VLAD MUȘATESCU

Editura
Ion Creangă

CEI TREI VESELI NĂPÎRSTOCI

VLAD MUŞATESCU

CEI TREI VESELI NĂPÎRSTOCI

roman umoristic

EDITURA ION CREANGĂ, BUCUREŞTI, 1984

1. O EXPEDIŢIE FANTASTICĂ

De curînd m-am mutat cu locuința. În cartierul Colentina, pe malul lacului Plumbuita. Adică, de fapt, nu chiar pe mal, ci la bloc. Dar ce bloc! Cu parc în dreapta, parc în față, peste şoseaua ce duce la Constanţa, parc în spate, dincolo de lac, iar în stînga alte bloace, pardon blocuri. Numai mătuşă-mea Raliţa spune „un cauciuc, două caucioace", deşi i-am cumpărat un **Îndreptar ortografic şi ortoepic**. Dar şi acestuia îi zice **Îndreptar ortofagic şi ortopedic**. Deci, absolut cu totul altceva! Nimic nu se poate face cu încăpăţînata şi zurlia de tanti Raliţa. Nu bagă la cap şi pace! Şi-ar fi timpul, la cei şaptezeci şi şapte de ani ai dînsei..

Întrucît, deocamdată sper, dorm mai prost aici decît pe Calea Moşilor, dimineţile am început să mă scol mai tîrziu Ceea ce nu-i bine...

Pe Calea Moşilor aveam numai tramvai — şi-acela suspendat de vreo cinci ani — în vreme ce pe şoseaua Colentina există de toate : tramvaie, care funcţionează, autobuze, camioane, buldozere şi tractoare, ba chiar şi camioane cu tracţiune hipo, din dotarea cărăuşilor de la depozitele de lemne. Doctorul, căruia m-am plîns de unele simptome specifice deteriorării nervilor, m-a liniştit spunîndu-mi :

— Maestre, nu-ţi face griji! Cu timpul ai să te acomodezi. Şi eu locuiesc într-un cartier agitat Ce-i drept, n-am tramvaie prin preajmă, şi nici autobuze...

— Şi-atunci, de ce afirmaţi că-i agitat? m-am interesat curios.

— Pentru că stau lîngă aeroportul Băneasa. Şi, fie vorba între noi, nu dau avionul nici pe-o sută de autobuze! Acuma nici nu-l mai aud.

— Deloc?

— Deloc! În trei ani, m-am obișnuit cu uruitul turbinelor atît de bine, încît, în zilele cețoase, cînd nu se fac zboruri, nu mai sînt în stare să închid un ochi...

Oarecum dumirit, avînd în vedere că, după trei ani, urma să dorm ca un dulce copil, m-am despărțit încîntat de eminentul medic.

Acuma, bunăoară, ținînd seamă că eram singur acasă, bulgăroaica de Penke, nevastă-mea, fiind plecată la Tîncăbești, mai cucăiam și eu în pat, ca tot omul; care n-a ațipit cît a fost noaptea de lungă. Și nu din pricina tramvaielor sau a autobuzelor. Că nu umblau la orele acelea, ci-abia de pe la patru și jumătate, cînd se crăpa de ziuă. În schimb, „umblau" miriade de țînțari. Dar ce țînțari! O specie rară, rezistentă și agresivă, de dimensiuni anormale.

În sfîrșit, după ce ucisesem, cu sînge rece, ultimul exemplar care mai zbura prin locuința subsemnatului, după ce ascultasem pornirea tramvaielor, autobuzelor și-a tuturor celorlalte mijloace de transport în comun, așteptam să-mi vie și mie moș Ene pe la gene. Cu ochii pe ceas. Să-l văd dacă-i punctual. Și-a venit. Pe la nouă și jumătate.

Din păcate, nu era el! Altcineva îmi bătea la ușă. Atît de puternic și de insistent, încît am crezut că se dărîmă blocul. Dealtfel, dacă ar fi apelat la sonerie, aș fi fost mult mai liniștit. Pentru că nu mai funcționa. De cînd mi-o stricase tanti Ralița, vîrîndu-și prea adînc degetul în lăcașul butonului lipsă.

— Cine e? am întrebat eu cu glas blajin, deși eram foc de mînios.

— Păi cine poate să fie? Eu sînt, Ralița, mătușă-ta! De la șapte strig la tine, și nu mă auzi...

Bineînțeles, am introdus-o urgent în casă. Ca să nu mă linșeze vecinii. Și-am chestionat-o imediat, extrem de intrigat:

— Nu mai pricep nimic, tanti Ralițo! Dacă ai fost aici de la orele șapte, de ce n-ai bătut la ușă, în loc să strigi?...

Mătușă-mea s-a uitat urît la mine, și s-a explicitat pe loc:

— Ai, băiețelule, nu-i uman ce se-ntîmplă cu tine, și nici în blocul ăsta, al vostru... În care ușă să bat, dacă eram

în lift? Am rămas între etaje, şi-abia acum cinci minute am reuşit să ies din el.

Înnebunit de cele auzite, o rog pe tanti Raliţa să mă ierte o clipă, pînă mă-mbrac. Iar dînsa, binevoitoare, ca întotdeauna, se declară imediat de acord, sfătuindu-mă:

— Ascultă, Al, băieţelule, ideal ar fi să trecem apoi la bucătărie... Din motive de emoţii, mi s-a făcut o foame de-aş mînca şi beton expandat...

— E-n regulă! Se face... Şi ce ţi-ar pofti inima?

— Eah! O nimica toată, să am doar ce pune în gură... Nişte sandvişuri, vreo cinci, cu brînză, sau cu şuncă, şi-un pahar de apă...

— Nu crezi că-i cam mult? Ar fi cazul să ţii şi tălică puţin regim, aşa cum fac eu...

— Mda! S-ar putea să ai dreptate. Atunci adu-mi numai sandvişurile, fără paharul de apă!...

•

După ce tanti Raliţa şi-a mai liniştit sufleţelul, stăm tacticoşi de vorbă, discutînd de toate şi de nimic. De fapt, o simt că are ceva de spus, dar nu ştie cum să-ntoarcă trăsura. Abia după ce i-am servit şi-o cafea, iar dînsa şi-a aprins eterna ei „mărăşească", am îndrăznit s-o întreb:

— Şi ce vînt te-aduce pe la mine, tanti Raliţo?

— Dar de unde ştii că-i vorba de vînt? se miră mătuşă-mea.

— Am zis-o şi eu aşa, într-o doară!

— Taci tu, că nu te cred. Ai aflat ceva, nu face pe misteriosul...

— Zău aşa, nu ştiu nimic! am asigurat-o eu. Despre ce-i vorba?

— Păi, cum să-ţi spun, ai ghicit dintr-un foc că-i vorba de vînt... Chiar aşa mi-a zis Anatolie, văru-tău de la Valea cu Urşi... Mi-a telefonat aseară, cam pe la unsprezece. Spunea că-i belea mare la ei în casă. Trebuie să plece la mare, şi-ăia micii nici nu vor s-audă de-aşa ceva. O ţin într-una că le-a promis unchiul Andi, adică tălică, să-i ducă în nu ştiu ce expediţie senzaţională, parcă în Deltă, sau la Polul Sud, mă rog, pe-aici, pe undeva, că n-am prea auzit bine... Şi că, din pricină că nu mai ai telefon, de cînd te-ai mutat, nu mai au cum să dea de tine. O să pornească încoace, să-ţi amintească despre făgăduiala pe care ai făcut-o năpîrstocilor de Biba, Babane şi Babacu. Şi mi-au precizat: joi o-ntindem spre Bucureşti, ca vîntul,

să-l găsim pe marele detectiv și văr al nostru, și să-l obligăm să-și țină cuvîntul..." Chiar așa a zis Anatolie, insistînd, „ca vîntul"...

Năucit de cele auzite, am întrebat-o urgent pe bătrînă :

— Și-n ce zi sîntem astăzi ?

— Miercuri !

— Aoleu !... Înseamnă că mîine-s aici ! Ce mă fac ? Haidem la matale, în Vergului, să-i chem la telefon, și să-mi spună despre ce făgăduială-i vorba...

— Păi nu ți-am spus eu ? De expediția la Pol... Nord sau Sud, nu mai contează. La urma urmei, și Delta-i valabilă, c-aș merge și eu...

Mi-am pus imediat la încercare organul însărcinat cu ținerea de minte și l-am solicitat să mă dumirească în privința enigmei respective. N-a funcționat corespunzător și nu mi-a răspuns nimic.

În disperare de cauză, m-am dus în birou și-am luat volumul (scris de mine) Unchiul Andi-„detectivul" și nepoții săi, să văd ce le-am promis ostrogoților de Babacu, Biba și Babane. La ultima pagină abia, am dezlegat misterul. Căci acolo erau înregistrate spusele lui Babacu, la pagina 253 : „...În vacanța de vară, peste o lună și ceva, venim să te luăm cu noi într-o expediție nemaipomenită... Mergem cu toții în Deltă, să pescuim și să cunoaștem locuri și oameni noi ! Nu-i așa că te bucuri ?..."

În sfîrșit lămurit, i-am declarat mătușă-mi :

— Ia stai nițel, fratele meu, vorba lui Babane, că lui îi cam place să zică așa, Babacu a făgăduit să mă ia în Deltă și nu eu !

Tanti Ralița se uită la mine chiorîș, după care se rățoiește :

— Al, băiețelule, nu-i normal ce se-ntîmplă cu tine ! Și nici frumos. Adică, vrei să mă faci să cred în ce-ai pus tu în gura ăluia mititelu' ? Ca scriitor, poți s-o-ntorci cum îți convine... Lăsați matale, că nu ține figura. Dacă nu-i duci pe copii în Deltă, mă supăr praștie ! Și să nu-mi umbli mie cu șosele și momele, că n-oi fi vreun inginer de la drumuri ! Hai acasă, la mine, să vorbim la telefon cu familia Jimbla... Ai să le declari că mergem, împreună, să-i luăm pe copii în expediție.

Înnebunit de pretențiile mătușă-mi, dau să-i spun că nu-s liber, că abia am căpătat un concediu de creație, pen-

tru a-mi termina romanul la care lucrez. Din păcate, nu mai apuc. Deoarece la uşa apartamentului se dezlănţuie un tărăboi infernal.

— Cine-i acolo? strig de după uşă enervat, fără să deschid.

— Telefoanele! răcneşte o voce de contrabas dogit.

— N-am telefon! îi explic individului

— Păi taman de-aia am venit, să vă punem telefonu'!

Bucuros de veste, îi poftesc în casă pe meşteri. Căci patru erau. Veniseră cu două scări telescopice, vreo cinci colaci de sîrmă, ciocane şi alte scule de specialitate, precum şi trei aparate telefonice. Neînţelegînd prezenţa celor trei agregate, le declar uluit:

— Dar am nevoie doar de-un singur telefon!

— N-are a face! m-a lămurit posesorul vocii aceleia de contrabas spart Din trei, s-o nimeri unu' care să meargă. Iar dacă eşti drăguţ cu noi, îţi montăm şi-un microfon de import, c-altminteri auzi prea împrăştiat. Că, deh, se mai întîmplă, mai este cîte-o atingere, şi-atunci auziţi cinci abonaţi deodată...

Sînt un cineva. Am telefon! Dar cîţi nervi m-au costat...

Mai întîi, mi-au mutat mobilele de lîngă perete, ca să tragă firul. Apoi, nu ştiu din ce motive, s-au răzgîndit şi-au optat pentru instalarea aparatului în dormitor, biroul avînd pereţii din beton, şi neputînd fi găuriţi. După ce s-a isprăvit cu lucrările de interior, m-au lăsat cu tencuiala pe jos, cu orificii în unele ziduri, şi-au coborît în stradă, sub balcon, să-mi facă legătura la firul aerian, blocul nefiind încă racordat la reţeaua subterană. La rugămintea lor insistentă, şi eu, şi tanti Raliţa a trebuit să-i ajutăm. Mătuşă-mea ţinea în mînă firul din dormitor, iar eu, instalat pe balustrada balconului, îl susţineam în continuare, în aşa fel încît s-atîrne exact deasupra meşterului cu glas de contrabas. După ce a legat firul de-un altul, care cobora de pe felinar, meşterul mi-a strigat de jos:

— Maestre, ţine-te bine, că-l tragem! Şi-ai grijă şi de coana mare, să nu scape din mînă conductorul... M-auzi?

— Te-aud!

— Bun! Acu' să te văz!

Cînd au tras tuspatru specialiştii de sîrmă din toate puterile, am avut ocazia să-mi dau seama de calitatea ex-

celentă a materialului conductorului; care, dovedind o rezistenţă fantastică, nu s-a rupt. În schimb, datorită tracţiunii bruşte, tanti Raliţa a străbătut în balcon, trecînd de-a dreptul prin geamul uşii, şi s-a oprit în balustradă, cu sîrma petrecută pe după grumaz. Numai aşa am scăpat cu viaţă. Pentru că eu, spre norocul meu, mă aflam acuma la alt nivel. Tras de meşteri, sărisem peste balcon. Fără voie, bineînţeles. Şi mă găseam pe balustrada celuia de la etajul imediat inferior. Abia atingînd-o cu tălpile picioarelor. Agăţat de conductorul care-mi trecuse pe sub braţ, şi care se ţinea de grumazul bătrînei, atîrnam în văzduh ca un paraşutist.

Niţel speriaţi de cele întîmplate, telecomunicaţioniştii mi-au strigat:

— Maestre, staraţi liniştit, că venim să te ridicăm. Mare baftă c-o ai pe coana mare. Bătrînă, bătrînă, dar ia uite-te ce bine se ţine!...

Ştiam şi eu chestia asta. În pofida vîrstei, mătuşă-mea n-arăta a şaptezeci şi şapte de ani. Totuşi, am încercat să privesc la tanti Raliţa. Şi-atunci abia mi-am dat seama ce vroiau să spună băieţii... Mătuşă-mea, cu sîrma pe după ceafă, mai avansase niţel. Acum era pe jumătate aplecată deasupra balconului, iar piciorul drept i se prinsese între barele balustradei. Uluit de performanţa bătrînei, am realizat şi eu că se „ţinea" foarte bine

Întrucît tanti Raliţa nu mai poseda voce, fiind sugrumată de conductor, le-am ţipat meşterilor:

— Veniţi urgent şi ne săltaţi la loc! Altminteri, moare mătuşă-mea...

Ne-au ridicat. Pe mine, trăgîndu-mă de sîrmă. Spărseseră uşa, avînd în vedere că broasca era cu siguranţă, şi se-ncuiase automat. Pe mătuşă-mea, care leşinase, o culcaseră pe cimentul din balcon. Iar subsemnatul a fost tractat, centimetru cu centimetru, pînă am ajuns la nivelul balustradei. Peste care, depunînd un efort reunit, m-au trecut prinzîndu-mă de gît. În clipa aceea fericită s-a auzit un pîrîit sinistru. Însă meşterul cu glas de contrabas m-a liniştit numaidecît:

— Stai blînd, că nu s-a rupt nimic. Totu-i din pricina spondilozei cervicale... De ce nu-ţi tratezi oasele gîtului? Le-ai auzit cum pîrîie şi trosnesc, de parcă ai avea surcele în coloana vertebrată?... După mine, care-s şi eu suferind de discotecopatie, n-ar strica să mergeţi la Băile Govora.

Au ăla, acolo, nişte masori de groaza lumii. Piftie îţi fac oasele, de nu mai simţi nimic după aceea. Dar nici capul, nici ăla nu se mai poate chema cap. Ci mai curînd clopot într-un ceaun, aşa îţi bălăngăne mintea înăuntru...

În timp ce telecomunicaţionistul pălăvrăgea ca o moară stricată, tanti Raliţa a început să dea semne de viaţă. Mai întîi a deschis ochiul dinspre mine, cel stîng, clipind nedumerită. Văzîndu-mă stînd la taclale, s-a săltat numaidecît în capul oaselor şi, sprijinindu-se de piciorul meu, peste o clipită a fost în poziţie de drepţi, răcnind în gura mare :

— Care-a fost dobitocul ?... Cine m-a tras pe sfoară, adică pe sîrmă, ca să fiu mai exactă ?...

I-a răspuns „răguşitul" :

— Noi, coană mare, dar fără reavoinţă ! Am vrut doar să-ncercăm rezistenţa conductorului... Vă felicit din toată inima, fiindcă vă ţineţi tare bine ! Altminteri, înfundam tuspatru puşcăria, pentru tentativă de omor.. Dacă nu eraţi dumneavoastră, atît de vajnică şi ţeapănă, vă plăteam de buni, şi pe matale, şi pe maestru ? Săru' mîna, coană mare, şi ne rugăm de iertare...

Tanti Raliţa, după ce şi-a zvîrlit o privire în direcţia mea, de data asta cu ochiul drept, s-a dispensat de părerile mele şi l-a absolvit pe autocriticul meşter :

— Bine, măi ţambal spart, dacă a fost fără reavoinţă, îmi retrag cuvîntul rostit ! Sculaţi-l de jos pe nepotu-meu şi daţi drumu' telefonului, să-l auz dacă umblă.. Dacă nu funcţionează ca lumea, v-arunc pe toţi patru de pe balcon, să vedeţi şi voi ce-i aia o lansare fără paraşută...

Dîndu-şi seama cu cine are de-a face, echipa diabolică a trecut la probe A mai schimbat aparatul, apoi microfonul, pînă la urmă şi soneriile dinlăuntru, iar, în ultimul moment, telefonul a funcţionat excelent. Lucru constatat personal de subsemnatul. în primul rînd. iar după aceea şi de mătuşă-mea. Pe cînd voiam să-i cinstesc pe băieţi, în pofida celor păţite, tanti Raliţa m-a oprit dintr-o privire ce-ar fi făcut să-ncremenească şi-un tigru bengalez şi le-a declarat tehnicienilor :

— Bravo. copii ! Aparatul văz că merge. Voi, însă, mergeţi cam prost, şi încă prost de tot, chiar vraişte aş putea zice. Cine v-a-nvăţat să lucraţi în halul ăsta ? Aţi găurit de pomană pereţii, aţi spart şi geamul de la uşa balconului, numai boacăne aţi făcut ! Dacă vreţi să vă fie vouă bine, precum şi urmaşilor voştri, treceţi la munca de

jos... Nu plecați de-aici, pînă nu reparați totul și nu curățați casa ! Oglindă să fie, m-ați priceput ?...

— Da, să trăiți, coană mare ! a strigat, ca la armată, meșterul cu vocea de contrabas.

În jur de orele unsprezece, poate și ceva mărunțiș, totul era gata. Pereții reparați, geamul înlocuit, podeaua spălată și lustruită, mobila dată la loc, ștearsă de praf, înăuntru și pe-afară, ba mai făcuseră și-o oarecare orînduială prin bucătărie și cămară, debara și sufragerie. Pe unde, dealtfel, nici nu umblaseră. Dar n-aveau scăpare. Cu tanti Ralița nu te poți pune ! Băgase spaima-n șmecheri.

Cînd au fost gata de plecare, tot ei au vrut s-o invite pe mătușă-mea la restaurantul „Olimp", să-i facă o cinste. Bineînțeles, n-am permis așa ceva. Deși tanti Ralița, parcă-parcă ar fi fost gata să plece cu meșterii, și să mă lase pradă neliniștii. Căci, după cum am arătat mai sus, aveam de rezolvat problema cu ostrogoții.

La orele unu fix, dar fix de-a binelea, aveam Valea cu Urși la telefon. Și, în doi timpi și trei mișcări, rezolvasem totul. Pe scurt, familia Jimbla pleca la mare, luînd-o și pe nevastă-mea, lăsîndu-mi mie copiii în grijă, să-i duc în marea expediție proiectată. Geaba am încercat să pledez, în favoarea mea, că nu propusesem niciodată așa ceva. Ostrogoții, aflați lîngă Anatolie, mi-au spus să-mi citesc mai atent cartea, în care povesteam pățaniile avute cu ei. Rămas fără drept de replică, am acceptat. Drept să spun, parcă începea să mă încînte ideea unei expediții conduse de mine.

Din păcate, tanti Ralița și-a dat și dînsa cu părerea :

— Al, băiețelule, dacă nu mă luați și pe mine la Poli, sau în Deltă, mă rog, nu contează unde, numai să mă luați, atunci sînteți în pom !... Cine o să vă povățuiască în probleme gospodărești, cine-o să vă depaneze mașina ? Ai ? Nu mătușa voastră generală, Ralița ? Mai este una ca ea ?

Da ! Aici avea dreptate.

Nimeni altcineva nu se pricepea mai bine ca tanti Ralița să piardă jiglerele carburatorului, ventilele de la cauciucuri, piulițele roților. Iar în materie de gospodărie, ce să mai vorbim ! Gătea fantastic. Dar și mînca. La fel de fantastic. Încît ceilalți rămîneau pe jumătate flămînzi. Însă avea suflet bun și nu punea la inimă reproșurile noas-

tre mute. Căci nici nu-ndrăzneam să i le spunem cu grai tare.

A doua zi, pe la vremea prînzului, mai întîi a sosit Penke, nevastă-mea, de la Tîncăbeşti, iar apoi, după vreun ceas, Anatolie Jimbla cu Felicia, soţia lui şi mama ostrogoţilor de Biba, Babane şi Babacu.

De fapt, ajunseseră în Bucureşti încă de la orele dimineţii. Dar vreo două-trei ceasuri tot căutaseră intrarea în bloc. Ce-i drept, nici numerotarea scărilor de la blocul nostru nu-i din cele mai faimoase. Existînd trei prin faţă, din şosea, şi trei prin spate, din curtea interioară, fuseseră însemnate cu cifre de ordine în zigzag. La primele vizite, nici unul din prietenii noştri nu ne găsise apartamentul în mai puţin de-un ceas.

Fiind grăbiţi s-ajungă cît mai repede la Mangalia, şi-avînd în vedere că întîrziaseră, Jimblenii au încărcat-o la mare urgenţă pe bulgăroaică şi-au întins-o ca din puşcă. Abia de-au mai pridídit să-mi transmită :

— Copiii te-aşteaptă, măi vere, la Valea cu Urşi. Cantonul rămîne în grija lui nea Tilică Boierul, iar voi vă faceţi bagajele şi porniţi în expediţie... Sper să vă-ntoarceţi pînă-n cinci septembrie, cînd venim şi noi de la mare...

Şi m-au lăsat cu gura căscată, în dreptul intrării de la bloc. Dacă n-o găseau, ceea ce-ar fi fost mai bine, acum aş fi fost şi eu liniştit şi n-aş mai fi avut atîtea probleme în perspectivă.

Pe cînd stăteam aşa, căzut pe gînduri şi venindu-mi să-mi iau lumea în cap, un nor de fum negru şi urît mirositor m-a învăluit de pretutindeni. Cînd s-a mai risipit niţel, am realizat că era doar eşapamentul unui Trabant. Iar în Trabant, cine altcineva dacă nu tanti Raliţa !

După ce-a coborît de la volan, s-a şi grăbit să mă-ntrebe :

— Ce-i cu tine de-arăţi în halul ăsta ? Eşti plin de funingine, ca un coşar !

Nu i-am mărturisit adevărul, că totul se datora fumului emanat de maşina ei infernală, ci-am luat-o pe după leuştean :

— Cred că-s negru din pricina supărărilor...

— Lasă supărările, gîndeşte-te mai bine la bucuriile care te aşteaptă !

— Păi, cum să-ţi spun, tocmai asta făceam în clipa de faţă.

De fapt, nu eram mîniat fiindcă trebuia să-i conduc pe ostrogoți la cucerirea Deltei, ci pentru că eram nevoit s-o fac pe nepregătite, ba mai avînd-o și pe tanti Ralița în coadă.

Noroc că m-a trezit dînsa la realitate, ordonîndu-mi:

— Du-te de te-mbracă, ia-ți cheile mașinii și haidem, pe cai! Plecăm numaidecît la Valea cu Urși, după copii. Apoi vă-nsoțesc și eu în expediția voastră din Deltă. Nu-i așa că-ți pare bine?

Deși nu-i frumos să minți, i-am spus cu glas stins, de-abia auzit:

— Enorm! Nici nu găsesc cuvinte să-mi exprim bucuria!...

Aici nu mințeam. Chiar că-mi lipseau cuvintele necesare.

În răstimp ce urcam spre apartament, cu liftul, uitînd ce pățise mătușă-mea cu el, mi-am zis că există necazuri și mai mari pe lumea asta. Pe de altă parte, mi-era un dor nebun de ostrogoții mei.

2. PLANURI DIN MERSUL MAȘINII — CÎND LA TRAP, CÎND LA GALOP

Tot gîndindu-mă, cu drag, la Biba, Babane și Babacu, n-am mai apucat să observ că liftul nu acționase corespunzător comenzii. Deși apăsasem pe butonul cu cifra „doi", bîzdîgania continua să urce mereu, fără să-și manifeste vreo intenție de oprire. Ceva, deci, nu era în regulă. Probabil, de cînd căzuse mătușă-mea cu el. La subsol.

Fiind mai „tehnic", am luat imediat măsuri de urgență. Și-am apăsat pe butonul de oprire. Însă liftul nu m-a ascultat. Atunci, conform unei mai vechi experiențe, am deschis ușile interioare. Abia în clipa aceea s-a oprit. Între etajele opt și nouă.

Fără să-mi pierd cumpătul, am manevrat butonul de alarmă. Şi-am pornit să aştept. Administratorul trebuia s-audă semnalul. După vreun ceas, mi-am adus aminte că administratorul era plecat la Icral. Şi-am început să strig. Cu vocea mea personală. Peste vreo jumătate de oră răguşisem total. Dar reuşisem să trezesc mai toţi copiii din bloc. Care, părinţii fiindu-le plecaţi la serviciu, n-aveau cum să mă ajute. Deschiseseră uşa de pe palier, a liftului, şi priveau la mine intrigaţi. Erau vreo şase sau şapte. Între doi şi cinci ani. După ce mi-am clătit laringele cu niţică salivă, am izbutit să le spun :

— Măi copii, duceţi-vă jos, unde o să daţi peste o tanti mătăhăloasă şi ceva mai în vîrstă, şi spuneţi-i să vină aici, să mă scoată din cuşcă... Aţi priceput ?

— Da, nene, sigur că da ! Dar cum o urcăm pînă aici ?

— Nu-i o problemă ! Dacă nu-i în stare cu forţele dînsei, adunaţi-vă mai mulţi, şi-mpingeţi-o pe scară...

— Şi cum s-o-mpingem, nene ? La vale, dîndu-i brînci, sau la deal ? s-a interesat, foarte curios să-mi afle părerea, un băieţel de vreo cinci anişori, foc de isteţ.

— Numai la deal ! i-am comunicat eu, îngrozit de ce-i trecuse prin cap.

După o clipită, i-am auzit coborînd scările în goană, ţipînd şi urlînd de bucurie. Aveau şi ei o sarcină de îndeplinit.

Iar peste vreo jumătate de ceas, mi s-a oferit prilejul să ascult un concert fantastic. Pe treizeci de voci, cel puţin. Printre care am distins şi glasul mătuşă-mi.

În secunda următoare, tanti Raliţa mă privea de sus. Prin uşa lăsată deschisă de copii. Iar alături de dînsa, mai mă examinau căpşoarele unei mulţimi de prichindei.

Mătuşă-mea gîfîia ca un compresor, leoarcă de năduşeală. Cred şi eu, după nouă etaje !

— Nu-i uman ce se-ntîmplă cu tine, măi Al, băieţelule ! mi-a declarat tanti Raliţa. Ce faci aici ?...

— În nici un caz n-aştept tramvaiul 21 ! Dar de ce-ai zăbovit atît ?

— Păi ce, am putut scăpa de entuziasmul copiilor ? Pînă nu m-am lăsat împinsă de ei, treaptă cu treaptă, mai

tîrîş, mai de-a buşilea n-am putut scăpa din mîinile lor. Ziceau că tu le-ai poruncit să m-aducă astfel...

Om plin de idei, tanti Raliţa a organizat imediat salvarea mea. I-a mobilizat pe năpîrstoci, i-a pus să-i facă rost de-o funie de rufe, mi-a poruncit să mă leg cu ea pe după mijloc, şi-apoi, ajutată de toată puştimea, a pornit să mă tragă afară. Prin îngustul spaţiu existent între partea superioară a cuştii liftului şi planşeul palierului, din dreptul uşii metalice, lăsată deschisă.

Cu chiu cu vai, în clipa cînd ajunsesem, pe burtă, deasupra podelei din beton, forţele reunite ale copiilor au izbutit să-mi extragă şi piciorul stîng, rămas în lift. Iar asta, exact în momentul cînd agregatul pornea în jos, prin cine ştie ce mister al conexiunilor sale electrice.

Peste cinci minute eram la mine în apartament. Unde mi-am fiert imediat o cafea, să-mi mai revin de pe urma emoţiilor.

La douăsprezece fix, eu în „Bombiţă" (Fiatul meu 600), iar tanti Raliţa în droaşca ei de Trabant, demaram amîndoi în trombă, spre Valea cu Urşi.

După ce trecusem de staţia Peco şi ne angajam pe autostrada Bucureşti—Piteşti, mătuşă-mea înainte şi eu după ea, nu ştiu ce s-a întîmplat cu Trabantul că, deodată, a purces să scoată un fum negru şi des, de-ai fi zis c-a luat foc, sau că motorul îi funcţiona cu cărbuni. Tuşind înăbuşit din pricina emanaţiilor tobei de eşapament a Trabantului, am încercat să-l depăşesc Fără pic de vizibilitate, din motive de norii pe care-i fabrica hodoroaga mătuşă-mi, am cîrmit-o la stînga, şi-am apăsat pe coada pisicii, adică pedala de acceleraţie.

Dacă nu opream imediat, cînd auzisem sirena maşinii alb-albastre a miliţiei, aveam toate şansele să mor. Pupîndu-mă bot în bot cu Dacia lor ; care-mi venea dimpotrivă. Fără vina mea, mă angajasem pe sensul opus de circulaţie.

Băieţii de la circulaţie, foarte politicoşi şi corecţi, au virat brusc, la 180 de grade (în nici un caz Celsius) şi s-au luat după mătuşă-mea. Îşi dăduseră seama şi dînşii că tanti Raliţa era vinovată de accidentul pe care-l evitasem cu mînă de as al volanului. Pe mătuşă-mea au amendat-o cu 150 de lei. Pe mine cu 250.

Fericiţi că nu ne-au luat şi carnetele de conducere, am tras la motelul de la „Kilometrul 36", unde era un atelier de reparaţii auto Ca să-i regleze Trabantului aprinderea. Aşa cum ne recomandaseră tovarăşii de la miliţie.

Apoi, după ce-am mai lăsat 87 de lei, ne-am retras la restaurantul stabilimentului, să luăm o mică gustare. Tot era ora prînzului.

Pînă să se prezinte ospătarul să preia comanda (1/2 oră), pînă s-o aducă (alte 45 de minute), am făcut niţică şi utilă conversaţie cu tanti Raliţa. Bineînţeles, tot dînsa a fost cea care m-a luat la trei păzeşte, răstindu-se la mine :

— Ia ascultă, detectivule, crezi că dacă ţi se spune Conan Doi, înseamnă c-ai şi ajuns vreun mare automobilist de curse, ca Emerson Fittipaldi ? Ce căutai pe partea cealaltă a autostrăzii ?. .

Înmărmurit de nedreptatea ce mi se făcea, am încercat să-i explic :

— Păi nu ţi-au reproşat şi miliţienii că scoteai prea mult fum, peste limita admisă ?... Din pricina matale n-am mai văzut pe unde merg !

— A mea ? Ce, nu ţi-e bine ? Eu scoteam fum, sau Trabantul ?...

Ce mai tura-vura, nu se putea discuta normal cu mătuşă-mea.

Şi-am trecut la alte probleme.

— Uite ce-i, tanti Ralito, aşa cum văd eu itinerariul expediţiei cu ostrogoţii, am impresia c-o să-ţi vină greu să ne-nsoţeşti !.. E complicat, presupune eforturi neobişnuite... N-ar fi mai bine să rămîi la canton, de pază, împreună cu nea Tilică Boieru ?

Mătuşă-mea s-a uitat la mine cam cîş, şi-apoi a izbucnit :

— Ia stai niţel, gogomane ! Cum adică, mi-s prea bătrînă pentru a face faţă unui fleac de excursie ? Eu, măi băieţel ? Care te-am scos din lift ca pe-un balot, după ce ţi-am salvat şi viaţa, atunci cînd săriseşi de la balcon... Care-i ruta expediţiei, ia spune-mi, s-aud şi eu ce-nseamnă complicat în mintea ta ?

Văzînd că n-o scot la capăt cu bătrîna, i-am umflat niţel traseul pe care ar fi trebuit să-l parcurgem :

— Păi, dragă tanti Ralito, mai întîi, de-aici şi pînă la Valea cu Urşi. Apoi, de-acolo la Bucureşti, la mine acasă,

să ne luăm sculele pentru pescuitul în Deltă. După aceea, de la Bucureşti la Tulcea. Traseu dificultuos, cu trecere prin munţii Măcinului... După cum ai auzit, nu-i chiar de ici de colo, ci o întreagă încurcătură de maţe şi de itinerarii ! Este ?

— Uite, că nu este ! mi-a declarat imperturbabilă tanti Raliţa.

După care şi-a continuat spusele, în stilul său caracteristic, adică răţoindu-se la mine :

— Habar n-ai de posibilităţile mele, măi nepoate ! Sînt de-o ambiţie şi încăpăţînare nemaivăzute. Odată, mai de mult, îmi luasem un cîine de pază. Şi-am vrut să-l dresez, ca să latre atunci cînd i se face sete sau foame. Săptămîni întregi m-am chinuit cu el. Şi-am reuşit.

— Cum ? am întrerupt-o eu.

— Foarte simplu : Lătram eu, şi-atunci ştia c-o să-i dau de mîncare. Îţi dai seama de cîtă răbdare sînt în stare ?... Aşa că, Al, băieţelule, renunţă, la ideea de-a mă scoate de pe lista expediţionarilor !...

Pe la cinci şi ceva, opream iarăşi la un popas turistic. Mătuşă-mea îşi amintise că uitasem să servim o cafeluţă la „Kilometrul 36". De data aceasta, se chema „Mătăsaru", sau ceva în genul acesta.

Aici, pînă să ni se aducă fiertura comandată, i-am vorbit eu bătrînei. Mai mult din dorinţa de-a-i stăvili pledoariile.

— Mai este un aspect al expediţiei, care ţi-ar cere să renunţi la ea

— Ce vorbeşti, maestre ! a exclamat surprinsă mătuşă-mea. Care-i ăla, că-l mănînc..

— Ostrogoţii. Adică nepoţeii mei... Biba, Babane şi Babacu. Sînt cam zburdalnici. Ăla micu', Babacu, filozoful treimii, are şi el vreo şapte anişori, e durduliu şi dolofan, cam lacom la mîncare şi, mai ales, destul de neastîmpărat. Biba, ce trebuie să fi împlinit nouă ani, şi care-mi spune El Fugitivo, spre deosebire de Hombre, cum îmi zice Babacu, amator de filme şi el, este o fetiţă bălaie şi dulce, însă capricioasă şi extrem de curioasă Ca să nu mai vorbesc de găliganul de Babane, în pofida celor paisprezece ani ai lui, care-i plin de idei năstruşnice, unele chiar deosebit de tehnice... Îţi dai seama ce te-aşteaptă ?...

Mătușă-mea, privindu-mă galeș, mă lămurește pe loc :

— Îmi ! Nici tu n-ai fost mai breaz cînd erai mic. Ai uitat c-ai crescut sub ochii mei ? Și ce, erai chiar o podoabă de copil ?

Considerînd că nu mai aveam nimic de spus, întrucît mătușă-mea îmi astupase gura cu unele amintiri din copilărie, oarecum apropiate de cele povestite de marele Ion Creangă, am rugat ospătarul să vină la plată. Acesta, destul de supărat, probabil din pricină că nu consumasem decît cele două cafeluțe, ne-a anunțat printre dinți :

— Asta se face la **metru** !

— Cum la metru, măi băiete ? s-a arătat indignată mătușă-mea. Dacă ar fi fost la litru, aș mai fi înțeles, dar poți să măsori la metru un lichid ?

— O să vezi, coană mare, că se poate ! **Metrul** nostru **dotel**, adică șeful de salon, poate orice... Mă duc să-l chem, să-l vedeți și voi !...

Surprinși de spusele destul de insolente ale ospătarului, i-am explicat mătușă-mi :

— Ca să vezi unde duce goana după denumiri străine... Nefericitul a auzit și el de **„maître d'hotel"**, și-i zice, după ureche : **metru dotel**...

În clipa următoare, lîngă noi se proțăpea, sprijinindu-se de masa noastră, un individ în haine de cioclu, avînd în mînă un carnețel și-un pix. Cu ochi roșii de oboseală, sau din alte motive, posibil și alcoolice, ni s-a adresat respectuos :

— Ați cerut plata ? Perfect... Trei cafele, cincisprezece lei...

— Păi sîntem doi, meștere ! am încercat eu să-l determin să facă o oarecare priză cu realitatea.

— Nici gînd ! Trei văz, trei sînteți..

Tanti Ralița, ca să nu mai lungească vorba, i-a plătit cît a cerut, ca să n-avem scandal cu bețivii, și-am dat să plecăm. Totuși, inimă de mamă, l-a întrebat pe „metru" :

— Cum ai s-ajungi acasă, omule, în halul ăsta de oboseală, ca să nu-i spun altfel ?

— Am mașină, coană mare ! Otomobil propretate presonală...

— Foarte bine ! Dar astăzi. mai bine ar fi să iei autobuzul ! l-a sfătuit tanti Ralița.

— Nu se poa' ! Imposebăl, cum zic englejii... Nu-ncape în garaj ! i-a răspuns.șeful de salon, clătinîndu-se ca un catarg în furtună.

Am renunțat la acțiuni samaritene și-am pornit spre mașinile noastre. Iar tanti Ralița, pînă să urc la volan, a ținut să-mi atragă atenția :

— Vezi unde duce beția ?... Te face curajos fără să vrei. Cum a pățit și bietul croitor de pe ulița mea. Băuse peste măsură, s-a dus la circ și-a intrat în cușca tigrilor furioși...

— Extraordinar ! Cred c-a fost ovaționat... cînd a ieșit de-acolo...

— Dar cine spune c-a mai ieșit ? mi-a declarat mătușă-mea.

Pe la șapte, cînd soarele da să apună, aterizam la cantonul Valea cu Urși ; unde am fost întîmpinați cu urale și îmbrățișări.

Babacu striga în gura mare, bucuros :

— Trăiască Hombre ! Uraaa !... Plecăm cu unchiu' Andi în Deltă !

Soră-sa, bălăioara de Biba, a ținut să fie politicoasă :

— Mă Babacule dar El Fugitivo nu-i singur.. A luat-o cu dînsul și pe mătușa noastră generală, pe tanti Ralița. Să strigăm și pentru dînsa un „trăiască" !...

— Da, să trăiască, și-ncă ani mulți și fericiți. a intervenit găliganul de Babane, fiindcă o să ne gătească ' De ieri n-am mai mîncat nimic cald... Iar nea Tilică Boieru ne-a adus o juma de miel Cine să ni-l prepare dacă nu tanti Ralița ?

Ciobanul, care asista înduioșat la primirea ce ni se făcea, dădea din cap aprobativ, ștergîndu-și discret nasul.

Bucuros și eu, mai ales de ceea ce auzisem în legătură cu mielul, le-am declarat copiilor :

— Năpîrstocilor, mătușa noastră o să ne fiarbă un borș, dar nu de miel, fiindcă de miel am să mă ocup eu. Eu sînt marele lui meșter. Ați auzit de miel haiducesc la gropan ?

— Sigur că da ! mi-a răspuns numaidecît Biba. Din citite... Parcă Mihail Sadoveanu, sau Panait Istrati, careva din dînșii a scris o poveste cu haiduci și arta lor culinară...

Copilul tot copil, de unde să știe el că haiducii n-aveau timp de artă culinară și de-aia preparau mielul la gro-

pan, în mare grabă, şi fără să se vadă fum, sau să se-audă zgomot de tăvi, tingiri sau cazane. Totul, numai din motive de siguranţă şi apărare !

Cu gîndul la mielul haiducesc, ne-am mulţumit în seara aceea să ne omenim cu lapte bătut, mămăligă pripită şi-o sumedenie de ouă vîrtoase şi răscoapte.

Ostrogoţii, în aşteptarea mea, îşi repartizaseră sarcinile. Atletul de Babane pusese ceaunul de mămăligă şi-apoi o frecase la făcăleţ. Biba se ocupase de transformarea iaurtului în lapte bătut, deoarece nu-i reuşise închegarea corespunzătoare a lichidului pus la prins. Iar Babacu, mai deştept, îşi rezervase misiunea cea mai lesnicioasă : fiertul ouălor. Din păcate, uitase de ele. Şi ouăle, în funcţie de vîrstă, mărime şi loc, ieşiseră şi ele cum putuseră. Care vîrtos, care răscopt, care ars.

Pe cînd le expuneam planul expediţiei, copiii mi-au părut preocupaţi. Convins că se-ntîmplase ceva neprevăzut, i-am interogat cu duhul blîndeţii :

— Ce-i cu voi, măi bernebecilor ? Vi s-au înecat corăbiile în apa Dîmboviţei ?... La ce vă umblă mintea ?

O clipă, ruşinaţi, şi-au plecat capetele. Apoi au purces să mărturisească.

— Fugitivo, cum o să pescuim în Deltă, dacă n-avem undiţe telescopice şi lansete din fibră de sticlă ? m-a întrebat Biba, privindu-mă în ochi.

— Nu-i o problemă ! i-am răspuns eu pe loc. De pe vremea cînd mă ocupam cu vînătoarea peştilor, mi-au rămas o mulţime de unelte de specialitate.

Babane, pe care-l frămîntau alte gînduri, m-a chestionat şi el :

— Şi barcă ? Barcă, de unde facem rost, măi fratele meu ?...

— De la lipoveanul la care vom trage în gazdă ! i-am explicat răbdător.

Numai Babacu stătea oarecum îmbufnat. După un timp şi-a dat însă drumul :

— Pe mine mă zgîrmă altceva !

— Ce-anume, măi zgîmboi ?

— Ziua de mîine... Ce fel de borş o să fiarbă tanti Raliţa, dacă mielul îl înmormîntăm ? Şi-apoi, cum se poate sărbători plecarea noastră în expediţie fără nici un fel de prăjitură ?...

Aici, ce-i drept, o cam băgasem pe mînecă. Însă, avînd o inspirație de moment, dar excepțională, așa cum mi se întîmplă adeseori, i-am liniștit sufletelul :

— Babacule, nu-ți mai face griji ! Mătușa noastră generală o să fiarbă un borș tătăresc, numai din furaje, pardon, am vrut să spun verdețuri, iar eu, în răstimpul cît o să se coacă mielul pe jarul din groapă, îmbrăcat în pielea și blana lui, am să vă prepar niște profiterole de groaza lumii, de-o să vă lingeți buzele !...

Tanti Ralița, care pînă atunci tot șopocăise ceva cu nea Tilică Boieru, ciobanul prieten al familiei Jimbla, s-a uitat la mine pe sub sprîncene și-a emis și dînsa unele aprecieri :

— De groaza lumii o să fie totul, vă asigur eu ! Dacă unchiul vostru a spus-o, precis va fi așa...

Bătea undeva bătrîna cu spusele ei. Totuși, nu-mi prea era clar ce vroia să insinueze. Mă rog, pînă mîine, mai aveam timp s-o trag de limbă. Și, ca să nu mai avanseze cine știe ce alte supoziții în doi peri, i-am tăiat macaroana, propunînd să meargă toată lumea la culcare.

Spre mirarea mea, primii care s-au opus au fost ostrogoții.

— Dar ce-om fi noi ? Găini, să ne culcăm de la ora asta ? Acuma, cînd se dă la televiziune, serialul ăla cu pești ? și-a exprimat indignarea Babane. Unchiule Andi, măi fratele meu, matale nu-ți place omul ăla în mediu acvatic ?...

Bănuind că se referă la serialul de joia, i-am spus adevărul :

— Mai defel ! Mi se pare naiv și infantil. Pentru copii neștiutori de carte...

— Hombre are dreptate ! a declarat Babacu, sărind în ajutorul meu.

Biba, de astă dată adresîndu-i-se lui Babane, a declarat pisicindu-se ca o mîță blîndă :

— Da, măi, ar fi mult mai interesant un „popa-prostu' " ! Jucăm cu toții, o vîrîm și pe tanti Ralița, și pe nea Tilică, și-o să ne distrăm de minune.

Stînd o clipă pe gînduri, să cuget dacă „popa-prostu' " era un joc de noroc, sau unul de judecată, am aprobat propunerea, fiind aproape pe jumătate convins de utilitatea lui pedagogică. Și le-am spus copiilor :

— De acord! Dar la zece ridicăm ședința. Fiindcă mîine m-așteaptă o zi din cele mai grele... Și nu numai pe mine, dar și pe tanti Ralița. Ca să nu mai pomenesc de nea Tilică Boieru, care va trebui să sape ditamai gropanul, de-un metru pe-un metru, și-adînc tot de-un metru...

Și-am bătut cărțile pînă la unsprezece! Din vina mătușă-mi, care mereu ieșea „popa-prostu' ".

Numai nea Tilică n-a vrut să intre în joc Însă ne-a asistat, trăgînd niște „soamne" cumplite, sforăind de se cutremurau cărțile în mîinile noastre, și nu numai ele, ci și masa și pereții cantonului.

Cînd l-am trezit, să mergem la culcare, ne-a declarat încîntat:

— Măi copii, că frumos ați mai jucat! Mi-o plăcut, zău așa...

Și nimeni nu l-a contrazis.

OSPĂȚ LA IARBĂ VERDE... DE TIP HAIDUCESC

Ca-ntotdeauna cînd dorm la Valea cu Urși, și-n noaptea asta am dormit ca un buștean (esență tare, pesemne stejar). Atît de adînc și reconfortant, încît, la ora cînd m-am trezit, mă simțeam țeapăn și plin de energie ca un bivol. Dar mi-era și-o foame cumplită. Nu cunosc cum stau bivolii în materie de apetit, însă mie-mi venea să-mi rod și limbile de la pantofi, numai să-mi potolesc mutațiile metabolice.

Cînd am privit la ceas (Omega, de ocazie, uzură 50%) mi-am explicat fenomenul. Era trecute de opt Dimineața. Nevenindu-mi să-mi cred ochilor, deoarece mai mereu dorm numai vreo șase ceasuri și mă scol devreme, m-am

uitat mai atent la *ţiferblat* (i se mai spune şi cadran) şi-am fost nevoit să constat că ornicul meu stătea. Iar culmea era că n-aveam de unde şti, dacă stătuse la opt seara, sau opt dimineaţa.

Plutind în plină enigmă, dar şi mister, m-am spălat sumar, clătindu-mi ochii, şi m-am repezit la bucătărie să văd care-i realitatea.

Ei bine, realitatea era încîntătoare !

Lumea se ospăta. În toată regula, „servind" micul-dejun. Care, la o „prima vista", numai mic nu era. În jurul mesei, tanti Raliţa cu nea Tilică Boieru, plus treimea îngerilor Biba, Babane şi Babacu, îşi agitau maxilarele cu-o frecvenţă invidiabilă. Era şi normal Fiindcă aveau înaintea lor de toate. Şi lapte fiert, şi ceai, şi cafea, dar, mai ales, jumări cu brînză, slăninuţă afumată şi caşcaval de capră.

— Bună dimineaţa ! le-am zis eu, intrigat şi niţel mîhnit că fusesem uitat. Şi nu numai bună dimineaţa, dar şi poftă bună ! Că, după cîte văd, se pare că posedaţi articolul respectiv şi încă din belşug !... Aşa o fi şi pe lumea ailaltă, unii să mănînce pe sparte, iar alţii să se uite ?

— Bună dimineaţa, Hombre ! mi-a răspuns grăbit Babacu, ştergîndu-se ruşinat la gură de unele urme de ou prăjit. Află c-am vrut să te sculăm, dar am bătut zadarnic la uşa mat'le... N-ai dorit să ştii de noi ! De ce ?..

— Probabil c-aţi bătut în surdină ! mi-am exprimat eu bănuiala, deşi, peste noapte, sau poate spre dimineaţă, parcă auzisem unele bubuituri şi tunete

— Care surdină, dragă unchiule Fugitivo ? s-a arătat neîncrezătoare Biba, privindu-mă albastru cu ochii ei de azur. Că mi-am betegit încheietura degetului, de-atîta bătut...

— Iar eu, măi fratele meu, mi-am stricat şi bombeul de la pantof ! mi-a declarat Babane, oprindu-se din mestecat.

— De-aia aţi pornit să mîncaţi fără mine, ca să uitaţi de necazurile pe care vi le-am prilejuit neirezindu mă ! i-am luat eu lejer peste picior, mai mult vrînd, de fapt, să trag în mătuşă-mea.

Pe cînd mă aşteptam mai puţin, tanti Raliţa m-a şi luat la trei păzeşte :

— Ia ascultă, Al. băieţelule, ce fel de detectiv îmi eşti tălică, dacă dormi ca o beşniţă ? Domnule, marii detectivi dorm cu ochii deschişi, văd tot, aud tot şi sar imediat din

pat, la primul semnal de alarmă. Sherlock Holmes, personajul creat de Conan Doyle, căruia i-ai luat şi numele, schimbîndu-l un pic, zicînd că, astfel, îi aduci un omagiu, păi bine, domnule Conan Doi, Sherlock Holmes n-a închis niciodată ochii în timpul pregătirii unei acţiuni de anvergură, aşa cum ar trebui să fie marea noastră expediţie în Deltă ! Asta e ! Acuma treci la masă, şi ţi-om da şi ţie o ciozvîrtă...

Devenind brusc atent, am întrebat-o pe mătuşă-mea :

— Ce fel de ciozvîrtă ?

— M-am exprimat metaforic ! Nişte ouă coleşica şi nişte „caşcavea" la cuptor... Ciozvîrte o s-avem cînd ne vei găti celebrul tău miel haiducesc. Pînă atunci, mulţumeşte-te cu ce ţi se dă. Hai, Bibi dragă, să-l hrănim şi pe unchiu-tău. Scoate de la cuptor ce i-am pus deoparte. Ca să vază că nu l-am uitat nici o clipită şi să nu ne mai bată la cap, făcînd pe ironicul... Altă dată să nu mai doarmă cu boierul pînă la zece !

Nea Tilică, ciobanul, a făcut ochii cît cepele şi-a protestat :

— Coană mare, cînd m-ai văzut pe mine dormind ? Că eu mi-s sculat încă de la revărsatul zorilor...

— Taci, măi Tilică, nu de tălică era vorba ! îl repezi şi pe el mătuşă mea.

— Dar de cine, că nu mai văz vreun boier pe-aici ! nu se lăsă ciobanul.

— De nepotu-meu, ciobane, că şi lui îi place să facă pe boierul...

Nea Tilică, plecîndu-şi capul, căzu serios pe gînduri, deşi era şi normal să nu priceapă stilul metaforic al vorbirii mătuşă-mi. Iar după un timp, probabil ajungînd la o concluzie, a exclamat cu glas tare :

— Aha !...

Abia cînd mi-am isprăvit merindea de dimineaţă, am înţeles ce-a vrut să spună ciobanul. Căci, văzîndu-mă liniştit sufleteşte, şi-a completat replica întreruptă :

— Aha !... Acuma să te ţii, meştere...

— De cine să mă ţiu, nea Tilică ? l-am întrebat nedumerit.

— De miel ! Că ţi-am adus, încă din zori, un altul întreg, abia junghiet, taman bun să-l pui la gropan. Că eu mă-c să săp la el, împreună cu băietul ăl mare ! Deşi, drept

să-ți spui, eu am mai mîncat miel la proțap, dar miel înmormîntat n-am mai gustat, și-s tare curios să-l văz cum arată la față...

Pînă să fie gata gropanul, conform planului pe care i l-am expus ciobanului, tanti Ralița a luat-o pe Biba, să-i ajute la adunarea materiei prime pentru borșul de verdețuri, iar eu l-am mobilizat pe Babacu :

— Babacule, haidem la cămară, să cătăm ingredientele necesare !

— Măi Hombre, nu știu dacă avem *ingrediente*, zău așa. Și, dealtfel, nici nu știu ce-s ălea... Or fi ceva de mîncat ?

— Dar bineînțeles ! Ingrediente se cheamă substanțele participante la crearea unui produs comestibil... E clar ?

— Perfect ! s-a declarat mulțumit prichindelul de nepotu-meu. Acuma știu despre ce-i vorba... Adică vasele, tacîmurile, cuțitul mare de bucătărie, satîrul, mașina de tocat carne, făcălețul și-așa mai departe Că și mămica le folosește, cînd crează un produs comestibil, cum prea bine i-ai zis tălică...

— Oprește-te, zgîmboi ! l-am somat eu. Că nu-i așa... Ingrediente sînt ălea care intră în produs.

Babacu, de astă dată edificat de-a binelea, mi-a sugerat c-ar fi priceput, declarîndu-mi :

— E limpede ca bună ziua ! Cine intră în produs ? Furculița, cuțitul și mîna.. Dar, drept să-ți spun, nu prea-i frumos să vîri mîna în produs, zău așa, măi Hombre !

— Exact ! i-am răspuns eu, văzînd că n-o mai scot la capăt cu el. Haidem la cămară...

Babacu a dat din cap îngîndurat. Totuși, s-a luat după mine. Abia cînd dam să trecem pragul cămării, mi-a spus cel frămînta :

— Unchiu' Andi, să știi că noi ținem tacîmurile în bucătărie, nu la cămară...

Nu i-am răspuns. De-acuma simțeam cum îmi fierb nervii. Și-am decis să-l lămuresc pe concret. Rugîndu-l să-mi arate unde-s orezul, sarea, piperul, frunzele de dafin, oțetul, vinul și toate celelalte materiale de care aveam nevoie.

Cînd mielul a fost gata pentru introdus în gropan, unde jarul pîlpîia răspîndind dogori insuportabile, după ce umplusem animalul cu orez și-l scăldasem (pe dinăuntru, bineînțeles) cu vin amestecat cu oțet, cu piper și frunze de dafin, și-l cususem cu sfoară de cismărie, ca nu cumva să răsufle, asistența aștepta nerăbdătoare desfășurarea evenimentelor. Tanti Ralița, care-și abandonase temporar borșul, nea Tilică, plus ostrogoții, mă priveau cu toții extrem de încordați. Ce-i drept, și eu eram la fel de tensionat. Și-aveam și unele motive.

Odată, cînd avusesem ocazia, ca invitat, să mă înfrupt și eu cu miel copt la gropan, nu prea observasem bine un lucru. Și anume, dacă jarul folosise la încingerea pereților groapei, sau și la coacerea gingașului animal.

Totuși, ca să nu mă fac de rîs față de neamuri, bașca un ditamai ciobanul, cum era nea Tilică Boieru, m-am hotărît să risc. Fie ce-o fi. În cel mai rău caz, ce se putea întîmpla ? Să se ardă un pic mielușul. Nu era o problemă. Se va mînca și-așa, de asta eram sigur. În ceea ce mă privește sută la sută !

— Fraților ! am strigat eu, dînd comanda, cît mai optimist posibil. Puneți mîna pe el, și zvîrliți-l în gropan...

Babane și nea Tilică au înșfăcat mielul și l-au aruncat peste jar. O vîlvătaie imensă a izbucnit dinăuntru, răspîndind, totodată, și miliarde de scîntei.

— Săriți c-a luat foc ! a purces să orăcăie mătușă-mea.

— Păi e și normal, din moment ce l-am pus pe jar ! am liniștit-o eu.

Din păcate, tanti Ralița nu se referea la miel. Ci la părul dînsei. Care se-aprinsese nițel, datorită unor scîntei ce-i aterizaseră pe cap. Imediat, temîndu-mă să nu rămînă cheală, am luat găletușa în care amestecasem vinul cu oțet, și-n care mai era un rest de lichid, cam o juma de litru, și i l-am turnat peste cap. Iar incendiul s-a stins într-o clipită.

Mătușă-mea, din pricina surprizei, n-a mai apucat să-mi mulțumească. În schimb, m-a felicitat Biba :

— Bravo, Fugitivo, tot așa a stins și tăticu focul din coșul casei, turnînd oțet de pe acoperiș !

Iar Babane, manifestînd mai de mult unele propensiuni față de tehnică, fără să mai întrebe, i-a împrăștiat mătușă-mi, pe cap, o pungă întreagă de sare. Și și-a explicitat gestul :

— Ca să nu facă bășici din pricina arsurii !

Tanti Ralița, înăbușindu-se de furie, nu putea însă rosti o vorbă.

Dar nici n-aveam vreme de gîlceavă. Am preluat inițiativa și le-am indicat asistenților mei :

— Nea Tilică și Babane, astupați gropanul la loc !

Apoi, observînd că lumea mă privea uimită, le-am explicat în ce constă procesul de producție :

— Asta-i tehnologia mielului haiducesc. După ce mielul este depus pe jărăgai, gropanul se astupă iarăși cu pămîntul extras din el, urmînd ca animălutul să se coacă înăbușit, în pielea lui. Iar cînd este gata, atunci pocnește și detună ca o bombă, dînd de știre că-i tocmai bun de consumat...

Babane, tehnicianul tribului, care mai știa și el cîte ceva în materie de pirotehnie, s-a interesat imediat :

— Păi cum așa, măi fratele meu, ai vîrît și niscaiva praf de pușcă în miel cînd l-ai îndopat cu *ingredientele* matale ?

— Da de unde ! Ceea ce-ai văzut tu era praf de cimbru...

— Aha, e clar ! și-a manifestat Babane capacitatea de înțelegere rapidă. Înseamnă că, făcut praf, cimbrul devine detonant...

— Nu ! i-am declarat eu, temîndu-mă să nu purceadă la cine știe ce experiențe trăsnite. Animalul pocnește din pricina aburului acumulat. Și nu mă mai bate la cap ! Fă-ți datoria, mai bine, că problema asta mă depășește... E ceva complicat, care ține de fizică și chimie !

Babane, deși părea total nedumerit, s-a apucat de treabă. Pînă ce mielul avea să facă „poc !“, mătușă-mea s-a reîntors la borșul dînsei. Iar eu i-am luat pe Biba și Babacu, să mă ajute la confecționarea profiterolelor.

Bineînțeles, nu preparasem așa ceva în viața mea. Dar nici nu mi se părea cine știe ce mare scofală. Vrînd să dau însă o turnură economic-gospodărească acțiunii mele, îi supun pe Biba și Babacu unui examen oral, în nădejdea că, poate, voi afla unele amănunte în privința preparării profiterolelor. Pentru că, de ce să m-ascund după degete, eu unul habar n-aveam. E mai frumos să spun adevărul.

— Ia să-mi ziceți, voi, copii, din ce se compune o profiterolă ?

Biba, ca orice (viitoare) gospodină, tare la materia respectivă, s-a înfipt prima să-mi răspundă :

— După părerea mea, unchiule Andi, cred că dintr-un aluat de tip pandișpan, din cremă de vanilie și din frișcă !

Tot cam așa ceva bănuiam și eu. Dar Babacu a venit cu-o completare :

— Și din aer !...

— Cum așa ? am exclamat uluit, nepricepînd ce vroia să spună.

— Din aer ! Păi, frișca nu se umflă cu aer ?...

Ca să-l documentez, i-am explicat cum vine chestia cu frișca :

— Măi Babacule, fii atent ! Din lapte se face smîntînă, iar din smîntînă, printr-o bătaie serioasă, uneori, se obține și frișca !...

Înțelept, năpîrstocul mă contrazice :

— Hombre, îmi pare rău, dar nu se poate ! Mai întîi și-ntîi, bătaia este interzisă. Apoi, și-asta ți-o spun din experiență personală, că mi s-a întîmplat odată să fiu bătut de-un nărod de copil, mai mare ca mine, dar pe care l-am tumbăcit ca la mama lui, că o vorbise de rău pe Biba, din mine n-a ieșit pic de frișcă, ci numai lacrimi sărate... Deși înghițisem o cană mare cu lapte, bașca vreo cinci linguri de smîntînă și-un pahar cu iaurt !

Văzînd că n-o scot la capăt cu năpîrstocii, am renunțat la ajutorul lor și i-am expediat pe capul mătușă-mi. Să-i țină dînsei de urît.

Și-am pornit, de unul singur, să caut disperat componentele pentru prepararea profiterolelor. Bineînțeles, n-am găsit de nici unele. Nici în cămară, nici în bufet și nici în beci. Abia într-un tîrziu m-am gîndit că aluatul și crema de vanilie nu se găsesc în comerț, ca atare, ci trebuiesc confecționate la domiciliu.

Deoarece numai binecunoscuta mea ingeniozitate mă putea salva din această situație, am procedat prin eliminare și substituire.

Iar peste vreo oră, nu mai mult, profiterolul era gata. Apetisant și frumos. Să-l papi tot, nu altceva !

Însă n-am îndrăznit să gust din el. Pentru că, în loc de aluat de tip pandișpan, apelasem la niște biscuiți Albatros, iar pe post de cremă de vanilie, pe care n-aveam

timp s-o fac cu mîinile mele, utilizasem niște magiun lejer acriu, depistat în bucătărie. Nici cu frișca n-avusesem mai mult noroc. Deşi luasem din cămară un borcan mare de smîntînă, oricît o bătusem, cu coada unei linguri de lemn, n-a vrut deloc să se transforme în frișcă. Și, în disperare de cauză, am folosit-o așa cum era. Cu restul n-am mai avut probleme. Lămîie rasă am pus din belșug, așijderea și rom. Zahăr, în lipsă de tos, am pus din cel denumit „farin", sau pudră, luat dintr-o fostă cutie de rahat *lokum*.

Punînd tava cu profiterole la rece, m-am dus să văd ce mai face mielul. Făcea bine, mersi. Adică, mai precis, nu făcea nimic. Deoarece, după cum m-a informat Babane, care stătea la pîndă, lîngă mormanul de pămînt ridicat deasupra gropanului în care zăcea animalul, acesta încă nu pocnise. Totuși, mirat de această opoziție din partea mielului, l-am întrebat pe Babane :

— Dar cine-a pus atîta pămînt deasupra ?

— Eu ! Că nea Tilică Boieru a plecat la stînă... Zicea că vine mai tîrziu, după ce-și orînduiește butoaiele pentru cazan ! Cu cît e greutatea mai mare, unchiule Andi, cu-atîta va fi mai puternică presiunea din interiorul mielului... Așa scrie în manualul de fizică !

Nea Tilică a lui Sfetea lu' Pop, zis și Boieru, s-a prezentat peste vreun ceas, mult mai flămînd decît noi toți. Dar îi și cam trăsese cu niște spumă de drojdie. Probabil în vederea faptului că a doua zi avea să meargă cu boasca de prună la cazan.

Întrucît tanti Ralița era gata cu borșul, ne-am așezat la masă imediat, chiar în apropierea gropii, s-auzim la timp detunătura. Borșul ne-a întărit și mai dihai foamea, deoarece era o zeamă lungă, de verdețuri, în care intraseră tot soiul de furaje neidentificabile.

La un moment dat, nemaiavînd răbdare, Babacu m-a întrebat, cu furculița și cuțitul în mînă :

— Unchiule Hombre, și cum facem cu mielul după ce pocnește ?

Bineînțeles, neștiind nici eu cum trebuia procedat, am apelat la metoda deductiv-intuitivă, și-am presupus :

— Cred că-l vom dezgropa ! Asta mai înainte de toate... Apoi, dacă-i bine pătruns, îl curățăm de pămînt, după care-l întindem pe-o tingire în fața noastră.

— Și-ncepem să ne uităm la el și să-l descîntăm ? mă ia peste picior mătușă-mea.

— Ba deloc, dragă tanti Ralițo ! nu mă las nici eu călcat pe bătătură. Îl împărțim frățește și-l păpăm...

— Și cum vine frățește, măi fratele meu ? se interesează Babane. Juma'-juma' ? Adică tălică o jumătate de miel, iară noi cealaltă jumătate ?...

— Fii serios, măi nepoate ! pornesc eu să-l lămuresc. Asta-i *pe din două*, și nicidecum *frățește*... Frățește vrea să-nsemne altceva, și-anume că fiecare-și va primi porția cuvenită, în funcție de vîrstă, volum și-alte necesități !

Babacu nu prea-i de acord. Deoarece-l aud bombănind :

— Păi, tot matale o să ai bucata cea mai mare, dacă-i vorba să ne luăm după volum !

Ca să nu ne mai tot gîlcevim, nea Tilică Boieru emană o idee de milioane :

— Eu aș zice să dăm o gaură în muntele ăsta de pămînt, să vedem ce mai face animala ! Prea zăbovește mult cu bufnetul...

Aprobat de majoritatea asistenței, ciobanul se-apucă imediat să-nfigă o prăjină în mormanul de deasupra gropanului în care se cocea mielul. După ce-o extrage, din orificiul practicat răbufnește o aromă nemaipomenită, extrem de apetisantă. Asta la început, deoarece, după un timp, se transformă într-o duhoare cumplită.

— Miroase a scrum, meștere Conane ! mă informează nea Tilică.

Dealtfel, depistasem și singur anomalia. Totuși, curios să văd ce se-ntîmplase, mobilizez lumea la dezgroparea animalului. Ciobanul și Babane cu cazmalele, iar noi cu ce-aveam la îndemînă, furculițe, cuțite și linguri. Cînd am ajuns la fundul gropanului, am fost nevoiți să constatăm, spre uluirea generală, dispariția mielului.

— Nu cumva am săpat alături ? am presupus eu.

— Ba nu, Fugitivo dragă, a intervenit bălăița de Biba. Uite tăciunii, uite și mielul !

Deși ne-am uitat cu toți spre grămăjoara de tăciuni, indicată de fetiță, n-am zărit nici urmă de miel.

— Unde-i, măi frate ? s-a enervat Babane.

Năpîrstoaca, de parcă ar fi fost arheolog, ne-a explicat pe îndelete unde era mielul :

— Lîngă cărbunii stinși, dacă priviți mai atent, sînt cîteva oscioare calcinate... După cum spunea marele Linné,

mielul, ca orice fosilă, poate fi reconstituit și dintr-o singură costiță ! Totul este s-avem imaginație...

Tanti Ralița, înfometată și furioasă pe mine, intervine la timp :

— Bravo, Biba scumpă, va să zică o să mîncăm mielul din imaginația noastră, și nu pe-ăla din gropan, pe care l-a incinerat unchiu-tău și nepotu-meu ! Eu zică să mai luăm o farfurie de borș de verdețuri, c-altminteri murim de foame...

Atunci, pentru a mai îndulci dezamăgirea asistenței, eman o contrapropunere :

— Cu borșul sîntem lămuriți... Apă chioară ! Mai bine să atacăm profiterolele... Mielul a fost prea fraged, și de-aia a ars total. De fapt, haiducii, fiindcă erau și mulți, nu frigeau miei de lapte, ci berbecuți bine dezvoltați...

— Atunci să atacăm „profiturile", cum zice meșterul Conan ! m-a susținut nea Tilică Boieru, căruia i se lungiseră urechile de foame.

După ce fiecare și-a consumat prima porție de profiterole, și-am intenționat să le mai servesc una, Babane m-a oprit din exercițiul funcțiunii, declarîndu-mi :

— Măi, fratele meu, profiterolul, în viziunea matale artistică, ar trebui să fie excepțional ! Dar de unde ai luat magiunul folosit în loc de cremă de vanilie ? Nu cumva din cămara mămichii ?...

— Exact ! i-am mărturisit eu adevărul.

— Atunci sîntem în pom, unchiule Andi ! Mămica îl ascunsese acolo, pentru că se acrise, și vroia să-l pună în butoiul cu boască de prune, ca să fermenteze mai repede. Boasca, nu magiunul...

— De-aia s-o fi umflat în halul ăsta ? m-am mirat eu nedumerit. Și i-am adăugat o groază de zahăr, și încă din acela „pudră"...

— El Fugitivo, ai să rîzi, dar ăla nu-i zahăr-pudră, mai ales dacă l-ai luat tot din cămară... Precis e scrobeală din amidon de cartofi ! mă lămurește cu duhul blîndeții Biba.

Îngrozit, pînă la urmă aflu din gura copiilor că nici romul nu era chiar rom, ci spirt denaturat. Opresc disperat consumarea profiterolului, deși nimeni nu-și manifestase vreo intenție în acest sens. Nici măcar nea Tilică Boieru, care servea, pentru prima oară în viața sa, o asemenea delicatesă.

Şi consult asistenţa, spre bucuria mătuşă-mi Raliţa, încîntată că dădusem chix pe post de cofetar şi bucătar :

— Ce-i facem acum ? Unde-l aruncăm ? N-ar fi mai bine să-l dăm „Viţicii" ? Ea e vacă, şi habar n-are de ce-i aia artă culinară...

— Ce vorbeşti, Hombre ! După ce era să ne omori pe noi, vrei să asasinezi şi vaca, şi să rămînem fără lapte ? intervine bondocelul familiei.

— Crezi că-i poate scădea debitul ? mă interesez eu.

— Precis, unchiule Andi !

— Dar cum ?

— Măi, fratele meu, fii atent ! se bagă în vorbă specialistul în zootehnie al tribului Jimbla, adică Babane. Dacă moare, sînt sigur că nu mai dă o picătură de lapte !...

Atunci, nemaiavînd ce face, cuget rapid, apelînd la circuitele mele neuronice, şi găsesc imediat soluţia optimă. Şi le spun alor mei :

— Îngropăm profiterolul, chiar în gropanul în care s-a copt mielul !

— Vezi-ţi de treabă, Al, băieţelule ! sare ca arsă şi tanti Raliţa. Care miel ? Am văzut noi urmă de miel ? Iar profiterolul ăsta, al tău, ca să nu-i zic altfel, precis n-o să dispară ca animalul pe care l-ai osîndit la crematoriu, ci-o să se-umfle în pămînt, o să dea pe din afară, şi-au să-l mănînce păsările din ogradă ! Ce-ţi mai trece prin cap, vrei să rămînem şi fără ouă ?...

Abia într-un tîrziu am dat peste ideea salvatoare.

Ajutat de mătuşă-mea şi de cioban, precum şi de treimea năpîrstocilor, am vîrît profiterolul în cuptorul aragazului. Unde avea să fie incinerat. Pînă n-o să mai rămînă din el decît scrumul. Bineînţeles, ideea îmi aparţinea.

Peste vreun sfert de ceas, nu mai mult, eram siliţi să ne refugiem de urgenţă. cu toţii. în curtea cantonului Valea cu Urşi. De unde priveam îngrijoraţi la trîmbele de fum negru şi urît mirositor care năvăleau pe ferestrele şi uşile locuinţei familiei Jimbla.

Tuciurii la feţe, cu ţoalele pline de funingine, aşteptam să ardă complet profiterolul din cuptor. Deşi, după cum mă bîntuia un gînd, ar fi fost mult mai bine dacă ar fi ars, totodată, şi aragazul. Deoarece aveam dubii serioase că va mai putea fi utilizat vreodată. Eventual, în cel mai bun caz, pe post de crematoriu. Pentru gunoaiele gospodăriei.

Pe seară, cînd totul s-a terminat cu bine, zvîrlind în dosul grajdului aragazul, şi-am izbutit să văruim din nou bucătăria, care acum arăta splendid, avînd o culoare cenuşie, extrem de delicată, datorită oarecum şi funinginii depuse pe pereţi, l-am auzit pe Babacu, mereu nesăturatul tribului :

— Unchiule Andi, noi ce mîncăm astăzi ? Că mielul se duse, profiterolul se arse, iar borşul mătuşii noastre generale nu face două parale ! De ce te bagi la lucruri la care nu te pricepi ? Ai ?...

Noroc că m-a salvat nea Tilică al lui Sfetea lu' Pop, zis şi Boieru. Care ne-a invitat la stîna lui, să ne ospăteze omeneşte, fără farafastîcuri culinare.

— Oameni buni, tot merg în noaptea asta la cazanul „matului", să fac ţuica, haideţi să dormiţi la mine, pînă se trece putoarea asta din casă !... Dacă îmi daţi şi-o mînă de ajutor, păi atunci o pun pe Gherghina să ne prăjească un boboc de gîscă. Dar nu în groapă, ca mielul maestrului, ci la ceaun, cum se obişnuieşte pe la noi, ciobanii. Iar pentru seara asta, s-o găsi nişte lapte prins, smîntînă şi-o ţirişică de mămăligă !

Mai mult decît fericit, l-am pupat pe nea Tilică în frunte. Mai exact, am vrut. Pentru că Boieru, ruşinat, şi-a plecat capul şi-am fost silit să-i sărut doar cipilica lui de cioban. Scorţoasă şi dură, amirosind a brînză de burduf. Bună şi aia !

4. OASE, CIOLANE, ŢURLOAIE ŞI ALTE ARTICULAŢII DEFECTE — TRATAMENTE ADECVATE

Nu mă aşteptam ca, dintr-o simplă căzătură în tăul porcilor din ograda ciobanului să mă procopsesc cu puseul acut de sciatică din noaptea care a urmat. Abia apucasem să mă culc, după ce ne reîntorseserăm cu bine la

cantonul Valea cu Urşi. Bineînţeles, tot pe jos. Călăuziţi de nea Tilică Boieru, care păşea în frunte c-un felinar de vînt; dar care lumina atît de chior, încît am nimerit prin mai toate hîrtoapele. Mă rog, nu de-aici mi s-a tras pocinogul. Deci, cum spuneam, abia apucasem să mă culc şi, puţin după miezul nopţii, cu aproximaţie, deoarece nu m-am uitat la ceas, căci, fie vorba între noi, nici nu mergea, m-am pomenit înjunghiat în şale şi-n genunchi. Cineva mă ataca apelînd la cuţite, pumnale, săbii, spade, brice şi alte obiecte tăioase.

Am aprins imediat lumina de la noptieră, să-l identific pe asasin.

Nu era nimeni. Iar operaţiile de sfîrtecare a oaselor sacroiliace şi-ale genunchiului continuau. Înnebunit de durere, am intenţionat să cobor din pat, să văd dacă nu-i vreun bandit ascuns sub el.

N-am coborît, ci am aterizat direct pe podea, zguduind de-a binelea întreg cantonul. Asta era! Nu mă mai ţineau picioarele... Dar nici mijlocul. Şi-am rămas în patru labe. Cutremurat de spaima unui mister de neînţeles, am pornit să strig după ajutor:

— Tanti Raliţo, copii, săriţi că mor!

În clipa următoare, ostrogoţii şi mătuşă-mea pătrundeau în odaie.

— Domnule Al, nu-i normal ce se-ntîmplă cu tine!... Te-apuci să ne scoli din somnul cel mai dulce, doar ca să asistăm cum te plimbi de-a buşilea prin dormitor?... Ce faci aici, te joci ca un copil?...

Întrucît nu mi-a plăcut cum mi se adresase tanti Raliţa, i-am răspuns şi eu pe măsură:

— Ba nu, mă joc de-a hoţii şi vardiştii, că tot mi-s ditamai detectivul!...

Babane, mai iute de minte, mi-a priceput imediat ironia subtilă. Şi m-a întrebat îngrijorat:

— Unchiule Andi, măi fratele meu, glumeşti, sau chiar nu ţi-e bine!

— Păi, dacă mi-ar fi bine, aş mai umbla tîrîş prin odaie?

Îndată, fără să mai pregete, ostrogoţii s-au repezit să mă ridice. Mătuşă-mea, neîncrezătoare, le-a poruncit, răstit, cînd m-a văzut la verticală:

— Ia lăsaţi-l pe picioarele lui, să-mi dau seama ce are!

Copii cuminți, ostrogoții de Babane, Biba și Babacu s-au supus. Iar în clipa următoare, părăsindu-mă picioarele, am demarat ca o rachetă sol-sol spre tanti Ralița, proptindu-mă cu capul în țurloaiele dînsei. Dezechilibrată, mătușă-mea s-a prăbușit peste mine, căzîndu-mi în spate, peste șale. Exact în locul unde mă durea cel mai cumplit. Făcut extraplat, la dușumea, și cu mătușă-mea în cîrcă, o secundă am avut impresia că mă simt mai bine. Era doar o impresie. Trecătoare.

Căci, din momentul cînd Babane a izbutit s-o ridice pe tanti Ralița, pe mine nu mai m-au putut sălta. Orice încercare de-a mă pune în capul oaselor mă făcea să urlu ca din gură de șarpe.

În cele din urmă, mătușă-mea apucîndu-mă de picioare, iar copiii de restul membrelor (mîini, cap și grumaz) m-au depus în pat.

— Dar ce are, tanti Raliţo? s-a interesat Biba bălăița, cu lacrimi în ochi...

— Reumatism! i-a răspuns doctoral mătușă-mea. Nu-i mare lucru. Am și eu și nu mă văicăresc ca el. Lăsați-l pe mîna mea, că-n doi timpi și trei mișcări îl pun să joace și tontoroiul... Faceți-mi rost de niște catran și gaz, să-i aplic o frecție de milioane. Și trageți și-un pic de benzină din rezervorul Trabantului, că-i mai bună, fiind amestecată și cu ulei mineral. Astea-s cele mai indicate oblojeli. Ultimul răcnet al științei medicale contemporane!...

De unde să-mi treacă prin cap, c-aveam, în clipele următoare, să răcnesc și eu, la fel de „contemporan". Căci, după ce ostrogoții i-au adus o crățiță plină cu unsoare neagră și urît mirositoare, din aceea ce se utilizează la gresarea bucșelor de la roțile căruțelor, precum și-un bidon cu benzină, mătușă-mea mi-a comandat răstit:

— Dă-te jos din pat!

— Păi, tanti Raliţo, n-ai văzut că nu-s în stare? i-am atras eu atenția.

— Mda! Uitasem... Atunci, lasă, că te dăm noi!

— Cum așa? Vrei să mă tratezi la sol?

— Băi, Al, băiețelule, că greu mai ești de cap!... Cum să te ung cu păcură, avînd cearceaful ăsta curat ca ză-

pada sub tine? Trebuie s-așternem o folie de polietilenă, să nu mînjim așternutul...

Iarăși m-au înșfăcat de cap și de picioare, iarăși m-au dat de pămînt, de-mi pîrîiseră oasele ca niște surcele, iarăși m-au pus la loc, în pat, peste o bucată jegoasă de polietilenă, scoasă, probabil, din cotinceața galinaceelor.

După aceea, s-a dezlănțuit infernul. Sumecîndu-și mînecile, mătușă-mea mi-a tras la vale pijamaua, și mi-a trîntit peste șale un morman de catran vîscos, împuțit și rece. Apoi, a pornit să frămînte la mine, de parcă aș fi fost aluat de cozonaci. Și-avea niște mîini, ghiulele de tun, nu altceva. Din cînd în cînd, mai turna în cratița cu păcură cîte-un pumn de benzină, s-o mai subțieze. Și iarăși mă ungea cu diabolicul amestec. De astă dată, mai în sus, acoperindu-mi întreaga coloană vertebrală. Explicîndu-mi :

— Al, băiețelule, durerile de șale purced din șira spinării... Așa că stai blînd, și nu mai scînci, că nu ești potaie. E musai să-ți înmoi oasele, c-altminteri poți face cine știe ce dănănaie, este posibil să dai și-ntr-o artroză generalizată a ciolanelor... Șira-i elementul principal al omului, prin ea transpiră și respiră întreg organismul. Pricepi ?...

— Nu mai pricep nimic, dacă am ajuns să „respir" prin coloana vertebrală !... i-am declarat eu, față de întreaga asistență.

Iar Babane, ceva mai bine pregătit la anatomie, i-a și atras atenția mătușii noastre generale :

— Tanti Ralițo, măi frate, dacă-i vorba de respirație, după cum prea bine a zis și unchiu' Andi, nu cumva ar trebui să-i oblojești plămînii ? Că pe-acolo răsuflă bietul om, de la o vreme...

Mătușă-mea, lejer enervată, l-a repezit numaidecît :

— Lasă-mă-n pace, măi soro, că știe mătușă-ta ce-are de făcut !... Vine și rîndul plămînilor, n-avea grijă. Însă acolo-l ung și-l fricționez numai cu benzină, să obținem un efect mai rapid... Ei, de-am fi avut și niște ventuze, ar fi fost o minune. De fapt, le-am putea înlocui cu borcane de conserve...

— Din care, din ălea de trei kile ?... a-ntrebat Babacu.

Numai după glas l-am recunoscut pe emițătorul enormității. Noroc că l-a lămurit Biba, sărăcuța de ea. C-alt-

minteri, cine mai știe, se lua mătușă-mea după el, și-aveam șansa de-a mă pomeni cu ventuze mamut.

— Măi băiete-cucuiete, ălea-s pentru vaci ! Iar unchiul nostru-i bărbat, și-ncă în toată firea... Cum de ești în stare să propui o asemenea gogomănie ? De-ar fi fost borcane de-un kil, mai treacă meargă...

Din păcate, numai eu suferearn și-ascultam. Pentru că tanti Ralița, neținînd seamă de nimic, și-a continuat operațiunile de tortură. Mi-a bătut șalele și coastele cu latul miinilor, de-am zis că vrea să facă din mine șnițel, apoi mi-a sucit și răsucit și gîtul, încît îmi trosneau osișoarele ca niște găteje uscate. Abia cînd a trecut la genunchi, am crezut că scăpasem de supliciu. Aiurea ! Mai întîi a greșit genunchiul, și mi l-a uns și masat pe cel stîng, și numai după ce i-am spus că se afla în eroare s-a răzbunat și pe cel realmente beteag.

În orice caz, cînd mătușă-mea a considerat că-s vindecat, i-a mobilizat pe ostrogoți și m-au ridicat cu toții, cu prelata aceea de polietilenă cu tot, și m-au vîrît în cada băii. Unde apa era atît de fierbinte, încît am bănuit că vor să mă fiarbă.

Spre crăpatul de ziuă, după ce m-au scos cu greu din cadă, de astă dată fără folia de polietilenă, m-au culcat la loc în pat și mi-au spus „noapte bună". Care noapte bună ? Peste vreun ceas, trebuia să se lumineze de ziuă.

Ca să sporească efectul frecțiilor cu gudron și benzină, precum și-al băii cu apă clocotită, mătușă-mea m-a înfofolit bine, așternînd peste mine toate cojoacele din casă, plus covorul din sufragerie. Pe puțin treizeci de ocale. După care bunii mei samariteni s-au dus la culcare.

Nu mai înainte ca tanti Ralița să-mi transmită :

— Fii atent, nu te miști deloc de sub învelișuri. Trebuie neapărat să asuzi, ca să dai răul afară din tine !...

Cînd m-am trezit, într-adevăr, dădusem răul afară din mine. Dar nici nu mai puteam mișca un deget. Ce-i drept, durerile de mai înainte pieriseră. Tratamentul mătușă-mi își făcuse efectul.

Însă un efect cu totul aparte. Fiindcă, după cum am spus devenisem absolut imobil. Nu numai degetele nu eram în stare să le mișc, dar nici picioarele, brațele sau mijlocul.

Mătușă-mea, cînd s-a prezentat, pe la zece, însoțită de Biba, Babane și Babacu, și-a văzut ce se-ntîmplă cu mine, a declarat în gura mare :

— Perfect ! Prima parte a tratamentului a reușit... Din moment ce nu-l mai doare nimic, înseamnă că trecem la partea a doua. Să vedem de ce-i întoiegit !...

Și, nici una nici două, a purces să-mi tragă fiecare deget, să-mi răsucească picioarele din genunchi, și, în cele din urmă, să-mi îndoaie mîinile, brațele și mijlocul, că, doar, s-or mai înmuia.

Nu s-au înmuiat.

— Măi bernebecilor, prin preajma cantonului vostru are careva vreun urs ? s-a interesat la un moment dat mătușă-mea.

Surprins, am întrebat-o numaidecît :

— Ce vrei să faci cu ursul ? Și-apoi, ce-ți închipui matale că urșii pot fi ținuți la casa omului, așa, nitam-nisam, de parcă ar fi vreun cîine de pază ?... Ce-ți mai trece prin cap ?

În locul mătușă-mi, a vorbit Biba :

— El Fugitivo, mătușa noastră generală are o idee minunată ! C-au trecut și pe la noi, acum cîțiva ani, niște șătrari cu ursul. Și mulți oameni au cerut să-i calce monstrul, să le-ndrepte oasele. Înțelegi ?...

Îngrozit, i-am informat pe binefăcătorii mei :

Înțeleg, dar totodată nădăjduiesc să nu existe nici un urs prin zonă !...

Babane, foarte trist, mi-a dezvăluit adevărul :

— Așa-i, măi frate, din păcate n-ai noroc... Nu mai sînt urși purtați în lanț, cu belciuge vîrîte în nas ! Nici nu era uman !

— O fi ! a declarat mînioasă mătușă-mea. Dar nici să sufere unchiul vostru nu-i uman... Neapărat trebuie să-l calce ursul ! N-avem urs, nu-i nimic. Am să-l calc eu !...

Și, în ciuda protestelor mele, m-au dezvelit de lucrurile așternute peste mine și m-au zvîrlit jos din pat. Bine-

înțeles, nu direct pe dușumea, ci peste covorul ce-mi slujise de cuvertură.

Iar tanti Ralița, care-i cît un elefant, a purces să mă calce în picioare. Și, deodată, pe neașteptate, mi-au revenit durerile. Urlam de parcă mă murseca ursul, pentru că tot vorbirăm de urși. Lucra metodic bătrîna, luîndu-mi pe rînd mădularele. După ce mi-a zobit șalele, a trecut la picioare, apoi la brațe și, la urmă, terminînd cu grumazul, a încercat să-mi calce și spinarea. Aici s-a produs evenimentul. Deoarece, în momentul cînd mătușă-mea s-a suit pe spinarea mea, cu tălpile ei de mamut, mi-au revenit brusc facultățile motrice. De durere, am sărit ca ars în picioare, și-am răcnit înnebunit de junghiurile ce-mi străpungeau coloana vertebrală :

— Ajunge, tanti Raliţo, că m-am făcut bine ! Mă mișc, nu vezi ?...

Nu vedea. Cînd zbucnisem de sub picioarele dînsei, mătușă-mea căzuse la podea. Dar nici nu se mai ridicase.

— Cred c-a leșinat, măi fratele meu ! m-a anunțat Babane.

Iar Babacu, deloc speriat, a și propus :

— Aduc numaidecît catranul și benzina... O tratăm și pe tanti Ralița așa cum l-a tratat dînsa pe unchiu' Andi.

Bineînțeles, m-am opus. Cu-atît mai mult cu cît nici eu nu mă simțeam prea bine. Sărisem în picioare, ce-i drept, însă nu mă țineau cîtuși de puțin. Pășeam crăcănat, de parcă aș fi fost dezarticulat. Și le-am spus copiilor, gemînd iarăși de durerile ce mă cuprinseseră :

— Dați telefon la Pitești, sau la Curtea-de-Argeș, să vină salvarea !

Peste trei zile, eram gata de expediția cea mare. Sănătoși tun. Pe mine mă trataseră corespunzător, cu infiltrații, apelînd la Boicil și alte antialgice, iar pe mătușă-mea o treziseră cu niște amoniac, dat pe sub nas.

Copiii, tulburați de evenimentele cărora le fuseseră martori, mi-au spus la masa de seară, în timp ce tanti Ralița plecase să-l instrumenteze pe nea Tilică Boieru, cel care avea să se ocupe de gospodărie în lipsa noastră :

— Măi frate, a-nceput Babane, n-ar fi fost mai bine dacă am fi chemat de la început salvarea ?

— Doctorul e doctor, că de-aia a-nvățat atîta carte! l-a completat Biba.

Iar Babacu, mai filozof, a și tras concluziile:

— Așa-i cînd te lași pe mîna celor care nu-s de meserie!

Avea perfectă dreptate zgîmboiul!

Însă mătușă-mea, care între timp pătrunsese în odaie și-apucase să-l audă, s-a supărat foc și imediat și-a ieșit din balamale:

— Ia stați nițel, bernebecilor și ostrogoților, că bine vă spune unchiul vostru, cînd vă face ostrogoți, adică eu nu-s de meserie? Eu care-am fost soră de caritate în 1918, cu prilejul primului război mondial, și-am lucrat în spitalele din dosul frontului?...

Ca să-i mai potolesc nervii bătrînei și să-i educ, în același timp, și pe dulcii mei nepoți, le-am povestit ce pățisem acum vreo trei ani.

— Dragă tanti Ralițo, și scumpii mei ostrogoți, aveți cu toții dreptul să vă susțineți cauza. Eu unul, scumpii mei, cred foarte mult în medicină, dar și-n naturism. La Govora, unde mă dusesem doar ca s-o însoțesc pe nevastă-mea, care își îngrijea o laringită rebelă, doctorul de-acolo mi-a propus să fac și eu niște băi de sulf. Surprins, l-am spus: „Dar nu sufăr de reumatism!". Iar el mi-a replicat: „Fă cîteva băi, și-apoi om vedea!". Și-am văzut. La a cincea baie, rămăsesem anchilozat. Mă dureau genunchii și șalele, de-ai fi zis că mă sfîrtecă zeci de dulăi. Speriat, m-am dus la medicul cu pricina. Și-acesta m-a liniștit: „Vezi, sufereai de oase fără să știi? Asta-i reacția băilor. Peste trei luni, cît durează reacția, ai să scapi de orice durere!". Și-am scăpat. Chiar mai repede. Deoarece Penke, nevastă-mea și mătușa voastră, urmase niște cursuri de Cruce-Roșie și m-a oblojit cu niște plante medicinale, din cele folosite la prepararea unguentelor antireumatismale...

Mătușă-mea, oarecum domolită, m-a aprobat și-a ținut să completeze:

— Păi vezi! Medicina științifică și cea populară, cu ierburi, au acționat corespunzător. Dar ascultă la mine, zilnic trebuie să faci și gimnastică. Numai așa se poate muri sănătos!...

5. ANIVERSARE CA-N BASME

Dis-de-dimineață, cam pe la opt și ceva, eram singurul care mă trezisem. Nea Tilică al lui Sfetea lu' Pop, care dormise în aceeași încăpere cu mine, acuma le sforăia „pe gros" ; după ce mă sculase de vreo trei ori peste noapte, ca să-mi spună că nu poate ațipi. Ceilalți, tanti Ralița și ostrogoții, nu dădeau nici un semn de viață. Ce oameni ! Tocmai astăzi, cînd trebuia să purcedem la drum, inaugurînd prima zi a marii noastre expediții, dînșii se găsiseră să tragă niște soamne de pomină.

Abia pe la zece ne-am așezat la ceaiul pe care-am fost nevoit să-l prepar tot eu. Copiii, bine dispuși, se hrăneau vitejește, punînd tot soiul de întrebări. Mie-mi ardea tîrtița, să plec odată și-odată și să nu mai zăbovim. Lor, în schimb, le ardea de științele naturii. Babacu, bunăoară, cu gura plină de jumări cu brînză (ceea ce, se-nțelege, nu prea era frumos, deoarece nu se vorbește cu gura plină) se interesa, întrebîndu-l pe cioban :

— Nea Tilică, spune-mi, te rog, cum se recunoaște o năpîrcă veninoasă ?...

Scărpinîndu-se după ceafă, prietenul nostru îi răspunse după un timp de gîndire :

— Păi, cum să-ți spun, copile dragă, chestia-i așa : dacă te mușcă o năpîrcă și trăiești mai mult de-o jumătate de ceas, înseamnă că n-a fost veninoasă ! Dacă nu, atunci nici n-ai cum să mai afli, și nici pentru ce... M-ai priceput ?...

Năpîrstocul de Babacu a dat din cap oarecum satisfăcut, iar după aceea l-a luat nea Tilică la întrebări pe Babane, ăl mai mare dintre ostrogoți, că-l apucase și pe dînsul curiozitatea :

— Și ce mai învățați voi pe la școală ?

— Fizică, chimie, matematică, limbi străine, franceza, engleza, iar acum și algebră superioară...

Uluit de cîte studia Babane, nea Tilică a exclamat :

— Bravo vouă ! Și cum se spune „bună ziua" în algebra aia ?...

Dîndu-mi seama că Babane n-avea posibilitatea să-i răspundă, întrucît ciobanul, la vremea sa, n-apucase să

învețe ceea ce învățau acum ostrogoții mei, am încercat să lămuresc lucrurile :

— Măi frate Tilică, și măi fraților ostrogoți, fiecare cu specialitatea lui ! Voi cu școala, iar nea Sfetea cu oile... Prețioase amîndouă. Este ?

— Cum să nu „este" ! m-a aprobat Babacu. Mai ales brînza de oaie naturală... Ce poate fi mai prețios ca telemeaua ?...

Tanti Ralița, care ascultase tăcută toate cele de mai sus, a considerat necesar să intervină și dînsa :

— Ia ascultă, măi nepoate, mi s-a adresat dînsa, de ce ți-ai vîndut flautul ? Parcă te-apucasei să-nveți să cînți la el !...

Amintindu-mi de necazurile pățite cu flautul, i-am răspuns pe loc :

— Nu știu ce-ți veni să mă chestionezi în privința instrumentului, însă îți pot spune de ce l-am abandonat și l-am și vîndut...

— Ei, ia zi-i, că mor de curiozitate ! s-a rățoit mătușă-mea.

— Pentru că vecinul meu de palier, tot auzindu-mă exersînd la flaut, și-a cumpărat și el o pușcă de vînătoare.

— Și ce legătură are una cu alta ?

— Păi, uite că are. Căci a ținut să-mi precizeze : „Dacă te mai aud cîntînd la țivloiul ăla, care mi-a mîncat sufletul, am să trag și eu cu arma, și nu se știe unde voi nimeri !" Dealtfel, am să-mi cumpăr și eu o pușcă, să vă determin odată și-odată să plecăm de-aici. Fiindcă, altminteri, am impresia că ne-apucă noaptea la Valea cu Urși...

După ce i-am dat în primire lui nea Tilică, ciobanul gospodăria familiei Jimbla, am pornit-o spre București. Cu două mașini. În găoacea de Trabant a mătușă-mi se aflau Biba și Babane, iar în „Superbombița" mea îl luasem pe Babacu. Bineînțeles, la volanele autorachetelor mai sus pomenite se găseau celebrii ași ai automobilului de mic litraj — tanti Ralița și detectivul Conan Doi, adică mătușă-mea și personalitatea subsemnatului.

Pe la ora prînzului, cam în jur de unu, în loc să ne prindem și noi sufletele mîncînd cevașilea, umblam ca disperații după jigler. După jiglerul de la carburatorul

„Bombiței". Pe care mi-l demontase mătușă-mea, mare mecanic auto (amator), ca să-mi sufle un gunoi ce astupase diuza. Şi-atît de straşnic suflase în el, încît jiglerul zburase, cu gunoi cu tot, în iarba de pe acostamentul autostrăzii Piteşti—Bucureşti. Umblînd de-a bușilea, eu, tanti Ralița și ostrogoții, de parcă am fi fost nişte cîini şoricari, prefiram printre degete nisip şi pămînt, scaieți şi fire de iarbă, în speranța că vom da, în cele din urmă, de infima și infama piesă.

La trei și jumătate fix, dar absolut fix, Babacu a răcnit din răsputeri :

— L-am găsit !...

Într-adevăr, îl găsise și numai că nu dănțuia cu jiglerul în mînă. Îl depistase la rădăcina unui scaiete, la vreo zece metri distanță de „Bombiță". Ce plămîni mai avea şi tanti Ralița ! Ceva de groaza lumii nu altceva...

Examinînd mai atent minuscula piesă, a trebuit să constat că nu era jiglerul meu. În lipsă de altul, l-am montat și pe-ăsta. Că altceva tot n-aveam de făcut. Dar cînd am pornit „Bombița", am simțit diferența dintre un jigler de Fiat și unul de camion, cum era cel găsit de năpîrstoc. Mașina gonea ca vîntul turbat ! Dar și consuma ! Ca un camion. Vedeam cu ochii cum scădea indicatorul litrometrului.

Noroc că, pe la cinci, am ajuns la motelul „Kilometrul 36". Unde exista o stație Peco, pentru aprovizionarea „Bombiței", precum și-un restaurant pentru aprovizionarea noastră. Că eram și noi flămînzi, mai rău decît niște ogari de vînătoare (puși la regim de slăbire).

După ce-am citit lista de bucate şi-am comunicat mătușă-mi și ostrogoților opțiunea mea („fazan la cuptor"), l-am abordat pe simpaticul ospătar din spatele nostru :

— Meștere, fii drăguț, te rog, şi serveşte-ne cîte o porție de fazan la cuptor !...

— Ne pare rău, dar astăzi nu mai avem ! s-a scuzat personajul.

— Dar e trecut pe „menu" am insistat eu.

— O fi, dar s-a isprăvit !

— Atunci, ca să nu fie cu supărare, nişte pui la cuptor ! am lăsat-o eu mai moale.

— N-avem nici pui ! Dealtfel e şi normal...

— De ce *normal ?*

— Dacă aveam pui, nu făceam și fazani din ei ? m-a lămurit zîmbăreț inteligentul ospătar.

Pînă la urmă, tot tocmindu-ne, s-a milostivit să ne servească niște supă de țelină cu pateuri. La plecare, pateurile le-am luat cu noi, să le-avem pe drum, deoarece supa tot nu ne prea plăcuse.

Cînd dam să urcăm în mașină, l-am văzut pe Babacu ducînd la gură un pateu. Era încă flămînd, probabil din pricina supei aceleia leșinătoare. Iar după ce-am pornit motorul, năpîrstocul a comis un gest neașteptat de urît, zvîrlind pe fereastră o piatră cît pumnul. L-am dojenit imediat :

— Cum poți săvîrși așa ceva ? Nu te gîndești că-i posibil să spargi capul cuiva ?... N-am mai pomenit s-arunce cineva cu pietre dintr-o mașină !...

— Unchiule Andi, măi Hombre, a sărit ca ars, roșu de indignare zgîmboiul de Babacu, de ce mă învinovățești pe nedrept ? Nu era piatră, zău, pe cuvîntul meu !...

— Ce vorbești ! Dar de ce-a zăngănit așa pe asfalt ? Ce era atunci ?...

— Pateul de la restaurant ! mi-a răspuns numaidecît Babacu.

Și n-am mai zis nimic.

Pe la șase, după-amiaza, cu chiu, cu vai, am ajuns, în sfîrșit, la mine, în Colentina. Unde, după ce i-am instalat în apartament pe ostrogoți și pe mătușa noastră generală, m-am retras în birou să chibzuiesc asupra organizării petrecerii de-a doua zi... Cînd trebuia să-l aniversăm pe cel mai tînăr membru al tribului Jimbla.

În ziua următoare, după un somn reînvigorator, eram în bucătărie și viram pateurile în cuptorul aragazului. Iar tanti Ralița mă prelucra :

— Măi Al, băiețelule, eu mă duc prin oraș, cu copiii, să mai cumpărăm de-ale mîncării. Pînă ne-ntoarcem, ai grijă și pregătește masa festivă, spală vasele și tacîmurile, pitește lucrurile fragile din casă și mai trage și tu cu aspiratorul, să fie lună peste tot... E bine ?

— E splendid ! i-am comunicat eu nu prea convins.

Pe la ora prînzului, cînd mi s-au înapoiat oaspeții, am luat cu toții o mică gustărică. După care ei s-au dus la culcare, să se mai odihnească nițel în vederea petrecerii de diseară. Iar eu am rămas, tot în bucătărie, să mă ocup

de sandvișuri și toate celelalte preparate ce trebuiau puse pe masă.

În jur de șase, urmau să sosească invitații. Totuși, Biba, bălăioara mea de nepoțică, fiindu-i milă de mine, s-a înființat pe la cinci, să-mi dea o mînă de ajutor. Ceilalți, nimic. Jucau popa-prostu, în frunte cu mătușă-mea.

— Unde-s pateurile, El Fugitivo ? m-a luat la î. [illegible]bări Biba. Mi s-a cam făcut foame și-aș vrea să gust și eu vreo cîteva...

Bine că mi-a adus aminte de ele. Le uitasem în cuptor. Nu se arseseră total, deoarece, din motive necunoscute, cineva stinsese focul. Altminteri, nici n-aș mai fi avut cu ce-mi trata oaspeții.

— Nu-s rele ! mi-a spus Biba, zîmbindu-mi galeș, după ce înfulecase patru pateuri. Însă am impresia c-ai uitat să le pui sare.

La șase fix, oameni punctuali, s-au prezentat și musafirii. Șapte zgîmboi. Din blocul nostru. Trei fetițe și patru băieței. Mă rog, tot ce putusem găsi, la mare grabă. Și care fuseseră aduși de părinții personali, care-și manifestau bucuria că scăpau de grija lor, măcar pentru cîteva ceasuri bune.

Babacu, sărbătoritul, i-a primit solemn și i-a întrebat în gura mare :

— Ia să vedem ce mi-ați adus ?...

Rușinat de întrebarea pe care-o lansase cu-atîta dezinvoltură, am asistat stînjenit la înmînarea cadourilor. Copilașii, între cinci și șapte ani, plus unul din ei care nu depășea trei și jumătate, l-au pupat și i-au arătat darurile. Iar ăla mititelul, Petruț, i-a dat o găletușă, de fapt proprietatea sa personală, cărată cu el pentru nu se știe ce eventualitate. Probabil să ia în ea resturi pentru cățelușul de acasă. Și-asta era posibil.

Cînd eu și cu tanti Ralița am vrut să-i așezăm la masă, nici unul din invitați n-a acceptat locul indicat de noi. Și s-a declanșat un balamuc de zile mari.

În lipsa mea, plecat în cămară s-aduc sticlele cu pepsi, au și ras toate pateurile. Minimum trei duzini. Mie, bineînțeles, nelăsîndu-mi nici unul. După care au dezlănțuit atacul asupra platourilor cu sandvișuri. Sub conducerea lui Babacu. Ceilalți doi ostrogoți, Babane și Biba, se dis-

trau ațîțîndu-i să-mi lichideze preparatele. Numai Petruț s-a repezit la tortul de pe centrul mesei, vîrîndu-și mîinile în el. Pînă la cot. Fetițele au sărit cu gura. Însă urletele lui Petruț au stîrnit protestele partidei masculine, care a trecut la represalii. Peste un minut, am avut impresia că nu mai rămăsese nimic din tort.

După ce-au lichidat chifteluțele și celelalte sandvișuri, servite la masă de Biba și tanti Ralița, am fost nevoit să-i duc la baie. Ca să-i spăl, băgîndu-i, unul după altul, în chiuvetă. Căci erau plini, peste tot, de ciocolată, grăsime și fărîmițe de pîine.

Apoi Babacu a avut o idee de milioane, după mine sinistră, lansînd invitația :

— Haideți să ne jucăm de-a hoții și vardiștii !

Nu știam ce-nseamnă pentru năpîrstoci aceste noțiuni, însă ceea ce-a urmat a întrecut toate așteptările. S-au spart farfurii și pahare, s-a zvîrlit cu resturi de sandvișuri, s-au vărsat sticle de pepsi. Ca o culme, băiețeii doreau să fie hoți, iar unele fetițe țineau neapărat să fie vardiști. Cu dificultate am izbutit să astîmpăr ambițiile tuturor. Mătușă-mea, moartă de oboseală, din pricina tevaturii, s-a așezat răsuflînd ușurată pe scaunul din fruntea mesei. Pentru ca, în clipa următoare, să se ridice urgent, țipînd speriată :

— Vai mie ! M-am așezat pe-un copil...

Din fericire, nu era copil. Ci tortul aniversar. Tot mă mirasem eu cum de dispăruse atît de rapid de pe masă. Babacu îl pitise acolo, ca să mai salveze din el cîtuși de puțin, barem jumătatea peste care se lăsase tanti Ralița.

Cînd am reușit, cu brio, să mai reduc din dimensiunile dezastrului, cedîndu-i mătușă-mi o pereche de pantaloni, din dotația mea personală, Petrică a purces să zbiere speriat :

— Repede, nene, că mă doare burtica !

Era și normal, după cît băgase în el.

În cele din urmă, cînd m-am întors din baie cu Petruț, pe care, cu greu, și numai ajutat de Babane, reușisem să-l extrag din agregatul de specialitate, însă pentru adulți, am constatat că-n lipsa mea zgîmboii porniseră să se joace de-a v-ați ascunselea. Babacu se pitise undeva, nu știu unde anume, iar copilașii îl căutau zadarnic, în biroul în care-mi păstram manuscrisele.

Pe cînd mă străduiam să stăvilesc devastarea mesei mele de lucru, a sunat telefonul. Era nevastă-mea, bulgăroaica de Penke. Vorbea de pe litoral, probabil de la Neptun, curioasă să afle dacă am pornit în marea expediție. I-am răspuns liniștitor :

— Totul decurge excelent, n-avem probleme !...

Și-atunci, tocmai în momentul cînd rosteam cuvintele de mai sus, mi-a fost dat să aflu unde se ascunsese Babacu. Deoarece, într-un vacarm infernal, pendula familiei, un monstru de cel puțin 1,70 m înălțime, se răsturna bubuind din toate tălăngile, laolaltă cu nepoțelul meu cel drag. Căzînd peste biata tanti Ralița, care se odihnea după pățania cu tortul. Cu asistența tehnică a ostrogoților Babane și Biba, și-a celorlalți zgîmboi, abia de-am scos-o pe mătușă-mea de sub ornic.

Mai dificil a fost cu eliberarea lui Babacu. Ușa pendulei, din cauza șocului, se înțepenise. Atît de zdravăn, încît nici cu toporișca nu i-am putut desprinde balamalele. Noroc că tanti Ralița, susținută de Babane, ambii bine dotați din punct de vedere mecano-tehnic, a propus să-l scoatem pe năpîrstoc prin cadran. Adică mai exact, prin orificiul unde se afla montat acesta, după ce aveam să-l dăm jos, bineînțeles.

Cînd nepoțelul meu și-a arătat capul prin locul unde fusese cadranul, ne-a zîmbit fericit și ne-a strigat :

— Cucu !... Acuma sînt pendulă cu cuc !...

Pe la nouă și ceva, a trebuit să telefonez după o mașină. La Salvare.

Musafirii, inclusiv ostrogoții mei, acuzau dureri atroce de stomac. Mai întîi, am crezut că-i din pricina dulceții consumate în exces, pe care, sub conducerea lui Babacu, o depistaseră în cămară. În realitate, nefiind amatori de dulceață, nici eu, nici Penke, în borcanele respective țineam niște detergent pentru mașina de spălat rufe.

După ce doctorul ne-a asigurat că nu-i nici un pericol, și că puștimea va scăpa numaidecît de dureri, dacă va bea niște ceaiuri medicinale, i-am tratat pe toți, musafiri și nemusafiri, cu o fiertură din iarbă de țintaură. De fapt, altceva nici n-aveam la dispoziție.

Scăpînd cu bine, nici bătut și nici linșat de părinții indignați ai zgîmboilor, m-am apucat serios de curățenia

casei. Desigur, și tanti Ralița și ostrogoții mă ajutau și ei, cît puteau. Cu toții, exceptînd personalitatea subsemnatului, la fiece mișcare, scoteau pe gură și pe nas niște baloane de săpun (respectiv detergent) de-o rară frumusețe. Prezentînd majoritatea culorilor curcubeului.

Pe la miezul nopții, pe cînd ne aflam în bucătărie, și spălam, împreună cu tanti Ralița, vasele și tacîmurile, ultima fază de punere la punct a locuinței, i-am auzit șopocăind pe ostrogoți. Biba și Babane tot îl întrebau ceva pe Babacu, iar bondocelul se codea să le răspundă.

— Ia ascultați, măi zgimboi, ce tot tăinuiți acolo? i-am chestionat eu curios, temîndu-mă să nu-i fi apucat iarăși durerea de burtică.

Dînd din colț în colț, se îndemnau unul pe altul, care să-mi dezvăluie mai întîi problema ce-i frămînta. În cele din urmă, luîndu-și inima în dinți, a vorbit Babane, în calitatea sa de cel mai vîrstnic membru al treimii:

— Măi frate, cred c-am făcut-o de oaie! Babacu, avînd în vedere că încă nu-i umblat pe la școli înalte, ca noi, de-o pildă, a cam încurcat socotelile. Ziua lui, pe care-am sărbătorit-o atît de frumos astăzi, cade abia peste o lună. Aici e-aici! Ce-i facem?...

Cînd am auzit despre ce-i vorba, mi-a căzut din mînă găletușa lui Petruț ăl mic, în care prichindelul ascunsese salata de boeuf. Exact peste piciorul mătușă-mi. Care-a răcnit intens:

— Aoleu! Mi-ai betegit degetele de la piciorul din dreapta!...

— Să zici mersi, dragă tanti Raliţo, că nu mi-a căzut din mînă altceva mai greu, bunăoară dulapul de bucătărie, ăla cu trei uși! N-ai auzit ce-am pățit, că-l aniversarăm degeaba pe Babacu?...

Bondocelul, fără să mai pregete, mi-a sărit de gît, m-a îmbrățișat și m-a sărutat pe ambii obraji. Surprins de-atîta dragoste, l-am întrebat:

— Ce-i cu tine, măi zgîmboi?...

— Vreau să mă ierți, Hombre, că ți-am făcut atîta supărare... Dar nu pune la inimă, că, peste o lună, vom fi iar împreună, și-atunci să vezi petrecere!... Vom sărbători din nou ziua mea de naștere...

— Bine, Babacule! am aprobat eu. Dar ești sigur că peste o lună va fi ziua ta?

— Mai mult ca sigur! a răspuns bondocul. Adică vreau să spun, aproape sigur. Şi, dacă nu, care-i problema? o mai aniversăm o dată, peste încă alte treizeci de zile!... E bine?

6. MUTAREA ÎN CASĂ NOUĂ

În noaptea aceea, după ce-am încheiat cu bine operaţiunile de remediere a locuinţei, am dormit ţeapăn. Adică, exprimîndu-mă mai clar, m-am culcat sănătos, dar m-am trezit ţeapăn. Cu ţurloaiele şi şalele anchilozate. Iar evenimentul s-a produs spre zori, în jur de orele patru dimineaţa. Cînd iarăşi au început să mă sfîrtece durerile străvechiului meu reumatism. Despre care, bineînţeles, n-am ştiut niciodată că-l posed într-un asemenea grad. Iar ultima oară, cînd conversasem cu dînsul, asta se-ntîmplase la Valea cu Urşi. Acum, însă, era altfel. Mult mai suportabil. Pentru cei din preajma mea. Deoarece, deşi îmi venea să urlu de chinurile ce mă frămîntau, n-aveam posibilitatea s-o fac la modul corespunzător. Îmi paralizaseră şi corzile vocale. Precis din pricina celor două sticle de pepsi, de la gheaţă, pe care le băusem în sănătatea lui Babacu. Acuma, ce-i drept, el era sănătos, dar eu nu prea, ci invers.

Pînă s-au trezit ai casei, tanti Raliţa şi ostrogoţii mei dragi, Biba, Babane şi Babacu, am suferit în tăcere.

Cînd s-au înfăţişat la mine-n dormitor, să se intereseze de ce nu mă prezint la mica gustare de dimineaţă, şi-au dat seama că-i ceva în neregulă cu mine, deoarece n-am fost în stare să le răspund la căldurosul lor „bunădimineaţa". Dar nici să le demonstrez că-s imobil.

Numai din ochi, la început, le-am dat de-nţeles că-s iarăşi pradă unei crize de sciatică, coxartroză, reumatism, sau ceva în genul ăsta.

Tanti Ralița, mobilizînd copiii, s-a întors peste o clipă c-un ceainic și-o cană, și mi-a turnat pe gît vreo doi litri de ceai de mușețel. Atît de fierbinte, încît, din pricina opăriturii, am răcnit înspăimîntat :

— Ajunge ! Nu vedeți că-mi deteriorați laringele ?...

Tanti Ralița însă, privindu-mă încîntată, m-a contrazis pe loc :

— Ba dimpotrivă, Al, băiețelule ! Nu vezi că ți l-am pus în stare de funcționare, din moment ce urli ca o sirenă de locomotivă ?... Ce te mai doare ?

Cu glas slăbit, de astă dată, de cînd o auzisem că fac ca trenul, am mărturisit atent, cu grijă, astfel încît să nu-i înspăimînt pe ostrogoți :

— Totul și nimic !

— Nu pricep ! a declarat tanti Ralița. Cum adică ? Fii mai explicit...

— Nimic precis și totul în mod sigur. Fiindcă mă dor șalele, labele picioarelor, genunchii, umerii, încheietura mîinilor și coastele coșului pieptului. Restul, mai c-ar merge, dacă n-aș fi la pat...

Bîba, scumpa și bălăița mea nepoțică, s-a încumetat să propună, temîndu-se totuși să n-o jignească pe mătușa noastră generală :

— Tanti Raliţo, n-ar fi bine să chemăm iarăși Salvarea, ca rîndul trecut ?

— Aş, nu-i cazul ! O să apelăm la doctori, numai dacă n-o să reușească tratamentul meu. De data asta cunoaștem pricina. Marele nostru detectiv, la propriu și la figurat, a răcit zdravăn din pricina curentului... C-am avut așa ceva, cu prilejul petrecerii de ieri ! Și încă de tot felul... Și curent de aer, și curent de opinie !

Îngrozit de intenția mătușă-mi de-a mă supune unui tratament personal, am întrebat-o totuși curios :

— Și ce-ai de gînd să-mi faci, măi frate ?

Bătrîna a zîmbit tranchilizant și mi-a declarat arborîndu-și o mină științifică :

— Al, băiețelule, acuma vom proceda, și noi, întocmai ca ăia de la Salvare, că văz că ți-a plăcut... N-ai avut încredere în oblojelile mele bătrînești, moștenite din străbuni, nu-i nimic, trecem la chestii ultracontemporane. Renunțăm la catran, benzină, trasul mădularelor și „călcarea ursului", și trecem la injecții. În privința ăstora să

nu-ți fie teamă, c-am fost soră de caritate în timpul războiului!...

— Care război? s-a arătat interesat vlăjganul de Babane. Cel de la '77, sau ăl din '916?

— În toate războaiele, mă nătăflețule! i-a declarat făloasă tanti Ralița. Bineînțeles, mă refer la cele pe care le-am apucat. M-aș fi dus voluntară și la '77, dacă aș fi fost în viață pe-atunci. Din păcate, nu mă născusem. Și, ascultă la mine, bernebecule, dacă ai să-ți mai permiți insolențe la adresa vîrstei mele venerabile, te pocnesc de-ți mut fălcile din loc. Ca să te tratez și pe tine de artroze, întocmai ca pe detectivul de unchiu-tău...

Peste cîteva minute, mătușă-mea aducea în odaie o sumedenie de cutii cu fiole, tuburi cu unguenți și seringa pentru administrat injecții.

— De unde le-ai adus? o întreb eu mirat.

— Din farmacia casei! îmi explică tanti Ralița. Văz că bulgăroaica de nevastă-ta este mai deșteaptă decît tine. Are de toate acolo... Am găsit și Boicil, și Ketazon, și Boicil-unguent, ba chiar și cîteva fiole de Xilină... Pînă citesc prospectele, tu pregătește-te sufletește. Dacă nu te fac bine în doi timpi și trei fiole, să-mi zici mie cuciu!

Biba, săritoare, s-a ocupat de fierberea seringii, mătușă-mea de citirea prospectelor, iar Babane și Babacu de baie. Fiindcă, înainte de injecții, tanti Ralița opinase pentru un duș de curățenie, ca să mă ferească de cine știe ce infecție.

Spre norocul meu, robinetul de apă caldă debita numai apă rece. Așa că, în disperare de cauză, m-am spălat cu spirt. Neavînd în casă din cel medicinal, am folosit niște trăscău de Tîncăbești (35 grade, în nici un caz Celsius). Bun și ăla, deși miroseam a țuică precum un cazan de la povarnă. Iar cînd Biba ne-a comunicat că seringa crăpase la fiert, m-am considerat cel mai fericit om de pe lume. Scăpasem de înțepături. Pe puțin vreo șase, după cîte fiole tăiase tanti Ralița.

— Nu te teme, Al, băiețelule, că tot ți le fac. Dacă nu sub formă injectabilă, măcar buvabilă. Adică ai să-nghiți toate medicamentele ăstea. Că doar n-o să le arunc la chiuvetă. Sînt bune și-așa. Haide, dă-mi cana aia cu ceai, să ți le torn înăuntru. Apoi, te iau la „tras", cu unguent de Boicil...

Îngrozit, i-am spus-o verde în față :

— Să știu că mor anchilozat, dar pe mîinile matale nu mă mai las ! Nici de-aș poseda oase din fier forjat sau din oțel inox și tot n-aș mai avea curajul...

— Bă, Al, băiețelule, nu te știam de fricos ! Chiar în halul ăsta ai ajuns, și tocmai tu, ditamai detectivul ? Nu-i uman ce se-ntîmplă ! Mă rog, nu vrei să te masez cu alifia asta miraculoasă, atunci am să ți-o ung pe-o felie de pîine ! E bine așa ?...

— Oarecum ! Dar să-mi pui deasupra și-o bucățică groasă de șuncă... Și să-mi înfierbînți nițel și ceaiul, că s-a cam răcit. Și să torni și cîteva picături de rom...

Zis și făcut. Cînd s-a înapoiat tanti Ralița de la bucătărie, cu ceaiul în care aditivase Boicil (fiole) și Ketazon (asijderea), și cu trei felii de pîine, pe care așternuse un strat gros de unguent, plus cîte o bucată de șuncă, și tocmai mă pregăteam să înfulec sandvișurile, fiind bîntuit de-o foame cumplită, s-a auzit soneria de la ușă. Mirat că funcționează, știind-o defectă, am alertat-o pe Biba :

— Ia vezi, draga mea, cine ne deranjează ?

În clipa următoare am aflat totul. Pentru că bălăioara îl introducea în odaie pe bunul meu prieten, Guguță, medic specialist, director de spital în provincie. Alb la față ca varul, clătinîndu-se pe picioare, abia se mai mișca. Impresionat de apariția sa în această postură, de accidentat grav, l-am întrebat speriat :

— Ce-i cu tine, măi Guguță, ce-ai pățit ?...

— M-am curentat la soneria ta. Am vrut să-i leg firele, că tot atîrnau, și m-am pomenit trîntit la pămînt...

— Mai bine băteai la ușă, l-a dojenit mătușă-mea, cea care defectase soneria, și se știa cu musca pe căciulă.

— Uite, coană Ralițo, că nu mi-a dat prin cap !

— Păi vezi ! a conchis dînsa. Unde nu-i cap, vai de picioare. Proverb popular, îndelung verificat, eu ți-o spun. Din experiență personală...

Guguță a tăcut mîlc, înghițind în sec, apoi, după ce-a privit la sandvișurile ce mă așteptau și la ceaiul aburind, m-a întrebat :

— Dar cu tine ce-i, servești *breakfastul* la pat, ca un pașă ?

— Vai de capul meu! Halal de-așa pașă, care bea ceai cu Boicil și Ketazon, și mănîncă pîine unsă cu unguent antireumatismal...

— Păi cine ți-a recomandat prostia asta? s-a mirat prietenul meu.

— Tanti Ralița! am fost nevoit să spun adevărul.

Guguță a zîmbit pe sub mustața pe care n-o poseda și-a declarat misterios :

— Așa cap, așa picioare! Proverb popular și-ăsta...

— Bine, dar eu sufăr de șale! am intervenit eu.

— La altceva mă refeream... m-a informat Guguță.

— Dacă nu-i vorba de mine, atunci e bine!

— Ba nu-i bine deloc! a sărit ca arsă tanti Ralița. Dacă n-ai să bei medicațurile, vei zace la pat.

— N-o să zacă! a contrazis-o Guguță. Dacă o să-nghită trei aspirine, diseară-i pe picioarele lui. Sînt medic și știu ce spun!

— Lăsați matale, dom'le Guguță, i-a replicat mătușă-mea, dumneata ești medic de ficați, poate și-alte măruntaie, iar nu de reume... Eu, care-am fost și soră de caritate, zic să bea numaidecît ce i-am preparat. Pe răspunderea mea.

— Iar eu, tot pe răspunderea mea, s-a bățoșat Guguță, zic să nu le bea, ci să ia doar aspirine.

Atunci am intervenit și eu, sîcîit de neînțelegerea dintre cei doi :

— Știți ce mi-ar pofti inimioara? Niște ochiuri cu costiță afumată. N-am nevoie de nici un leac. Mi-e foame! Înțelegeți? Asta înseamnă că mă simt bine și că sînt pe cale de înzdrăvenire. De cînd vă tot ciondăniți, mi-a trecut orice durere. Cu excepția capului, pe care mi l-ați umflat cu bodogănelile voastre. Biba, ocupă-te de unchiu-tău, și fă-i ochiurile de care-am pomenit... Babane, adu-le mătușii noastre generale și prietenului meu tablele, să se distreze nițel, pînă-mi prind și eu sufletelul Poate s-or înțelege mai bine la o partidă de table, decît în materie de tratamente...

Pe seară, după ce Guguță și tanti Ralița ajunseseră să se certe la cuțite, acuzîndu-se reciproc că habar n-au de jocul acesta de inteligență, după ce pierduseră și-un zar, pe care în zadar l-au căutat peste tot, iar doctorul plecase înfuriat la culme, i-am propus mătușă-mi :

— Draga mea, hai să ne destindem nițel ! Dă drumu' la televizor...

— Păi, nu mîncăm de seară ?

— Ba da ! Excelentă idee... Mergeți cu toții la bucătărie, că vin și eu să servesc un ceai de întremare. Și mai prăjiți-mi niște ouă, dar de data asta cu brînză... Cred c-o să prindem telecinemateca pînă gătăm cu cina !

N-am mai prins-o. Cînd se anunța filmul, mătușă-mi nu i-a plăcut contrastul. După ce-a învîrtit butonul respectiv, pînă l-a scos din lăcaș, contrastul a dispărut total. Atunci și-a adus o șurubelniță (de la Trabant) și-un patent, și s-a apucat să repare televizorul. De una singură, refuzînd asistența lui Babane, care mai pricepea cîte ceva în probleme de electronică. După vreo jumătate de ceas, în care timp îi urmărisem înfrigurați manevrele, ne-a declarat bucuroasă :

— E gata ! O să meargă ca din praștie...

Cînd a vîrît ștecherul în priză, s-a auzit, o pocnitură infernală, s-a văzut o pîlpîială ciudată, acolo unde se afla ecranul, și televizorul n-a mai mers. Deloc. Nici ca din praștie, dar nici normal. Ci, din ce în ce mai intens, a purces să emane un fum alburiu, mirosind a izolații arse. Tot tanti Ralița l-a salvat de la autodistrugere, scoțînd rapid ștecherul din priză. Cu priză cu tot. Prilej de-a stinge și lumina din apartament. Săriseră toate siguranțele de la tablou. Încîntată, fără să cunoască însă motivul, mătușă-mea a exclamat :

— Bravo mie, sînt măreață ! Dacă nu eram eu, lua foc tot blocul... Ce instalație ai tu în casă, Al, băiețelule ?... Neapărat trebuie să mă ocup de ea !

Fără să-i mai dau vreo atenție, am luat imediat cana cu apă, de pe bufet, și-am turnat-o peste televizor. Să sting releele ce încă mai fumegau. Pe întuneric, n-am c-am nimerit unde trebuie, iar apa s-a scurs pe lîngă aparat. Mai bine ! C-altminteri, cine știe, mai crăpa și sticla încinsă a tubului catodic.

Între timp, diligent cum este, Babane s-a repezit la tablou, și-a săltat la loc siguranțele automate. Și s-a făcut lumină.

Rămași orfani de televizor, ostrogoții m-au rugat să le povestesc ceva, ca să nu se plictisească. Măgulit de cerere, îi întreb ce anume i-ar interesa.

— Hombre, știi ce-aș vrea să-mi povestești ? mă chestionează Babacu, cel mai mărunt și bondoc membru al tribului Jimbla.

— Sigur că nu ! Ia spune-mi...

— Fiindcă tot nu merge hodoroaga asta de televizor, aș zice că n-ar fi rău dacă ne-ai spune ultimele zece episoade din serialul **Linia maritimă Onedin.** Însă pe-ndelete, fără să sari peste vreunul din ele !...

Nici n-apuc să-l informez că nu le-am văzut la rînd, că Biba își exprimă și ea preferințele, alintîndu-se :

— Dragă El Fugitivo, mie mi-ar place să-mi povestești, așa cum numai tălică știi s-o faci, serialul ăla, cu **Om bogat, om sărac.** Însă îl vreau tot...

— Iar după aia, să ne operezi și-un rezumat la **Omul din Atlantis,** că-i atît de aiurit și de neînțeles, încît nu se merită să ni-l redai pe de-a-ntregul ! intervine și Babane, cel mai puțin pretențios.

Făcîndu-mi o socoteală rapidă, ajung la concluzia că-n noaptea aceea nu ne mai rămînea nici o oră pentru somn. Asta, în cazul în care m-apucam să iau de bune cererile ostrogoților. Noroc că mă salvează tanti Ralița. Tot dînsa săraca. Făcîndu-i-se milă de mine, avansează o propunere mult mai umană :

— Măi nepoate, ce-ar fi să le spui ostrogoților noștri dragi, mici și năzdrăvani, ce-ai pățit cu instalarea ta în casă nouă ?... Nu-i o idee ? Să afle și ei ce-i bine și ce-i rău în asemenea situații !...

— Într-adevăr, ai dreptate ! Dintr-un anumit punct de vedere, mi se pare c-am trecut prin momente mai spectaculare decît am văzut în **Linia maritimă** și-n **Om bogat, om sărac.** Mă rog, atunci am să vă povestesc serialul meu, pe care am să-l intitulez, pentru voi anume, **Om trăi, om vedea,** sau, într-o altă versiune, absolut antieducativă, **Dacă ești om cu mine, sînt și eu om cu tine !...**

Şi le-am relatat totul. Ce-mi fusese dat să pățesc, din clipa de cînd trebuise să mă mut de pe Calea Moșilor, zonă intrată în sistematizare, în Șoseaua Colentina, lîngă lac.

— De fapt, acțiunea de modernizare a Căii Moșilor, după mine, era extrem de necesară și binevenită, mult așteptată de locuitorii acestei aglomerații de case bătrîne, dărăpănate și hodorogite. Oamenii de la Spațiul locativ, care se ocupau de instalarea noastră în noile locuințe, s-au purtat mai mult decît omenește cu mine. Probabil, așa-mi închipui eu, au ținut seamă de faptul că-s scriitor și că-mi este necesar un apartament la care să am acces mai lesne, fără să urc zece etaje. Că și lifturile, nu-s nici ele perfecte, se mai defectează uneori...

— Ne-a spus și tanti Ralița, cum stă chestia cu liftul ! mă anunță Babane.

— Ce să-i faci, blocul e nou și mai durează pînă se rodează agregatul. La blocurile vechi, situația-i și mai cotoioasă...

— Cum adică, umblă cotoii prin ele ? se miră Babacu.

Dîndu-mi seama că, bineînțeles, fără nici o intenție, utilizasem un termen de circulație mai nouă, oarecum contraindicat, am încercat să-i explic bondocului cum trebuie tradus, și i-am declarat pedagogic :

— Cuvîntul folosit de mine vrea să spună că lucrurile-s cam încurcate, de fapt, nici nu știu de unde l-am învățat, însă cred că nu-i bine să apelăm la el, atîta timp cît există altele, mult mai adecvate... Deci, sper c-ai înțeles despre ce-i vorba !

— Ba deloc ! a mormăit nesatisfăcut Babacu. Dar nu mai contează, mai bine povestește-ne mai departe cum a fost cu casa...

M-am supus dorinței prichindelului și-am relatat în continuare :

— Fericit, de la Spațiul locativ m-am prezentat la administratorul blocului, un individ extrem de simpatic și afabil, care mi-a încredințat cheile noului meu apartament, atrăgîndu-mi atenția : „Nu vă bazați numai pe ele ! Mai montați vreo cîteva yale la ușă. În modul acesta, există șansa să nu vă dispară chiuveta din bucătărie sau cada din baie... Nu de-altceva, însă blocul abia a fost dat în folosință, și umblă prin el tot soiul de nechemați. Cînd vă veți muta cu toții, iar apartamentele vor fi ocupate,

și veți constitui și comitetul asociației de locatari, atunci nu vor mai fi probleme". Așa am și procedat. Mi-am cumpărat o yală cu siguranță, specială, am luat-o în buzunar și-am plecat să-mi vizitez noua locuință...

— Și n-ai fost impresionat? s-a interesat Biba, zîmbindu-mi înduioșată.

— N-am cuvinte să-ți mărturisesc cît am fost de mișcat! i-am declarat, la fel de înduioșat. Mai întîi, pentru că abia am izbutit să identific scara. Nu numai că încă nu fusese numerotată, dar erau vreo șase, din care trei avînd intrarea prin față, din șosea, iar celelalte trei prin curtea din dos. Ajutat de-un viitor vecin, am ajuns și-n apartamentul meu. Cînd am deschis ușa, mai că mi-a venit să strig de bucurie. Camerele erau luminoase, cu fața spre soare, mai mari decît văzusem la alte blocuri, în special bucătăria și baia. Ulterior, cînd am constatat că ferestrele erau strîmbe, iar ușile de-asijderea, că pereții prezentau găuri, cît să bagi pumnul prin ele, că robinetele instalației de apă, doar unele din ele, funcționau numai acționate cu patentul sau o cheie franțuzească, mi s-a mai redus din entuziasm și mi-am zis...

— Știu ce-ai zis! mă întrerupe Babane. Că hoții ți-au și călcat apartamentul...

— Ba deloc, fiindcă nu lipseau nici cada, nici chiuvetele și nici altceva...

— Și-atunci, cine-ți găurise pereții, și cine-ți strîmbase ferestrele și ușile, măi fratele meu? mă ia la întrebări vlăjganul de Babane.

— Nimeni!

— Nu se poate! au exclamat într-un glas tustrei ostrogoții.

— Ba se poate! Echipele care finisaseră apartamentul, ca și întreg blocul, dealtfel, ele lăsaseră lucrările în halul acesta... Pe scurt, munciseră în stilul „rasol"! Înțelegeți?

— Cum adică? mă-ntreabă Biba. Gătiseră la bucătărie, puseseră la fiert vreun rasol și uitaseră de ferestre, uși și găuri?...

— Nu! Dăduseră *rasol*, asta am vrut să spun... De mîncat, mîncau pe la restaurantele de lîngă Bucur-Obor. Indignat, m-am dus val-vîrtej la șeful șantierului, și l-am luat la rost. Supărat de festa pe care i-o jucaseră meșterii,

a convocat imediat vinovații, la dînsul în baracă, și mi i-a predat, spunîndu-mi : „Maestre, ăștia-s ! Burloi, șeful zidarilor, Cîță, șeful zugravilor, Mutulică, tîmplarul și Pătrunjel, șeful electrician... Luați-i cu matale, și-arătați-le isprava pe care au făcut-o. Dacă vă-nțelegeți, n-am nimic împotrivă să vă execute toate remedierile necesare". Fiind un om înțelegător de felul meu, ba și dotat cu simțul umorului, le-am zîmbit și le-am cerut să pună totul la punct. Mi-au zîmbit și dînșii, într-un mod inexplicabil, iar peste trei zile totul arăta altfel. Așa cum ar fi trebuit s-arate de la bun început. Bineînțeles, avînd-o lîngă mine și pe tanti Ralița, care m-a asistat și i-a ținut mereu sub supravegherea dînsei, au lucrat ca niște zmei. Dar ce zmei ! Chiar îmi deveniseră dragi, cînd terminaseră, și i-am și felicitat, declarîndu-le încîntat : „Meșterilor, sînteți măreți ! Adevărați lei-paralei. Bravo vouă !" Iar Burloi, zidarul șef, mi-a replicat emoționat : „Îmi place cum vorbiți... Ca la carte. Se vede cît de colo că-mi sînteți scriitor. Mai ales cînd știți să pomeniți de lei, luînd-o pe după leuștean, ca să nu se simtă omul stînjenit. Însă eu unu' nu mă jenez... Unde-s leii ?"

Tanti Ralița, care între timp tăcuse și doar ascultase, și care cunoștea îndeaproape desfășurarea evenimentelor, a izbucnit într-un hohot de rîs fantastic. Surprinși de comportamentul mătușii noastre generale, ostrogoții au întrebat-o mirați :

— Ce-i de rîs, tanti Ralițo ?

— D-apăi cum să nu rîd ? M-a pufnit rîsul, cînd mi-am amintit de întîmplarea cu pricina. Căci i-am spus atunci lui Burloi : „Vrei leii ? Dacă da, haidem cu toții la grădina zoologică !" Fericit, meșterul mi-a zîmbit și iar m-a întrebat, să se convingă de ceea ce auzise : „Chiar la zoologică ? La restaurantul de lîngă intrare ?". „Exact !" i-am afirmat eu. „Păi atunci, coană mare, mai întîi fac eu cinste la crîșmă, și după aia îmi arăți leii matale !" Ne-am dus la restaurantul în cauză cu ambele noastre mașini, că eram și mulți. Burloi a comandat fripturici și murături, iar apoi; cînd se ghiftuiseră de cît băgaseră în ei și dădeau s-adoarmă, i-am cărat la parcul zoologic și i-am încuiat în cușca leilor. N-aveau de unde ști că leii erau la spital, și că locul lor era, deocamdată, liber. „Unde-s leutii, coană mare ?" răcnea înspăimîntat Burloi, văzînd că-l părăsesc,

împreună cu unchiul vostru, acilea de față. „Puțintică răbdare, fraților-cumnaților, acușica trebuie să vină și ei, că se-apropie ora de prînz... Și se hrănesc numai cu carne macră, așa cum e-a lu' tălică și-a șmecherilor dumitale !"...

— Interesant, foarte interesant ! a murmurat căzut pe gînduri Babacu. Cîți lei or fi poftit găinarii ?...

— N-am mai aflat ! l-am informat eu. A doua zi, cînd i-am căutat pe șantier, mi s-a spus că-și ceruseră transferul... La Zimnicea !...

7. LOCUL CEL DE TAINĂ

Chiar în clipa cînd încheiasem relatarea mutării mele în casă nouă, dar chiar în aceeași clipă, ca și cînd destinul ar fi vrut să ne anunțe vreo veste deosebită, a purces să sune și soneria.

— Cine o mai fi, și încă la ora asta ? s-a întrebat tanti Ralița.

— Dar nici nu-i tîrziu, și-a dat cu părerea Biba, abia dacă-i nouă și ceva mărunțiș !...

— Și-apoi, a intervenit și tehnicianul de Babane, unul din cei mai în materie dintre membrii tribului Jimbla, fiind „campion" pe județ la fizico-matematici, soneria de la intrare nici n-are cum să sune. Nu numai că-i defectată, datorită contribuției mătușii noastre generale, aici de față, dar a mai încercat s-o repare și doctorul ăla, prietenul matale... Care ați văzut ce-a pățit și cum s-a curentat !... Să nu fie telefonul ?

Am intervenit la timp, pentru a le lămuri situația :

— Oameni buni, telefonul nu mai funcționează de cînd am plecat după voi, cu tanti Ralița, deoarece, făcînd nițică ordine prin casă, îl plasasem pe-un taburet, iar apoi, uitînd de el, m-am așezat lejer pe agregat, de-a rămas numai microfonul receptorului, restul transformîndu-se în

cioburi de plastic... Deci, nu-i telefonul! Altceva sună... Dar ce anume?...

Soluția a dat-o, extrem de rapid, istețul de Babacu. Ce mai tura-vura, bondocelului îi bubuie mintea. Că de-aia mi-e nepot! Privindu-ne încîntat, ne-a întrebat în gura mare:

— Nu cumva este prin casă vreun ceas deșteptător?...

Atunci mi-am adus aminte de „Roskopf-Patent"-ul, și încă C.F.R., pe care mi-l făcuse cadou tanti Marița, soția lui nea Apostol, o mătușă îndepărtată de-a mea. De fapt, nu mersese niciodată. Nici ca ornic, și nici ca deșteptător. Altminteri, nu mi l-ar mai fi dăruit.

Întrucît Babacu aștepta un răspuns, am fost nevoit să-i spun adevărul:

— Există și-așa ceva! Dar nu-mi vine să cred c-a pornit să funcționeze, așa, din senin...

— Unde-i deșteptătorul? a insistat bondocelul, susținut din ochi de ceilalți ostrogoți.

Nenorocirea era că nu mai țineam minte unde-l ascunsesem.

Soneria încetase de mult să sune. Însă noi căutam de peste un sfert de ceas „Roskopf-Patent"-ul. În cele din urmă, urcîndu-se pe-un scaun, l-a găsit tanti Ralița. Pe șifonierul din stînga. Sub un teanc de reviste. Cînd l-a luat în mînă să ni-l prezinte, triumfătoare, deșteptătorul a-nceput iarăși să sune, anemic și slab, dîndu-și sufletul în mîna mătușă-mi. Speriată de pornirea neașteptată a ornicului, tanti Ralița a uitat că-i cocoțată pe scaun și-a sărit într-o parte. Adică în gol. Căzînd peste mine, care eram... plin, făcîndu-mă extraplat. Ca un ceas de mînă elvețian.

Pînă au ridicat-o ostrogoții, pînă mi-au acordat primul ajutor, a mai trecut o jumătate de oră. Însă enigma deșteptătorului-relicvă nu le dădea pace zgîmboilor.

— Care-i taina „Roskopf"-ului, măi fratele meu? m-a iscodit Babane. Dacă-i stricat, și n-a mai mers atîta amar de vreme, cum de-a pornit să sune, așa, fără motiv?...

— Nu cred că-i vreun mister la mijloc... Se mai întîmplă, uneori, ca agregatele ăstea străvechi să funcționeze din senin. Așa cum se întîmpla și cu pendula lui Tatapetre, bunicu-meu, care bătea de douăsprezece, cînd

ți-era lumea mai dragă, indiferent de ora reală... Fiindcă veni vorba de taină, am să vă spun chestia cu „locul cel de taină", aflat chiar lîngă noi, acum cîtva timp, și care ne-a dat multă bătaie de cap... Ce ziceți, vă interesează ?

— D-apăi cum să nu ? a strigat entuziasmat Babacu. Văd că aici, la tălică, unchiule Andi, au loc numai pățanii neobișnuite... Ia spune-ne și nouă care-i misterul ?... Dar așa, cum numai matale te pricepi să povestești, pe-ndelete și la amănunt !

— De povestit v-aș povesti, însă mi-i teamă să nu dureze prea mult și să zăbovim peste măsură la taclale...

Biba, uitîndu-se la ceasul deșteptător, mi-a mărturisit cu totul aiuritor :

— Nici nu-i tîrziu, El Fugitivo ! „Roskopf"-ul n-arată decît zece... O fi el stricat, dar dacă a sunat, înseamnă că-i încă bun, și ne putem bizui pe el.

Dîndu-mi seama că nu-i rost să scap, am purces să le spun povestea „locului cel de taină", din șoseaua Colentina. Și-am demarat :

— La vreo două, eventual trei săptămîni, după ce ne-am instalat în noul bloc, eu și cu tanti Penke, nevastă-mea și, în același timp, mătușa voastră, a plecat și grupul de șantiere care-l construise și-l finisase. Bineînțeles, curățind terenul ca-n palmă. Dealtminteri, era și datoria lor. Mai apoi, după vreo cîteva zile, s-au prezentat și echipele speciale de finisaj exterior, care ne-au asfaltat căile de acces. Iar în spatele blocurilor, adică în curtea interioară a acestora, au amenajat și-un spațiu larg, turnînd beton pe-o suprafață uriașă, anume pentru parcarea autoturismelor proprietate personală...

— Bună idee ! a exclamat Babane. Altminteri, ce te-ai fi făcut cu „Bombița" matale ?...

— Într-adevăr, cam așa ar fi trebuit să fie ! Din păcate, la început nu m-am folosit prea mult de parcajul nostru. La cîteva zile, după ce apucase să se întărească betonul turnat, a apărut o altă echipă, bine închegată, din vreo șase inși, care a purces să-l spargă taman în dreptul scării noastre. Mai întîi cu pickhamerul, iar apoi cu cazmalele și tîrnăcoapele.

— Ce făceau acolo ? s-a interesat Biba.

— Păi asta i-am întrebat și eu, cînd m-am adresat șefului de echipă : „Ce-nvîrtiți pe-aici, oameni buni ?" Iar el m-a lămurit pe loc : „Dar ce, matale ai orbul găi-

nilor, nu vezi? Săpăm săpături!“ Nițel enervat, i-am cerut imediat un supliment de informații: „Ce fel de săpături?“ Și șeful mi-a mărturisit: „Speciale. De fapt, nici noi nu prea știm precis. Dar vine inginerul, și-o să găsească el locul...“

— Ce fel de loc caută? s-a arătat interesat Babacu, fiind cel mai devotat ascultător al meu.

— Locul cel de taină! Așa mi-a șoptit cu glas înfundat șeful de echipă, privind în jur, ca și cum s-ar fi temut să nu-l audă cineva că-mi divulgă secretul operației lor.

— Și care era ăla? îl aud pe Babane, extrem de insistent.

— Asta nu mi-a mai precizat! Era și normal, din moment ce nici el nu cunoștea taina... A doua zi, groapa la care lucra echipa căpătase dimensiuni impresionante. Iar pămîntul extras, depozitat chiar lîngă „Bombița“ mea, formase un deal de tip „colinar“, de înălțimea unui etaj. După ce mi-am scos mașina, apelînd la ajutorul unui excavator sosit în sprijinul echipei de săpători, am pornit în căutarea inginerului. L-am găsit în vagonul tehnic, unde își instalase biroul, și unde se aflau adăpostite sculele. Acesta — vagonul, nu inginerul — tocmai fusese tractat lîngă groapă de-un camion de 15 tone. Enervat și tensionat, inexplicabil, din punctul meu de vedere, n-a binevoit să-mi furnizeze explicațiile solicitate. Ba chiar m-a poftit politicos să-l scutesc de prezența personalității mele...

— Și-ai plecat? s-a arătat mirată Biba, care se aștepta la mai mult curaj din partea mea.

— Desigur! Cum era inginerul, cu nervii puși pe moațe, putea să mă și azvîrle afară din vagonul tehnic. Abia spre seară m-am dumirit. Peste drum de noi, adică peste apa lacului, se găsea mînăstirea Plumbuita, un monument istoric, din cele mai străvechi, pare-se de pe vremea lui Matei Basarab. Iar localnicii povesteau că, între mînăstire și terenul nostru, pe sub lac, existase cîndva, demult, un tunel subteran, sau niște catacombe, în care se adăposteau comorile mînăstirii atunci cînd năvăleau barbarii: avarii, tătarii, gepizii, și alte neamuri cotropitoare. Asta era, deci. Se efectuau săpături arheologice secrete!...

— Şi asta cine ţi-a mai spus-o ?

Babane, cu ochii cît nişte cepe, probabil din pricina emoţiei, îmi aştepta răspunsul cu sufletul la gură. Şi i l-am dat pe loc :

— Nimeni ! era deducţia mea... Doar mă ştiţi cît sînt de detectiv !

— Formidabil ! Şi, mai departe, ce-a fost după aceea ? a stăruit vlăjganul.

— Nenorocirea de pe lume ! Spre sfîrşitul săptămînii, locatarii de pe scara noastră utilizau numai fundul gropanului...

— Participau şi ei la descoperirea comorii ? m-a întrebat Babacu.

— Nu ! Ci ca să iasă din bloc. Altminteri, drept să spun, nici n-ar mai fi avut cum. Bineînţeles, numai cine se simţea în putere. Deoarece nu era chiar atît de lesne să cobori în ditamai groapa, iar apoi să urci pe celălalt versant. Aşa că, bătrînii şi femeile rămîneau în casă, aşteptînd să fie aprovizionaţi de restul familiei, tineri şi bărbaţi de performanţă. Eu, fiind la etajul al doilea şi-avînd balconul spre stradă, eram mai avantajat...

— Cum adică ? s-a arătat nedumerită Biba.

— Foarte simplu... Fiind în posesia unei oarecare experienţe, de cînd cu instalarea telefonului, puteam coborî direct în şoseaua Colentinei...

— Cu telefonul ? a întrebat căposul de babacu. Nu se poate !

— Sigur că nu ! Că nu era să cobor, alunecînd pe conductorul firului aerian... Foloseam, în schimb, funia de rufe. Totdeauna aplaudat de spectatorii ce se adunau pe trotuar. Aplauzele deveneau frenetice, atunci cînd reuşeam să cobor. Cînd nu-mi reuşea figura, o aplaudau pe nevastă-mea, care mă trăgea la loc, utilizînd un scripete-macara...

— Cred şi eu ! s-a exprimat ironică tanti Raliţa. La greutatea ta, nici nu era posibil altfel.

— Ba da, era ! Căci, în ziua cînd s-a rupt macaraua pe care o improvizasem, bulgăroaica de Penke a fost ajutată copios de întreaga populaţie a blocului.

— Şi cît timp ai făcut pe cascadorul, unchiule Andi ? îşi manifestă curiozitatea Babane, zgîrmat de neastîmpăratul său spirit tehnico-ştiinţific.

— Din fericire, doar vreo săptămînă ! Pînă în ziua cînd am căzut de la etajul al doilea, de la balconul nostru, în cel al vecinului de sub mine. Cu macara cu tot. Însă macaraua, mă rog, dispozitiv complex și din fier greu, a rupt balustrada și m-a zvîrlit peste bord. El a rămas agățat de grilaj. Eu, nu. Bine că mă-ncurcasem în odgonul de pe tambur, și-am aterizat în bune condițiuni. Scrîntindu-mi doar nițel unul din picioare, parcă stîngul.

Din păcate, am fost nevoit să stau pe-afară, neavînd cum intra în casă, din motive de insuficientă pregătire fizică. Pe scurt, nu mă încumetam, mai defel, să utilizez gropanul mai sus amintit.

Spre seară, însă, după ce toată ziua colindasem prin fața blocului, așteptînd vești noi din partea echipei de săpături, am auzit uralele entuziaste ale vajnicilor arheologi.

Echipele reunite, în frunte cu inginerul, care ieșise în pragul vagonului tehnic, strigau incontinent. Atunci, curios din fire, m-am apropiat de grupul săpătorilor. Și l-am văzut pe conducătorul lor (inginerul acela antipatic) ținînd o hartă în mînă, probabil vreun document medieval, de pe vremea lui Pazvante-chiorul, și lăcrimînd intensiv, ca o cișmea. Emoționat, răcnea către colaboratorii săi : „Fraților, băieții mei, ăsta este ! L-am găsit !..."

— Cum adică „l-am" ? mă iscodește Biba. Nu era vorba de-o comoară, și-atunci ar fi trebuit să facă un acord gramatical corect, și să spună „am găsit-o" ?...

— Ba dimpotrivă, în pofida șocului psihic de care era cuprins, inginerul se exprimase corect. Avînd în vedere că, apropiindu-mă prea mult de marginea gropii, iar taluzul se prăbușise sub greutatea personalității mele, și ajunsesem extrem de urgent la fundul văgăunii, mi s-a oferit rarisimul prilej să „vizionez în direct" senzaționala descoperire.

— Și ce era ? mă-ntreabă, într-un glas, ostrogoții.

— Ținînd seama de faptul că lunecasem pe povîrnișul gropanului în stil „de-a bușilea", și nimerisem la cel mai inferior nivel al excavației, adică pe fundul ei, mă aflam nas în nas cu „descoperirea". La maximum zece centimetri de ea. Dacă nu mă opream cu pieptul într-un tîrnăcop ce se găsea înfipt în clisa lutului, aveam toate șansele s-o iau și-n brațe. Pentru că „obiectivul arheolo-

gic“ arăta ca un soi de furtun, eventual ca o trompă de elefant antediluvian, trasă la laminor și încolăcită în vreo cinci sau șase spire. Nepricepînd despre ce-i vorba, l-am chestionat pe cel mai apropiat membru al echipei de săpători : „Ce reprezintă caltaboșul ăsta gros și prelung ?“

— Și ți-a dezvăluit misterul, fără să mai ceară aprobarea șefilor ? se miră Babane.

— Din moment ce nu mai existau motive de păstrare a secretului săpăturilor, omul mi-a răspuns destul de amabil, ajutîndu-mă să mă ridic de jos, apelînd chiar la tîrnăcop, prilej cu care i-a rupt coada...

— Păi cum să nu, cu ocalele tale ? Era normal să se-ntîmple și una ca asta ! și-a dat cu presupusul mătușă-mea, vrînd iarăși să mă ia peste picior.

Nu m-am lăsat însă călcat în picioare și i-am răspuns demn :

— Dragă tanti Ralițo, nici de data asta n-ai dreptate ! Tîrnăcopul era defect din fabricație, mai exact spus, coada uneltei suferea de umezeală, motiv pentru care putrezise nițel ! Asta e !

— Stai nițel, unchiule Andi, c-ai uitat să ne spui ce ți-a zis omul acela ! mă atenționează Biba.

— Ah ! Da ! Așa e ! Săpătorul mi-a răspuns textual : „E cablul pentru branșarea la tensiune a blocului învecinat. Electricienii au scăpat din vedere să marcheze locul unde se afla, și s-a mai și turnat beton peste el !“

Uimiți și indignați de neglijența echipelor însărcinate cu relațiile electrice, ostrogoții mă iau la rost :

— Și matale, unchiule Andi, care ești om serios și priceput la încurcături dintr-astea, matale ce-ai făcut ? Ai luat vreo măsură de îndreptare a lucrurilor ?...

Oarecum stînjenit, am ezitat să le răspund copiilor. Totuși, ca să nu-i învăț rău, să se ferească de răspundere, le-am mărturisit adevărul, așa cum a fost el, gol-goluț :

— Măi năpîrstocilor, am făcut eu ceva-ceva, dar nu suficient... Pînă să se prezinte echipa de „astupători“, care să acopere la loc văgăuna, l-am somat pe inginer să organizeze o trecătoare pentru locatarii scării noastre. Și i-am dat chiar eu ideea tehnică...

— Tehnică ? s-a mirat Babane.

— Exact ! I-am sugerat să întindă două scînduri țepene, peste hău, care să reziste la orice greutate. Inimă

de mamă, și bucuros de reușita echipei sale, mi-a acceptat pe loc propunerea. Din păcate, eu fiind de „gabarit depășit", nu m-am încumetat să intru în bloc trecînd peste ele. Nu știu de ce, dar aveam mereu impresia că nu țin mai mult de optzeci de kile. Așa că, liniștit c-am făcut ceva pentru colectivul nostru de locatari, am luat-o pe nevastă-mea și ne-am mutat, temporar, la Tîncăbești... Unde am stat vreo două luni, pînă s-au terminat lucrările. Dacă nu s-ar fi stricat macaraua, aș fi rămas pe loc, și-aș fi folosit în continuare balconul și funia...

Deși mă așteptam ca ostrogoții să fie dezamăgiți de măsurile întreprinse de personalitatea subsemnatului, am avut ocazia să asist la o autentică manifestare de entuziasm. Babacu m-a îmbrățișat și m-a sărutat pe ambii obraji, felicitîndu-mă și spunîndu-mi :

— Bietu' Hombre ! Cît a suferit și s-a chinuit... Numai din pricina unor neisprăviți de electricieni !

Biba, mai puțin expansivă, s-a rezumat să-mi strîngă călduros mîna și să-mi declare :

— Să nu-ți pară rău de nimic, El Fugitivo... În pofida celor îndurate, eu zic că te-ai ales c-un subiect pentru cărțile matale ! Se merită, zău așa...

Numai Babane m-a tratat bărbătește, trăgîndu-mi o bleandă pe umăr, de-am crezut că rămîn cocoșat. Am avut însă noroc. Deoarece, după ce mi-a spus bățos : „Bravo, măi fratele meu, să știi c-ai fost măreț !" am simțit cum mi se declanșează imediat o nouă criză de sciatică, reumatism sau coxartroză. Dureri nu aveam, însă genunchii nu mă mai ajutau. Aproape deloc.

Condus de ostrogoți și tanti Ralița, care m-au culcat în pat ca pe un prunc nou-născut, nu mai înainte de-a-mi fi tras pijamaua peste hainele pe care le purtam, deoarece se jenau să mă vadă dezbrăcat, le-am spus cu glas înduioșat de emoție :

— Vă mulțumesc, scumpii mei ! Dacă voi dormi cum se cuvine, ca un buștean de esență tare, mîine am să fiu alt om !...

— Te-asigur eu de asta ! mi-a declarat mătușă-mea, că mîine mergem cu toții la **jogging...** Numai **joggingul** te va pune pe picioare. Bineînțeles, dacă te vor ține !...

După ce-au dispărut din cîmpul meu vizual, și ostrogoții și neastîmpărata de tanti Ralița, am vrut s-ațipesc. Imposibil !

Au început să mă frămînte gînduri din cele mai negre. Ce-o fi vrut să spună mătușă-mea cu „joggingul“ ăla? Și-am coborît numaidecît din pat, să caut și să citesc în dicționar ce vrea să-nsemne ciudatul cuvînt. Abia după ce-am aflat totul, numai atunci m-am liniștit. Dar nici n-am mai putut adormi.

8. TOATĂ LUMEA FACE... JOGGING!

Dealtfel, aveam și motive. Multiple.

În primul rînd, pentru că joggingul reprezenta un sport de ultimă oră, inventat de americani, de întreținere a condiției fizice prin alergări de mare viteză.

În ce mă privește, ultima mea cursă de alergări (în forcing) la care participasem avusese loc acum vreo treizeci și ceva de ani, cînd mă fugăriseră doi dulăi ciobănești.

Al doilea motiv, destul de serios, a fost faptul că, spre crăpatul de ziuă, cînd dădeam și eu să ațipesc, s-a apucat să latre o javră de cîine. Tocmai la ușa apartamentului. La început, am crezut că visez. Însă cînd bestia și-a intensificat chelălăitul, am constatat că era vorba de realitatea cea mai crudă.

Cînd am deschis ușa, destul de curajos totuși, m-am pomenit atacat de zăvodul ce-și dezlănțuise recitalul de lătrături. Era nea Mișu-Falconetti, cîinele familiei Jimbla. Însoțit de Tilică Boieru. Mișu mi s-a zvîrlit în brațe, executînd un salt ca la circ, și-a purces să mă lingă, extrem de încîntat. L-am înțeles. Fiindcă, la culcare, avînd fața crăpată de soare, o unsesem din belșug cu un pumn de cremă Nivea. De unde să-mi treacă mie prin cap că era și comestibilă?

— Ce s-a-ntîmplat, măi nea Tilică ? l-am întrebat pe ciobanul în grija căruia rămăsese gospodăria de la Valea cu Urși, după ce-am scăpat din brațele lui, care mă îmbrățișaseră ca la tîrlă, de-am crezut că-mi frînge coastele.

— Nimica, tovarășe maestre ! mi-a răspuns ciolănosul meu prieten. Dar m-am gîndit c-o s-aveți nevoie și de-un cîine de pază, în marea expediție. Și vi l-am adus. Cu chiu cu vai, că erau să mă dea și jos din tren. Jigodia se-apucase să mîrîie, deși o purtam pitită în desaga cu merinde...

— Nici nu mă gîndesc să-l luăm cu noi ! l-am asigurat pe nea Tilică al lui Sfetea lu' Pop.

Pe cînd îi declaram cele de mai sus, un strigăt de bucurie, pe trei voci, m-a determinat să-mi întorc brusc capul. Atît de smucit, încît am auzit clar cum îmi trosnesc vertebrele cervicale (ălea cu spondiloza). Erau glasurile ostrogoților.

Iar în momentul următor, în timp ce-mi îndreptam osișoarele și-a exprimat și mătușă-mea opinia :

— Ba o să-l luăm ! Cîinele este cel mai bun prieten al omului... Și-o să ne prinză bine la drum !

— Exact ! Are dreptate tanti Ralița, a susținut-o și Biba, miloasă nevoie mare. Mișu-Falconetti nu minte, nu-nșeală, nu-i în stare să trădeze o prietenie, așa cum mai procedează unii oameni răi...

Neavînd altă variantă, l-am acceptat pe nea Mișu.

După ce l-am hrănit corespunzător pe Tilică Boieru, ospătîndu-l în toată regula, laolaltă cu noi, servind împreună un **breakfast** cumplit, din merindele pe care ni le adusese și care călătoriseră în aceeași desagă cu jigodia, l-am petrecut pînă la ușă, întrucît se grăbea spre casă, mulțumindu-i pentru inițiativa de care dăduse dovadă. Mai bine n-ar fi avut-o, mi-am zis eu în gînd, ca să nu mă audă copiii ce cred despre Mișu-Falconetti.

Deoarece, datorită evenimentelor petrecute în ultimele ceasuri, uitasem de criza de reumatism ce-mi căzuse pe cap, și mă mișcam oarecum corespunzător și alegru, i-am spus mătușă-mi :

— Ascultă, tanti Raliţo, în clipa de faţă mă simt perfect, ce-ar fi să renunțăm la propunerea matale, aia cu **joggingul** ?

Bătrîna s-a uitat la mine oblu, examinîndu-mă din cap și pînă-n picioare. Neplăcîndu-i probabil cum arătam, a declarat în auzul tuturor :

— Dacă te simți perfect, nu-i deloc a bună ! Precis e vorba de-un fenomen de autosugestie, din pricina fricii ce te bîntuie. Întocmai cum se întîmplă cu unii pacienți, la dentist, cînd îi lasă durerile de dinți dintr-o dată, pe nepusă masă. Dacă te-ai fi simțit mai mult decît perfect, eventual la perfectul compus, atunci se schimba calimera... Mai lasă-te de goange dintr-astea, că nu țin la mine ! Fii bărbat ! Ce exemplu le dai tu, astfel, copiilor ăstora ? Îmbracă-te și haidem ! Altminteri, cînd ți-o trece autosugestia, iarăși ai să-mi umbli crăcănat !... Numai joggingul va ajuta la tămăduirea beteșugului.

— De unde știi ? Ai practicat vreodată așa ceva ?...

— Nu ! Dar am citit într-o revistă... Scria acolo că și marii detectivi practică **joggingul**. Chiar și Mondobelo...

— Dar ăsta cine mai e ? m-am interesat uluit.

— Nu-l știi ? Detectivul... Care-a jucat în filmul **Cartușul** !

— Aoleu ! Păi ăla-i Belmondo, actorul, iar filmul se chema **Cartouche**, și eroul era un soi de haiduc, nicidecum detectiv.

— Nu contează ! Geaba încerci să tragi de timp... Mergem cu toții la **jogging**. Și-l luăm și pe nea Mișu-Falconetti. Dacă văz că te lași greu, îl asmuț și-l pun să te fugărească. E bine ?

Sigur că nu era bine. Neavînd altă soluție, m-am supus dorințelor maselor, și-am pornit să-mi îmbrac țoalele de ieșire în tîrg.

Peste cîteva minute, nu mai tîrziu, eram la parcarea blocului, gata să urc la volan. Mătușă-mea, instalată în Trabantul dînsei, cu Mișu-Falconetti lîngă ea, privea la încercările mele (disperate) de-a mă vîrî în „Bombiță" Nu știu care-o fi fost pricina, însă era pentru prima oară cînd nu-ncăpeam în mașină. Numai cînd l-am auzit răcnind pe Babacu, peste care zadarnic încercam să mă așez, mi-am dat seama că se afla pe locul meu, al șoferului. Numai tanti Ralița nu realizase situația, deoarece am auzit-o ironizîndu-mă, adică luîndu-mă peste picior :

— Al, băiețelule, nu-i bine ce se-ntîmplă cu tine. Iar te-ai îngrășat. Nici nu mai ai loc în „Bombiță"... De-aia-i

nimerit să te-apuci de **jogging**. Dacă m-asculți, în mai puțin de trei zile te fac om !

— Și ce, acuma nu-s ? m-am interesat lejer indispus.

— N-aș prea-ș zice ! și-a susținut tanti Ralița ideea (fixă).

Păcat că nu era de față și Penke, bulgăroaica de nevastă-mea, c-ar fi pupat-o pe mătușă-mea. Avea ce-avea și dînsa cu silueta mea, întrucît mereu mă vedea (într-un viitor apropiat) sub formă de Alain Delon, deși, la ora actuală, arătam mai curînd a Stan și Bran (la un loc).

Apoi, bătrîna și-a continuat recitalul :

— Ca scriitor, ba și detectiv pe deasupra, de-ți zic prietenașii Conan Doi, neapărat trebuie să mai slăbești. Numai așa ai s-ajungi un romancier valoros. Doar cunoști prea bine străvechiul adagio latino-sanitar : **„Mentosana in corpore... in corpore ultrasano“**, mă rog, ceva în genul ăsta, că nu-mi amintesc precis zicala strămoșilor noștri. Este ?

— Sigur că nu ! m-am înfuriat eu, auzind aberațiile debitate de năstrușnica de mătușă-mea. Romanii spuneau, corect : „mens sana in corpore sano“, nu consumau mentosan, și nici nu se zice adagio, care-i ceva în legătură cu muzica simfonică, ci adagiu...

— Foarte urît din partea lor ! a declarat tanti Ralița. De-aia a căzut imperiul roman... Pune-te pe **jogging**, măi băiețele, dacă vrei să arăți și tu ca bătrînul actor Maurice Chevalier. Nu l-ai văzut la televizor ce le mai alerga prin pădure ?...

— Ba da ! Și ce, n-a murit acum un an ?

— Ei și ? A murit sănătos, asta contează ! a conchis radioasă mătușă-mea, apăsînd puternic pe acceleratorul Trabant-ului, după care a demarat vijelios, învăluind într-un nor negru de fum întreaga curte interioară a blocurilor noastre.

Astfel, după ce s-a mai limpezit atmosfera, și-am obținut vizibilitatea necesară pentru a mă putea angaja cu „Bombița“ pe urmele bătrînei, am purces către primul meu exercițiu de **jogging**. În aer liber. La pădurea Băneasa. Unde-am ajuns ca o rachetă sol-sol („Bombița“, nu eu). Din păcate, numai pînă la liziera pădurii. Fiindcă, acolo, a rămas înțepenită. Pană de motor.

Atunci, instalînd-o pe tanti Ralița la volanul „Bombiței", am fost nevoit să împing la mașină, ajutat de ostrogoți, vreun kilometru și ceva. Pînă au curs apele de pe mine ca dintr-o fîntînă arteziană. Motorul, însă, tot n-a făcut aprindere. Şi nici n-ar fi avut cum. Din moment ce tanti Ralița uitase să execute operațiile necesare. Adică să pună contactul, să bage în viteza a doua și să apese pe pedala de ambreiaj.

Trudind ca un cal de tracțiune, spre amuzamentul copiilor, care se bucurau văzîndu-mă zburdînd în plin aer am reușit să parchez mașina pe-o alee din preajma grădinii zoologice.

Pînă și-a adus și tanti Ralița Trabantul, am procedat la echipare. Îmbrăcîndu-mi treningul. Pe deasupra toalelor de oraș. Că nu era să mă despoi înaintea nenumăraților trecători.

Tanti Ralița, care coborîse din surogatul ei de mașină, împreună cu nea Mișu-Falconetti, a asmuțit numaidecît potaia asupra mea, strigînd în gura mare, probabil pentru a-mi potența resursele volitive.

— Mişule ! Şo pă el, dă-i bătaie, prinde-l !

Javra, atît aştepta. A țîşnit ca din pușcă spre mine, foarte dispusă să-mi facă harcea-parcea nădragii. Așa că, fără să mai zăbovesc mult pe gînduri, mi-am zis c-a sosit momentul să examinez și eu cum stă problema cu joggingul în țara noastră. Şi-am luat-o la fugă.

Lătrînd dezlănțuită și întărîtată, fiara dădea să m-ajungă. Dar nici eu nu mă lăsam. Am accelerat pasul. Iar peste cîteva clipe gîfîiam ca un motocompresor. Defect.

Biba, Babane și Babacu, antrenați și ei de splendida mea performanță, goneau voioși pe urmele mele, ațîțîndu-l în același timp pe nea Mișu :

— Şo, Mișule, șo pă el, că-i unchiu' nostru, și vrem să-l vedem sănătos !...

Apoi, în afara gălăgiei stîrnite de ostrogoți, am mai deslușit și-o serie de strigăte bizare, dintre care, la un moment dat, am distins și-un îndemn absolut neașteptat :

— Puneți mîna pe el ! Nu-l scăpați !...

Accelerînd din nou, mi-am întors capul din mers, cam brusc, de era să rămîn cu gîtul strîmb. Şi-am zărit un grup ciudat, de vreo cinci persoane, din care cel puțin trei supradezvoltate, care depășise treimea ostrogoților și,

nu prea binevoitor, sprinta de mama focului după mine. Dîndu-mi seama că vroiau probabil să mă prade, neposedînd niște mutre prea simpatice, am virat brusc spre parcul zoologic. Unde m-am refugiat în prima cușcă liberă. În vreme ce gîfîiam, încercînd să-mi trag sufletul, nea Mișu-Falconetti lătra la atacatorii ce se apucaseră să zăvorască portița de fier. Abia cînd m-au văzut sechestrat, atunci și-au dezvăluit intențiile, strigînd la mine :

— Dă banii !

Interzis, i-am întrebat :

— Care bani ? Nu vedeți că-s în costum de sport, și n-am portmoneul asupră-mi ?...

— Nu mai face pe prostul, că te luăm la poceală ! Banii bătrînei, pe care-ai jefuit-o la drumu' mare...

Vipia se întețise cumplit. Urgia lumii, nu altceva. Și-mi era atît de cald, încît hainele de pe mine, plus costumul de jogging, recte treningul, erau total ude.

Noroc c-am fost salvat de apariția oportună a ostrogoților, dar și-a mătușă-mi, care sosise la mare viteză cu Trabantul. După discuții interminabile, ce-au durat peste o jumătate de oră, situația a fost rapid lămurită.

Mai dificultuos a fost cu extragerea mea din cușca în care fusesem priponit, deoarece se blocase zăvorul, fiind prevăzut cu-o siguranță automată. Tot geniul tehnic al mătușă-mi Ralița a rezolvat și problema broaștei. Deoarece a demontat-o în doi timpi și trei mișcări. Cu levierul. De la Trabant. Iar cînd ieșeam din cușcă, răsuflînd ușurat, s-a prezentat și paznicul grădinii zoologice ; care m-a amendat pentru distrugerea avutului obștesc.

La braseria din pădurea Băneasa am pus lucrurile la punct. Cu grupul de intercepție, care-și imaginase că-s hoț la drumul mare. Unde, pentru a le cinsti inițiativa, am oferit o masă improvizată Cu ce aveau și restauratorii de-acolo. Și-aveau. Din păcate.

Iar intervenționiștii, precum și ceilalți participanți, ce să mai vorbim, posedau o foame de milioane Normal. Alergaseră, nu glumă. Ca și subsemnatul, dealtfel.

Și nu le era numai foame, ci și sete Tot normal. Se deshidrataseră, de-atîta fugă. Abia de le-au ajuns două lăzi de pepsi. „Avînt și energie", băutura secolului ! Și

vreo cîteva lighene de cremvurşti, pentru recăpătarea puterilor.

În ce mă priveşte, cred că am recuperat, precis, cu acest prilej, cele trei ocale de apă pe care le eliminasem. Transpirînd cu prilejul primei mele şedinţe de **jogging**.

Pe cînd ne îndreptam spre „Bombiţa" rămasă în pană, tanti Raliţa mi-a declarat satisfăcută de cele petrecute :

— Mîine ne ducem la Snagov... Pădure mare. Taman bună pentru **jogging**. Şi există în zonă, măi băiete, nişte braserii cumplite, c-un pepsi rece de milioane. Şi-l luăm şi pe nea Mişu !...

— Să nu mai aud de jigodia de Falconetti ! N-ai văzut ce mi-a făcut ?... Şaizeci de lei m-au costat cîrnaţii pe care i-a furat din bufetul stabilimentului !...

— Cum adică ? Nu merita şi căţeluşul să mănînce o bucăţică mai dulce ? s-a arătat indignată mătuşă-mea. Dacă nu era nea Mişu, care să te stimuleze, mai alergai tu ca trenul ?... Dealtfel, **joggingul** nu se poate practica fără să ai lîngă tine şi-un monitor !

Cînd am ajuns cu bine acasă, bineînţeles tractaţi (alţi bani, altă distracţie), eram sleit de puteri şi zgîlţîit de frisoane şi prezentam o febră de 38 de grade (minimum). Exact cît indica şi termometrul de interior. Iar buletinul meteo, din ziar, prognostica, pentru ziua respectivă, un timp instabil, cu cer noros, averse şi descărcări electrice. În schimb, nu pomenea nimica despre durerile mele de şale.

A pomenit însă tanti Raliţa, care mi-a sugerat :

— Mai am o idee, pentru lecuirea rapidă a suferinţelor tale ! În afară de **jogging**, cred că nu ţi-ar strica s-alergi şi pe-o bicicletă ergometrică... Ajută colosal la coxartroze. Şi, mai mult de-atît, ai posibilitatea să parcurgi, stînd pe loc, şi-o sută de kilometri ! Şi nimeni n-o să te mai ia drept pungaş...

Babacu, singurul dintre ostrogoţi în perfectă stare de funcţionare, Biba şi Babane fiind aproape adormiţi pe ei din pricina oboselii de peste zi, a susţinut numaidecît şi încîntat propunerea mătuşii noastre generale :

— Hombre, ideea-i fantastică ! Dacă-l legăm şi pe nea Mişu-Falconetti de ghidonul bicicletei, precis ieşi campion în Turul Europei !

— Care Europă? N-o să-mi fie de ajuns turul meu, care-o să ajungă ca vai de el? am încercat să-i explic, bondocului de nepoţel, viitorul sportului pe bicicletă, în viziunea mea.

9. HALTA DE AJUSTARE

Deşi, de fapt, nici nu dovedisem să parcurgem primii kilometri ai marii expediţii pe care o proiectasem, la cererea ostrogoţilor, simt nevoia neapărată a unei halte de ajustare. Termenul acesta, de „haltă de ajustare", înseamnă, în limbajul militarilor, un scurt popas, care îngăduie participanţilor la un marş de campanie, ceva mai forţat, adică solicitînd un efort maxim şi prelungit, cîteva minute de revizuire a ţinutei.

Ei bine, tocmai asta încerc să-i explic mătuşă-mi, după ce nepoţeii mei cei drăgălaşi s-au dus la culcare, fiecare în pătuţul său. În realitate, neavînd pentru toată lumea cîte un pat corespunzător, pe Babacu l-am sfătuit să se culce în fotoliul meu, destul de încăpător şi confortabil, iar bălăioarei de Biba i-am recomandat patul pliant de voiaj pe care avea să şi-l instaleze în bucătărie, în altă parte nefiind spaţiu. Cu Babane au fost nişte probleme, deoarece nu mai posedam în dotarea personală încă un pliant. Însă vlăjganul mi-a promis c-o să-şi încropească el singur un sălaş organizîndu-şi-l pe biroul meu de creaţie.

Aşa cum spuneam, îi ziceam bătrînei:

— Tanti Raliţo, întrerupem expediţia! Mă lasă puterile... După exerciţiile de jogging pe care mi le-ai impus, după nefericita experienţă cu bicicleta matale ergometrică, plus starea nesatisfăcătoare a oaselor mele reumatizate, îmi este extrem de necesar un timp de repaus Dacă mă odihnesc cîteva zile, undeva la aer şi la iarbă verde, după aceea sînt capabil să mă deplasez şi la gurile Dunării...

— Păi, nu chiar într-acolo era vorba să plecăm? îmi atrage atenția mătușă-mea, privindu-mă oarecum țîfnoasă.

Atunci mi-a sărit și mie muștarul și i-am spus-o verde-n față :

— Ba da ! Dar nu în halul de vlăguială și istovire în care ai izbutit să mă aduci... Cu tratamentele dumitale, ești în stare să bagi în groapă și-un elefant !

— Hai să fim serioși, Al, băiețelule ! Ce mi-e elefantul, ce mi-ești tălică ? Nici că văz oarece diferență...

— Cînd am auzit-o luîndu-mă peste picior, referindu-se la trupeșia mea, i-am zis-o și eu, de astă dată fără drept de replică :

— Acum înțeleg de ce nu te-ai măritat niciodată ! Oricine ar fi comis gestul acesta necugetat, după cîteva zile de conviețuire ar fi fugit încotro i-ar fi văzut ochii... Pe cît ești matale de cicălitoare, mai ales cînd te bagi în chestii la care nu te pricepi, cum ar fi, bunăoară, medicina sau tehnica auto, cred că evada chiar din noaptea nunții !...

Convins că întrecusem măsura, imediat mi-a părut rău de cele spuse. Mătușă-mea, plecîndu-și ochii, părea zdrobită de durere. Abia cînd și i-a ridicat spre mine, mi-am dat seama că eram în eroare. Străfulgerîndu-mă din priviri, atît de cumplit încît îmi venea să intru în pămînt, mi-a răcnit adînc jignită :

— Al, băiețelule, nu-i uman ce se-ntîmplă cu tine ! Dacă ai ajuns să vorbești cu mine ca un mitocan, înseamnă că mai am mult de lucru pînă să te-nvăț să te porți frumos... Cum de-ți îngădui să lansezi asemenea afirmații ? Păi, măi blegule, dacă-l luam pe careva de bărbat, milionar îl făceam... Cu-o singură condiție însă ! a adăugat mătușă-mea, zîmbind pe sub mustață, semn că-i trecuse deodată mînia.

— Care-i aia ? m-am interesat numaidecît.

— Să fi fost miliardar ! mi-a declarat tanti Ralița. Să am din ce-l reduce la rangul de milionar...

Bineînțeles, am rîs amîndoi în hohote. Și ne-am împăcat. Eu cerîndu-i iertare, iar dînsa acordîndu-mi-o, trăgîndu-mi o palmă ușoară peste obraji. De era să-mi mute din loc fălcile.

Apoi m-a întrebat, curioasă totuși :

— Și unde ai pofti să te odihnești ?

— La Tîncăbești, că tot ni-e în drum... Zăbovim acolo vreo cîteva zile bune, prilej cu care mai vedem și noi care-i situația livezii și-a grădinii, poate mai punem mîna, cu toții, să prășim și să udăm roșiile și ardeii. Doar știi și matale cîte sînt de făcut la țară ! Ce zici ?

Mai înainte de-a-mi răspunde, tanti Ralița stătu o clipă pe gînduri, după care se declară de acord :

— Perfect ! Zic că-i bine... Și n-ar fi rău ca voi să vă ocupați nițel de gospodărie, iar eu să mă ocup oleacă de ambele noastre mașini. Că nu-mi place deloc ralantiul motorului „Bombiței" tale... Trabantul meu, deși n-are probleme, ar suporta totuși și el o mică revizie. Știi ce mi-a trecut prin cap ?...

— Sigur că nu ! îi comunic eu, pentru că mătușă-mi îi poate trece prin cap orice trăsnaie.

— Aș încerca să-i măresc compresia... Înțelegi ?

— Nu prea ! recunosc jenat.

— Compresie mărită, măi bețeagă, înseamnă și viteză mărită ! declară bătrîna atotștiutoare.

Apoi, parcă încîntată de ideea haltei de ajustare, mă mobilizează intempestiv :

— Ce mai zaci ca un mototol la pat ? Nu plecăm chiar acum ?

Biata tanti Ralița. Uitase că era aproape de unsprezece noaptea. Ca să nu se simtă jignită, îi spun grijuliu, cu toate menajamentele :

— Plecăm imediat, draga mea, însă după ce mai dormim și noi o țîrîișică... Barem cîteva ore de somn să mai apucăm. Însă mîine, cît mai de dimineață, ne urcăm în bolizi și-o întindem...

A doua zi, nu chiar atît de dimineață, deoarece mătușa noastră generală le dormise de le bușise pînă-n jur de nouă și jumătate, demaram cu toții în direcția casei mele de odihnă și creație de la Tîncăbești.

Unde, taman la vremea prînzului, am ajuns cu bine și fără reparații generale. Exceptînd doar pana de motor a Trabantului mătușă-mi, pe care fusesem nevoit să-l remorchez legat cu-o funie de rufe de „Bombița" mea, pînă la intrarea în sat. Iar de-aici, după ce-am plătit amenda cuvenită și stabilită de serviciul de circulație al Miliției, pentru că nu utilizasem o ștangă, așa cum prevede legea rutieră, și pînă-n dreptul ogrăzii mele, l-am împins ma-

nual și-n colectiv, eu și ostrogoții, deoarece tanti Ralița refuzase să-mi încredințeze volanul.

În orice caz, cele cîteva zile petrecute la Tîncăbești mi-au prins bine. Întrucît mi se oferise prilejul să respir un aer curat și proaspăt, absolut necesar organismului meu slăbit (inexplicabil). Poate, cred eu, atît din pricina necazurilor avute la București, cît și-a celor de-aici, care s-au declanșat chiar din cea de-a doua zi a sosirii noastre.

Și-o să aflați cum.

Totul a pornit de la vizionarea unui film la TV, și care se chema **Romulus și Remus.** Mai bine s-ar fi defectat televizorul din primele clipe. Adică din chiar seara aterizării la Tîncăbești, cînd avusesem neinspirata idee să deschid agregatul.

Entuziasmul copiilor a fost inimaginabil și de nedescris. Atît de mult le plăcuse filmul. Din seara aceea de pomină, nu și-au mai spus decît Babanus și Babacus, iar Bibei îi ziceau Bibia, astfel încît numele lor să sune cît mai latino-roman. Dacă lucrurile s-ar fi oprit aici, totul ar fi fost minunat. Dar din dimineața următoare au început luptele. Între Babanus și Babacus, îndemnați și mobilizați de Bibia. Exact ca-n filmul mai sus pomenit. Numai că spadele și le confecționaseră din trestiile mele de pescuit, din riglele de calcul sau din picioarele trepiedului de la aparatul de fotografiat.

Prima rundă a bătăliei a fost încheiată odată cu întoarcerea mătușă-mi de la București. Unde plecase să-l aducă pe nea Mișu-Falconetti. Pe care-l uitase închis în casă. Și care, din pricina stressului, era în stare să facă harcea-parcea toate pledurile și covoarele. Atunci ostrogoții mi-au cerut să le furnizez alte arme.

— De ce, măi copii ? Nu vă mai ajung spadele, vreți să treceți la bazooka sau rachete ?... Din punct de vedere științifico-istoric, mi se pare o aberație, fiindcă pe vremea romanilor încă nu existau !

— Lasă matale, unchiule Andi, mi-a zîmbit Babanus, că asta mai știm și noi. Și eu, și Biba, adică, pardon, Bibia, avem zece la istorie !... Dar ia privește la spadele noastre, ce zici, ne mai putem înfrunta cu ele ?

Cînd am privit la fostele mele undițe, la rigle și la picioarele trepiedului, am rămas cu gura căscată. Să-mi

vină rău, nu altceva. Undițele, adică trestiile erau plesnite și făcute fărîme, riglele se frînseseră, iar picioarele trepiedului, deși erau din aluminiu, nu rezistaseră în bătălie și se transformaseră în spirale, melci sau alte forme geometrice în spațiu...

Cuprins de disperare, le-am propus abandonarea luptelor armate și abordarea unor activități ceva mai pașnice. Bunăoară, unele lecturi instructive. Dar și deconectante. Capabile să mai reducă din elanurile distructive ale romanilor de la Tîncăbești, Babanus, Babacus și Bibia.

Din fericire, mai avem prin podul magaziei niscaiva rămășițe din pasionantele romane ale copilăriei mele. Și-am găsit, cu chiu, cu vai, cîteva fascicule din **Tarzan**, celebra carte a lui Edgar Rice Bourroughs. Mare scriitor! Deoarece nu dădusem peste toate broșurelele, ostrogoții m-au rugat, după ce-au citit tot ce avusesem la îndemînă, să le povestesc restul. Dacă nu mă înșeală memoria, și, drept să spun, nu mă înșeală, deoarece posed una de elefant, cred că **Tarzan** apăruse în vreo 267 de fascicule. Ei bine, forțîndu-mi memoria, mi-am amintit toate pățaniile lui Tarzan, copilul crescut de maimuțele antropoide.

În timp ce tanti Ralița meșterea la motoarele „Bombiței“ și Trabantului, eu a trebuit să le demonstrez ostrogoților cum proceda Tarzan în junglă, atunci cînd trăia în copaci și era nevoit să se deplaseze de la un arbore la altul.

Cel mai mult le-a plăcut copiilor, care acum uitaseră de **Romulus și Remus,** tentativa mea de-a mă lansa din vîrful cireșului pe-o cracă a nucului din preajmă.

Cînd am aterizat, calculînd greșit traiectoria saltului, pe acoperișul șopronului aflat sub ramurile mărețului pom nucifer, făcînd praf astereala existentă sub cartonul asfaltat, copiii au izbucnit în urale. Numai eu tăceam, găsindu-mă la ora aceea dedesubtul acoperișului. Într-o stare vecină cu leșinul.

A doua zi, cît am zăcut zobit la pat, am fost nevoit să le povestească un alt roman în fascicule. N-avusesem altceva de făcut, decît să le spun cît de mult îmi fermecase și-acesta anii tinereții. Întrucît nu găsisem decît vreo cîteva broșurici, cam de pe la început, pe celelalte am fost silit să le recompun din memorie. Era vorba de ro-

manul unui autor italian, **Cei trei cercetași,** ale căror aventuri se petreceau tot în Africa. Spre ghinionul meu.

Pentru că, de îndată ce-am fost ceva mai zdravăn, Babacu m-a rugat :

— Măi Hombre, hai să ne jucăm și noi de-a „cei trei cercetași !"

— Imposibil ! De unde să vă fac eu rost, aici la Tîncăbești, de-o junglă africană ?...

— Nu-i o problemă ! m-a informat Biba. O avem lîngă noi, în pădurea Snagovului...

— Mă rog, dacă-i așa, atunci mergeți la pădure și jucați-vă !

— Nu ține, măi fratele meu ! a sărit cu gura și Babane. Trebuie să fim călăuziți de cineva, care să fie capabil de-a identifica pistele boșimanilor, căci așa ne-ai povestit că procedau cercetașii matale...

Nemaiavînd cum scăpa de rugămințile lor, am apelat totuși la argumentul cel mai logic :

— Măi zgîmboi, n-are nici un rost să mă luați și pe mine. Ar însemna să nu mai respectăm datele romanului. Se numea **Cei trei cercetași** ?...

— Da ! a îngînat Babacu.

— Păi, dragii mei ostrogoți, voi sînteți trei, iar eu aș fi al patrulea. Vedeți că nu merge ?

— Ba merge, unchiule Andi, m-a combătut Biba, și încă merge foarte bine Cu cît sîntem mai mulți, cu-atît sîntem mai puternici. O să fim cei trei cercetași, plus unul de mare gabarit...

Ce să fac. M-am supus voinței copiilor. Că nu eram să le stric bucuria tocmai eu, care le tot lăudasem isprăvile celor trei bravi cercetași.

Și-a doua zi chiar, din zori, am purces tuspatru pe potecile pădurii Snagovului. Cred c-am hălăduit ceva. Pe puțin zece ceasuri la rînd, fără pic de odihnă. Ostrogoții pășeau în față, făcîndu-se că urmăresc niște dușmani inexistenți, iar eu după ei, cărînd în spate un cort de trei persoane, cratițe, tigăi, ceainice și ibrice, pirostrii și ceaune. Întocmai cum se petreceau lucrurile și cu cei trei cercetași din roman.

Pentru copii, au fost ceasuri de vis. Pentru mine, de coșmar. Pune cortul, strînge cortul. Fă focul de tabără,

fără chibrituri, ca-n cartea cu pricina. Frecînd, pînă-mi ieşeau ochii din cap, două surcele jilave, aşteptînd să iasă fumul din ele. Însă zadarnic. Se-aprindeau doar cînd le dădeam foc cu bricheta.

Pe înnoptate, cînd ne-am întors din „jungla africană", arătam în aşa hal, cu hainele flendurite şi feţele desfigurate, încît a fost cît pe ce să fim muşcaţi de nea Mişu-Falconetti. Potaia, nefericita de ea, nu ne recunoscuse şi se dăduse la noi, gata-gata să ne sfîrtece cu colţii. Bine că mi-a trecut prin cap s-o iau la goană, cu cortul şi tot calabalîcul în spinare, şi să mă adăpostesc în coteţul găinilor. Asta, ca măsură de prevedere. Pînă ce ostrogoţii aveau să-l convingă pe Mişu că-i vorba de mine, şi nu de altcineva.

Mă rog, totul e bine cînd se termină cu bine. La masa pe care ne-a oferit-o tanti Raliţa, şi care s-a distrat copios pe seama mea, dînsa le-a anunţat zgîmboilor vestea cea mare :

— Copii, v-am găsit printre hîrţoagele detectivului meu de nepot, adică ale unchiului vostru Andi, volumul 20 000 de leghe sub mări... Măi zgîmboi, e-o carte formidabilă, plină de învăţăminte...

Mai bine şi-ar fi ţinut gura.

Pentru că ostrogoţii, chiar din aceeaşi seară, au şi purces la citit. Şi, în ziua următoare, încă dis-de-dimineaţă, foştii cercetaşi şi-au exprimat dorinţa să devină marinari submarinişti.

Ei, drăcie-n pălărie ! Asta-mi mai trebuia !

Vrînd nevrînd, le-am făcut pe plac. Aşa-s eu, inimă de mamă.

Spirit inventiv, fiind şi-un vechi pasionat cititor al lui Jules Verne, scriitorul care-a descris, cu-o sută de ani mai înainte, toate minunăţiile secolului XX, le-am înjghebat un... submarin. Dintr-un butoi de tablă Destul de oxidat şi găurit Însă era un autentic submarin, deoarece mai mult naviga pe sub apă. Întrucît fusesem înălţat la gradul de „căpitanul Nemo" (întocmai ca-n roman), trebuia să-l readuc mereu la suprafaţă Cu mijloace manuale.

Zgîmboii se amuzau cumplit, încîntaţi de manevrele mele submarinăreşti. Măgulit de aprecierile lor m-am lăsat tentat de-o propunere a năpîrstocului de Babacu. Mă rugase cu glas galeş :

— Hombre, ce fel de căpitan de submarin ești tălică, dacă nu intri în el ?...

Avea perfectă dreptate. Ca să nu-l dezamăgesc, am tăiat cu-o daltă un chepeng în butoi. Și m-am vîrît înăuntru. De unde n-am mai putut ieși. Decît cu mari dificultăți. Însă asta mai tîrziu, după ce submarinul fusese lansat la apă, adică în balta de la Tîncăbești, și, bineînțeles, ca orice submarin adevărat, se dusese imediat la fund. Cu personalitatea subsemnatului în interior. Norocul meu a fost că lacul nu măsura mai mult de 90 de centimetri în adîncime. Exact cît avea și diametrul butoiului „Nautilus".

Tot biata tanti Ralița, pe care copiii, înspăimîntați, o chemaseră în ajutor, a fost cea care m-a scos la suprafață. Mai întîi apelînd la amabilitatea unui tractorist, care-a remorcat butoiul din baltă c-un odgon petrecut pe după mijlocul meu, și-apoi la mecanicul turnătoriei, care m-a extras dinăuntru, operînd o largă tăietură cu barosul și dalta. La vreo cîțiva milimetri distanță de trupul „căpitanului Nemo"

Spre surpriza generală, cînd am cărat „submarinul" acasă, cu-o căruță de ocazie și l-am depozitat în magazie, am găsit înăuntru doi crapi babani, de crescătorie. Era posibil, mi-am zis eu, să fi pătruns în butoi odată cu repetatele tentative de lansare la apă a submersibilului. Cînd butoiul se umplea și-l goleam mereu. nemaiștiind unde-mi era capul. De aceea, cînd mă instalasem în „submarin", simțisem eu că nu-i ceva în regulă înlăuntrul navei. La fiece mișcare, se producea o contramișcare. Sub mine, care, mai mult ca sigur, ședeam pe bieții crapi. Așa se și explică, dealtfel, de ce acum arătau mai mult a plătici.

Mai sînt buni la ceva, în halul ăsta ? am întrebat-o pe mătușă-mea, înmînîndu-i cele două exemplare extraplate

— N-are nici o importanță forma, m-a informat tanti Ralița, conținutul contează Vă trîntesc, la cina din seara asta, niște pește prăjit, de-o să vă lingeți degetele ! N-ai muncit degeaba, Al, băiețelule, cînd ai făcut pe marinarul. Eu ți-o spun, care mă pricep la navigație, fiindcă am citit **20 000 de leghe sub mări.**

Bineînțeles, cum sînt și păgubos de felul meu, n-am avut pace nici în ultima zi de odihnă Ostrogoții, ca să-mi

demonstreze că sînt şi ei copii citiţi, cu lecturi extraşcolare bogate şi diverse, mi-au propus să repetăm tragica experienţă a contelui de Monte Cristo, din perioada cînd era Edmond Dantès, şi se afla întemniţat la Chateau d'If.

La îndemnul lor, ne-am apucat să săpăm un tunel. În fundul grădinii. Cu care prilej am dejghinat din rădăcini şi doi meri. Eu trebuia să-l reprezint pe Monte Cristo, cel cu sapa, iar ei erau „abatele Faria", cel care doar asista. În orice caz, cînd s-a prăbuşit „tunelul", din care nu izbutisem să forez decît vreo trei metri, am fost mulţumit c-am scăpat cu viaţă. Cu viaţă, însă condamnat să zac iarăşi la pat. Vreo cîteva zile. Bine că mi-a ogoit durerile Babacu, declarîndu-mi plin de mîndrie :

— Bravo, Hombre, sînt fericit c-am un unchi atît de ţeapăn !...

Frumos spus, şi întru totul corespunzător cu realitatea. Eram şi puternic, adică ţeapăn la fizic, cum foarte propriu se exprima năpîrstocul, dar şi întoiegit din toate mădularele, mai precis zis.. înţepenit.

Pe cînd aţipeam fericit, cu gîndul că, de-a doua zi, urma să plecăm în marea noastră expediţie, indiferent dacă mă înzdrăveneam au ba, numai ca să evit cine ştie ce noi propuneri de transpunere în viaţă a altor opere literare celebre, pe care copiii le citiseră, sau le auziseră povestite de părinţi, deodată am constatat că-mi pierise somnul.

Asta s-a întîmplat în clipa cînd mi-am amintit că Babane, ajutat de Biba, altă cititoare pasionată a tribului Jimbla, îmi pomenise de **Winnettou, Old Shatterhand** şi **Prin pustiul Saharei**, Tustrele cărţi faimoase, scrise de Karl May. Iar acţiunea tuturor acestor lucrări, ca printr-un făcut, avea loc fie în America, fie în Africa. De unde să le fac rost de savane, jungle şi deşerturi ?

Bineînţeles, n-a mai fost chip să lipesc pleoapă de pleoapă. Mai ales că, vreme de ceasuri de-a rîndul, mi-au revenit în memorie păţaniile avute cu ostrogoţii, cînd mai fuseseră la Tîncăbeşti.

În orice caz, merită să le povestesc Pe rînd. În ordinea cronologică. Că tot nu-mi vine să dorm !...

10. CĂLĂTORIE SPRE CENTRUL PĂMÎNTULUI

Deşi am făgăduit că voi relata cronologic despre belelele avute cu ostrogoţii, la Tîncăbeşti, iacă-mă-s în imposibilitate de-a data evenimentele. Căci două au fost. O dată, cînd i-am avut de musafiri pe tustrei nepoţeii, iar a doua oară, cînd numai Babacu mi-a fost oaspete. Întrucît ordinea, după părerea mea, n-are nici o însemnătate, am să vă povestesc despre cea mai senzaţională aventură trăită cu treimea Biba, Babane şi Babacu.

Dar să nu procedăm mecanic, ci să luăm lucrurile în ordinea firească a celor întîmplate.

Deşi, cred că era pe la începutul verii, cînd tocmai intraseră şi ostrogoţii în vacanţa cea mare. În schimb, eu îmi luasem un concediu de creaţie şi mă retrăsesem la Tîncăbeşti, să lucrez la un roman. Singur cuc — întrucît bulgăroaica de nevastă-mea, Penke, rămăsese la Bucureşti să se ocupe de „secretariat", adică de punerea în rînduială a manuscriselor, a còpiilor articolelor predate la felurite reviste şi almanahuri, precum şi de răspunsurile la întrebările cititorilor, în privinţa cărora îi trasasem toate indicaţiile necesare — mă descurcam şi eu cum puteam. Cu treburile gospodăreşti. Eram silit să-mi gătesc zilnic, pentru micul dejun, prînz şi cină, mai trebuia să am grijă şi de orătănii, să mai prăşesc niţeluş printre roşii şi ardei, etc., etc. Din nefericire, fiind prea prins de redactarea romanului, de multe ori uitam să mănînc. Tot aşa cum uitam şi de hrănirea galinaceelor. La urma urmei, dacă în zilele acelea ţinem cea mai severă şi strictă dietă de slăbire, de ce n-ar fi urmat şi ele exemplul oferit de mine ?...

Într-o bună dimineaţă, cînd tocmai îmi aminteam că uitasem ceaiul pe aragaz, laolaltă cu ouăle, trei la număr, puse la fiert, într-o crăticioară, un urlet infernal m-a silit să ciulesc urechile. Era un claxon de automobil. Care, blocat, din motive necunoscute mie, începuse să funcţioneze incontinent. De ce anume înaintea porţii mele, asta nu aveam de unde şti.

În timp ce agregatul continua să-mi perforeze timpanele, am dat fuga în curte, să văd ce se întîmplă. Cînd am zărit, destul de anevoie, deoarece pînă la poarta ogrăzii sînt vreo sută de metri, că-i vorba de-un Trabant, deodată m-a pălit o durere în inimă. Dacă era mătuşă-mea Raliţa ? Nu, nu era posibil. Doar plecase la Valea cu Urşi, să se odihnească împreună cu îngerii familiei Anatolie Jimbla.

M-am repezit de urgenţă spre bucătărioară, pentru a constata în ce stadiu se mai aflau ceainicul şi ouăle puse la fiert. Se aflau într-un stadiu extrem de înaintat. Mai precis, apa din ceainic se evaporase complet, prin fierbere, iar ouăle, rămase şi ele fără apă, pur şi simplu explodaseră. Două din ele stăteau lipite de tavan, iar al treilea se carbonizase pe fundul crăticioarei ; care şi ea, printr-un inexplicabil fenomen fizico-chimic, sau invers, se transformase în zgură.

Întrucît bestia aia de claxon nu mai contenea să urle, m-am deplasat demoralizat spre poartă. Îmi părea rău de micul dejun părăduit, acum inexistent, precum şi de faptul că voi fi nevoit să-mi abandonez scrisul, pentru a dovedi o mînă de ajutor trabantistului aflat în dificultate.

Cînd m-am apropiat şi mai mult, la vreo zece metri de poartă, răcnetul claxonului a încetat brusc, şi s-a auzit un altul, mult mai puternic şi care suna mai curînd a bocet. Intrigat, la un moment dat am putut desluşi şi unele cuvinte :

— Aloooo ! Măăăăă ! Dom'le, ce faci acolo ?...

— Şi chiar din aceeaşi clipă, am ştiut că era tanti Raliţa. Dar ce s-o fi-ntîmplat, oare, de venise să-mi tulbure liniştea, căzîndu-mi pe cap exact acum, cînd reuşisem şi eu să scriu primele trei capitole din roman ?

— Grăbeşte pasu', Al, băieţelule, că murim de foame ! m-a mobilizat mătuşă-mea, intensificîndu-şi amplitudinea vocii.

— Care „murim“ ? am întrebat-o intrigat.

— Noi ! Adică eu şi cu nepoţii noştri, Biba, Babane şi Babaou... Ţi i-am adus de la Valea cu Urşi, să te vază şi ei cum lucrezi la romanele tale. Hai, nu mai trage de timp, că ne-apucă prînzu' !

Uluit de cele auzite, rămîn o clipă înţepenit locului. Apoi, dau fuga să le deschid poarta, ca mătuşă-mea să-şi

vîre în bătătură Trabantul. Cînd văd însă hodoroaga lui tanti Ralița, întoiegesc din nou. Pentru că bătrîna a dotat-o cu-o rulotă ! În care, cu fețe zîmbărețe lipite de fereastra dinspre mine, sînt înghesuiți ostrogoții.

Mirat că nu coboară să mă îmbrățișeze, așa cum s-ar fi cuvenit, o chestionez pe mătușă-mea :

— De ce nu se dau jos din surogatul ăla de rulotă, cu care ți-ai prevăzut Trabantul ?

— Tu să nu-ți rîzi de mine, că imediat te pocnesc ! Auzi ? Rulota a fost executată, la comandă, respectînd proiectul meu de construcție, de-un atelier specializat în roabe, căruțe și furgoane de gunoi... E fantastică ! Nici nu-ți închipui ce folositoare-i la un drum mai lung. Din păcate, s-a produs o defecțiune la portieră, iar copilașii au rămas blocați înăuntru. Dar am să-i scot eu, numai să mă văz odată în curte...

În mai puțin de-o jumătate de ceas, operațiunile fuseseră încheiate. Trabantul era parcat lîngă casă, împreună cu rulota. Apoi, ajutată de mine, mătușă-mea, tehniciană emerită, deblocase portiera rulotei. Apelînd la o daltă, un baros și-un ferăstrău. Acesta din urmă, săracul, numai el rezolvase dificila problemă tehnică. Întrucît broasca nu cedase loviturilor de baros și daltă, tanti Ralița tăiase cu ferăstrăul tăblia portierei. Bine că era din „pefele", c-altminteri mureau ostrogoții de foame, zăvorîți în ciudata rulotă imaginată de mintea năstrușnică a mătușă-mi.

Cînd s-au văzut eliberați, ostrogoții mi-au sărit de gît, m-au pupat și m-au îmbrățișat, iar Babacu, năpîrstocul tribului mi-a șoptit drept în ureche, de-am crezut că-mi plesnește timpanul :

— Hombre, ce-ai pregătit pentru micul dejun ? De-aseară n-am mai băgat nimic în gură !...

Auzind despre drama înfometării copiilor, datorită faptului că, încă de-astă noapte, de cînd porniseră de la Valea cu Urși, nu mai avuseseră posibilitatea să iasă din bîzdigania aia de rulotă, i-am dus pe toți în bucătărie și le-am așternut de masă.

Atunci am zărit ouăle din tavan, și mi-am amintit că n-am nimic gata. Fără să mai stau pe gînduri, am încropit la repezeală o salată de roșii, cu brînză rasă, ceapă multă, ulei și ardei gras, peste care am fărîmat și ce-am mai putut

recupera din ouăle explodate. Rezultatul a fost extraordinar. Atît de apreciat, încît am fost nevoit să mai prepar un lighean de salată „oltenească". Fără ouă, însă. Dar a mers și-așa.

După ce-am terminat cu alimentarea vizitatorilor, ne-am pus la taclale Mie și mătușă-mi ne fiersesem niște cafea, iar ostrogoților le-am oferit o sticlă mare, de doi litri, cu suc de caise, pe care-l meșterisem cu mîinile mele, încă din vara anului trecut.

— Și cum de v-a trecut prin cap să veniți la Tîncăbești ? i-am întrebat pe ostrogoți.

Biba, care ține enorm la mine, mi-a mărturisit adevărul :

— Tanti Ralița a fost cu ideea ! Ne-a zis că tălică ești singur aici, și că ți-am putea fi de mare ajutor... Matale să scrii la roman, iar noi s-avem grijă de gospodărie. Doar știi că ne pricepem ! Iar mătușa noastră generală să se ocupe de bucătărie, fiindcă-i artistă în materie de artă culinară. Găini văd că ai, ouă de asemenea, așa că n-o să răbdăm de foame...

Privind la mătușă-mea, observ că nu prea-i de acord cu propunerile nepoțelei. Deși dînsei îi venise gîndul să-mi cadă pe cap, anume tocmai cînd simțeam și eu nevoia de liniște, acuma face pe nevinovata. Ba, dimpotrivă, am impresia că eu aș fi în defect.

— Nu, dragii mei, altfel o să organizăm lucrurile !... demarează tanti Ralița, aprinzîndu-și o mărășească. Eu și cu unchiul vostru o să ne ocupăm de punerea la punct a mijloacelor de transport, căci știți prea bine ce-am pățit pe drum, Biba are să ne gătească, iar Babane și Babacu or să aibă grijă de gospodărie... Nu-i o problemă. Cum terminăm cu Trabantul și cu rulota, unchiul Andi al vostru o să-și reia scrisul, și noi o să vedem ce mai trebuie de făcut pe-aici, prin gospodăria rurală a romancierului...

Intrigat de afirmația mătușă-mi, aceea cu „știți prea bine ce-am pățit la drum", mă interesez imediat despre ce-i vorba.

Cred c-au trecut mai mult de două ceasuri, de cînd mi se povestește în privința celor întîmplate. Pe scurt, totul mi se pare de groază. Observasem eu că Trabantul

mătuşă-mi nu arăta prea „dichisit“, însă nu bănuisem că datorită necazurilor întîmplate pe şoseaua dintre Valea cu Urşi şi Tîncăbeşti.

Mai întîi îmi relatează Babane, întrucît mătuşă-mea se fereşte să-mi dezvăluie misterul. Tanti Raliţa, după ce trecuseră de Mătăsaru, pierduse controlul volanului şi intrase în bucătăria de vară a unei case de pe marginea şleaului. Zăpăcindu-se, bătrîna o întrebase pe stăpîna gospodăriei .

— Iartă-mă, draga mea, noi mergem spre Piteşti, pe unde o iau mai departe ?...

— Foarte simplu ! i-a răspuns, nu mai puţin hăbăucă femeia, cu ochii în cap cît cepele... Treceţi prin grajd, virînd niţeluş la stînga, şi-apoi o ţineţi tot înainte !

Bincînţeles, Trabantul nu scăpase chiar nevătămat. Aşa că, în momentul cînd ajunsese în dreptul postului de control, de la „Kilometrul 36“, circulaţia o rugase pe tanti Raliţa să oprească şi să tragă pe dreapta. După ce-i administrase o amendă usturătoare, miliţianul o admonestase pe mătuşă-mea :

— Bine, coană mare, cum puteţi umbla cu maşina în halul ăsta ? Farul e spart, stopurile nu mai funcţionează, iar ambele bare sînt strîmbate...

Abia atunci a coborît mătuşă-mea de la volan, să-şi dea seama despre aspectul exterior al Trabantului. Nici n-apucase să examineze vătămările menţionate de agentul de circulaţie, că, deodată, a exclamat, dînd să se ia cu mîinile de păr :

— Aoleu ! Dar unde mi-or fi rulota şi ostrogoţii ?...

Găsise apoi şi rulota şi ostrogoţii, adică pe nepoţeii mei iubiţi, în grajdul pomenit de femeia căreia îi intrase în casă (cu maşina).

Asta-i tanti Raliţa. Nu se pierde niciodată cu firea. Aşa cum face şi acum, la cafeluţă, cînd, pe neaşteptate, hodorone-tronc, îmi comunică, de faţă cu Biba, Babane şi Babacu :

— Dacă am scăpat cu bine din daravela asta, cu traversarea locuinţei aceleia, ba mai şi recuperînd ce pierdusem, înseamnă c-apuc precis suta de ani !...

Glumind, îi zîmbesc cald și-o contrazic :

— Imposibil !

— De ce ? se miră nedumerită mătușă-mea.

— Păi, draga mea, de vreo zece ani încoace, ai rămas tot la cei vreo șaizeci de ani, eventual șaizeci și cinci, sau șase pe care-i mărturisești...

— Ascultă la mine, dom'le Al, se enervează lejer bătrîna, nu numărul anilor contează, la urma urmei, ci cum îi porți !... Pe mine nu mă rabdă inima să mă las pe tînjeală. Totdeauna caut să învăț. Ca și atunci, cînd m-am dus la închisoare...

— Asta n-o mai știam, c-ai fost și întemnițată ! m-am mirat eu.

— Nu eu, măi beșleagă, ci individul care încercase să-mi fure Trabantul, acum vreun an și ceva...

— Și ce-aveai cu el ? Nu-i ajungea pedeapsa dată de judecător, mai trebuia să-l pisezi și matale la cap ?...

— Exact ! Fiindcă numai el putea să-mi explice, la amănunt, cum de reușise să pornească motorul ! Mie nu-mi prea izbutește figura... De-aia-ți zic, cît trăiești, tot înveți...

Apoi, zîmbind galeș și privind la ostrogoții ce-o ascultau cu gurile căscate, le-a oferit și lor o lecție de înțelepciune :

— Măi, bernebecilor, să nu vă luați totdeauna după vorbele lumii. Să verificați cu ochii voștri, și să vă convingeți singuri. Multă lume mi-a povestit, bunăoară, că suedezii nu-s cavaleri cu femeile. Ei bine, pînă nu mă-c în Suedezia, să văz care-i situația, nu cred o iotă...

Babacu, destul de mucalit, dar și nevinovat, i-a spus mătușă-mi :

— Tanti Ralițo, eu aș zice să nu mai bați drumu' de pomană ! Am văzut, cu ochii mei, la motelul de lîngă noi, un suedez care ținea umbrela nevesti-si. Și era o ploaie de groază. Ce s-ar fi făcut fără umbrelă, cînd dînsa tocmai schimba cauciucul de la minibuzul lor de turism ?...

— Păi vezi ! l-a aprobat, cam grăbită, bătrîna. Așa cavaler mai zic și eu !

— Curat cavaler, tanti Ralițo ! Halal de mama lui ! am adăugat și eu, dîndu-mi seama că mătușa noastră nu sesizase ironia năpîrstocului.

Însă, în aceeași clipă, mi-am amintit și de ce era în stare tanti Ralița cînd intenționa să-mi dea o lecție. Nici

dînsa nu ducea lipsă de simţul umorului. Odată, cînd mă procopsisem cu-o tuse vrăjmaşă, ce credeţi că-mi recomandase? Două linguri de ulei de ricin, un laxativ extrem de violent. Şi cînd o întrebasem la ce ajută, bătrîna îmi explicase, fără pic de şovăială: „Dacă ai să le-nghiţi pe nerăsuflate, uiţi numaidecît de tuse!" Cred şi eu. După aceea mi-a fost frică şi să strănut...

La ora culcării, mătuşă-mea mă rugase să-i aduc o găleată cu apă, să aibă peste noapte, încît i se mai făcea uneori şi sete, nu numai foame.

— Tanti Raliţo, fîntîna nu prea mai are apă, a scăzut enorm... Dar mă duc la vecini, să-mi împrumute ei o cană cu apă! am liniştit-o eu, dînd să plec cît mai urgent.

Dar n-am mai apucat, deoarece bătrîna a răcnit cumplit, în chip de dojană:

— Dom'le, nu-i uman ce se-ntîmplă la tine-n gospodărie! Cum de-ţi îngădui să rămîi fără apă în fîntînă? Este posibil aşa ceva? Neapărat trebuie s-o sleieşti...

— Păi, nu ţi-am spus că-i sleită şi nu mai are strop de apă?

Aici a intervenit Babane, priceput la de-al de astea, întrucît aveau şi ei puţ în bătătură, la Valea cu Urşi:

— Măi fratele meu, a slei fîntîna este un termen tehnic, din meseria fîntînarilor... Cu timpul, fundul unui puţ se mai colmatează, adică acumulează depuneri de mîl şi nisip, şi de-aia rămîne fără rezerve de apă. Înţelegi? Iar sleirea reprezintă o operaţie necesară, ce trebuie practicată din cînd în cînd, pentru întreţinere... Înseamnă că fîntîna matale n-a mai fost de mult sleită, nu-i aşa?

— Ba cam aşa-i! l-am informat. Din păcate, de cînd am săpat-o, nu i s-a aplicat nici o „sleire", cum îi ziceţi voi! Iar de-atunci, de bine, de rău, cam trecură vreo douăzeci de anişori...

Tanti Raliţa, pe cînd se retrăgea în dormitorul meu, pe care mi-l rechiziţionase, mie indicîndu-mi să mă culc unde-oi găsi, preferabil la bucătărie, m-a avertizat c-un glas din cele mai ameninţătoare:

— Dacă de mîine nu cauţi un fîntînar, care să-ţi facă sleirea, să ştii c-atunci am s-o „operez" singură, eventual împreună cu nepoţii noştri!... Mai trăieşte meşterul Scăfîrlie, ăl de ţi-a săpat puţul?...

— Sper că da, spre binele lui ! mi-am dat eu cu părerea, gîndindu-mă întristat că se alesese praful de liniştea mea „creatoare".

Bietul Scăfîrlie, pe care-l găsisem acasă, cucăind a somn, de oboseală sau din pricina celor cîteva ulcele de vin trase încă din zori, s-a lăsat cu greu convins să-mi curețe fîntîna.

În orice caz, pe la orele prînzului sosise cu echipa lui de foraj. Compusă din el şi din gloaba ce trebuia să tragă la sapele rotative. Laolaltă, incluzînd mîrțoaga, necalificată în operațiile de montaj, pînă-n seară ridicaseră totuşi instalația de scripeți şi de susținere a acestora.

Cînd am zărit ditamai hurdubaia, l-am atenționat pe meşterul Scăfîrlie :

— Măi nene, nu-i prea mare pentru-o treabă atît de neînsemnată ?

— Vezi-ți de treabă, maestre ! În orice clipă se poate prăbuşi, şi-atunci, din materialul rămas, ridicăm una mai redusă... Că mi s-a mai întîmplat !...

De data asta însă, meşterul Scăfîrlie a avut mai mult noroc. Instalația de forare nu i s-a prăbuşit Ci a luat foc. În cea de-a doua zi, cînd sărbătorea declanşarea lucrărilor de sleire. Iar meşterul, constatînd, de-acuma trezit la realitate, de-a binelea, că nu mai supraviețuise nimic din închebarea sa, m-a asigurat pe loc :

— Facem alta, maestre, că tot nu era bună ! Ca şi fîntîna dumitale, dealtfel. Trebuie s-o lărgim neapărat, fiindcă-i prea îngustă Mîine mă-c s-aduc tuburi de-un metru. Le scoatem pe cele vechi, şi le coborîm pe-ălelalte. O să te coste nițel, însă ştii cum e vorba : dai un ban dar stai în față... Şi nici n-o să ți se mai colmateze puțul !

În orice caz, Scăfîrlie s-a ținut de cuvînt. Şi-a luat căruța şi-a plecat după tuburi Şi n-a mai venit Decît peste vreo patru zile. Adusese un tub în droaşcă, iar pentru rest închiriase un camion. Pe banii mei, bineînțeles

În mai puțin de două zile extrăsese tuburile mici, de douăzeci, şi pornise să foreze pentru lărgire folosind numai sape-burghie de mînă, fără a le mai ține agățate de scripeți.

Noi ceilalți, eu, tanti Ralița și ostrogoții îl ajutam zdravăn. Care cum puteam. Mătușă-mea gătea, năpîrstocii curățau sapa de lut, iar eu îi dădeam la mînă tuburile, împingîndu-le pînă-n apropierea fîntînii. Cînd mai era de lansat și ultimul tub, atunci s-a produs catastrofa.

Scăfîrlie se retrăsese în bucătărie, să-și mai prindă sufletul, chemat la masă de mătușă-mea, care, în același timp, îi ospăta și pe ostrogoți. Numai subsemnatul renunțase la masă. Mă aflam la regim, într-o zi de cruțare. Mai ciugulisem eu cîte ceva din cămară, niște slănină afumată, dietetică, adică degresată prin fierbere, și-o bucățică de telemea desărată, plus cîțiva biscuiți, însă era ca și cînd nici n-aș fi mîncat.

Plimbîndu-mă oarecum distrat prin preajma gropanului, așteptînd întoarcerea „lucrătorilor" de la masă, deodată am constatat că mă prăbușesc în gol. Și-am rămas suspendat. Cu gîtul la nivelul solului.

După un sfert de ceas (de istovitoare mișcări lente) mă aflu în aceeași poziție, și la aceeași altitudine. Întrucît oamenii continuau să zăbovească la prînzul servit de mătușă-mea, optez pentru o variantă fierbinte. Oricît ar fi de rușinoasă. Așa că pornesc să strig :

— Aloooo ! Aloooo ! Aoleuuuu !...

Și, brusc, simt că purced să lunec la vale. Pe tub. Nemîncat, pesemne că mi se micșorase diametrul Atunci, trag aer în plămînii mei (oțel inox), pentru a-mi recîștiga forma, dar și pentru a striga în continuare :

— Aoleuu ! Aoleu !...

Iarăși simt că se lărgește tubul de ciment. Sau mă subțiez eu ? Pentru că mă afund din nou cu încă un centimetru.

Vreme de-un ceas am executat mai departe exercițiile de mobilizare a ajutoarelor Însă acestea înfulecau țeapăn și nu m-auzeau. În clipa cînd apar, pe ușa bucătăriei, și mă zăresc căzut în tubul de ciment, se reped cu toții spre mine. Primul se interesează meșterul Scăfîrlie :

— S-a spart tubul ?

— Nu !

— Atunci e bine, fiindcă o să-l spargem noi ! Altmintrelea n-ai cum să ieși din el...

Tanti Ralița, mă încurajează și dînsa :

— Al, băiețelule, țin'te bine !

— M-aș ține cu cît m-aș ține, dacă nu m-ar suge adîncul ! încerc să-i explic.

Ceea ce-a urmat se poate spune că aparține de domeniul science-fiction-ului. Ajutat de ostrogoți și de tanti Ralița, maestrul Scăfîrlie a încropit, la repezeală, din hulubele căruței, un soi de susținători de macara, iar cîrligele acesteia le-a fixat în găurile tubului de beton ; care se aflau exact în dreptul subsuorilor mele, ciupindu-mă astfel suportabil.

— Ține sus macaraua, coană mare ! striga Scăfîrlie, încîntat de cum decurgea operația. Ține-l sus și pe maestru, că-i mare ! Dacă-l scapi, cu tubul pe dînsul, îi rupi picioarele...

— Și cum facem, nene ? cere indicații suplimentare Babane.

— Totu-i s-ascultați comanda la mine ! Coană mare, domnișoară Biba, măi ăsta micu', Babacule, apucați-l de țurloaie pe tovarășul creator. Cînd strig la voi, dați brînci tubului și culcați-l... Totodată însă, trageți și de picioarele maestrului, să nu i le prinză, că piftie i le face... Gata ?

Cînd m-au extras din groapă, cu tub cu tot, și l-au bușit în bătătură, eu fiind în interior, m-au trecut toate nădușelile Și n-am mai văzut nimic. Nici soarele, nici chipurile echipei de entuziaști salvatori În schimb, am visat stele verzi. Dar și de alte culori.

Fără să mai mă consulte, au dat tubul de-a dura, pînă l-au adus în dreptul gropii forate. Aici, rezemîndu-l cu buza de marginea acesteia, l-au întors de-a-ndoaselea. Asta era tehnica.

Nu mai distingeam nimic. Și nici nu aveam cum, fiindcă eram cu picioarele-n sus și cu capul în groapă. Apoi, au pornit să spargă tubul de ciment cu baroasele. Iar eu simțeam atît de acut fiecare lovitură, încît aveam impresia că-mi sparg creierii

Cînd a căzut ultima bucată din tub, am căzut și eu. În groapă Nu mai avea cine să mă susțină. Fusese, și el, tubul, bun la ceva !

— Stărăți liniștiți ! a strigat Scăfîrlie. Să vedem mai întîi dacă maestrul mai trăiește, ca să nu ne obosim degeaba

Trăiam ! Așa că, tras de forțele reunite ale ostrogoților, mătușă-mi și meșterului, am fost depus, cam brutal,

din păcate, pe troscotul ogrăzii. Aici, răsuflînd ușurat, le-am zîmbit recunoscător salvatorilor mei. După care-am leșinat.

La trezire, în jurul meu era beznă. Cumplită. Temîndu-mă să nu-mi fi pierdut, din pricina șocului, vederea, deoarece nu zăream pe nimeni în preajma mea, am pornit să răcnesc mobilizator :

— Unde sînteți, oameni buni ? Ce se-ntîmplă cu mine de nu deslușesc nimic ; și mi-e atît de foame ! ?...

În momentul următor s-a făcut lumină. Sau, cum a rostit tanti Ralița, cînd a pătruns în odaie și-a acționat întrerupătorul : „Fiat lux !"

— Acuma mă iei și pe latinește, după ce că mă lăsați aici să mor de inaniție ? am admonestat-o pe mătușă-mea.

— Care latină, măi, Al, băiețelule ? s-a arătat surprinsă bătrîna.

— Păi, n-ai zis matale „Fiat lux", ceea ce-n limba strămoșilor noștri înseamnă „să se facă lumină" ?

— Bată-te cucu să te bată ! Eu vroiam să spun că mașina ta-i o piesă de lux, fiindcă, dacă n-o aveam la îndemînă, cu ce-o mai aduceam pe doctorița satului, să constate decesul ?

Îngrozit de ce-mi auzeau urechile, abia m-am mai încumetat s-o întreb, cu glas înfiorat :

— Și cine murise ?

— Cum cine ? Tu și nimeni altcineva. Căci tu dădusei ochii peste cap și n-ai mai vrut să discuți cu noi. Și cîte n-am încercat, ca să te readucem la viață. Și apă ți-am turnat, și palme ți-am dat... Degeaba. Numai doctorița ne-a liniștit. Acuma, dacă ți-i foame, înseamnă c-ai ieșit din starea de șoc. Hai la bucătărie, să cinezi cu noi, fiindcă sîntem cu toții acolo...

Cînd am intrat în încăperea unde mi se ospătau salvatorii, în frunte cu Scăfîrlie, iarăși am avut impresia că mi se face rău. Ce credeți că aveau pe masă ? Jumări de ouă, cu costiță afumată prăjită, rumenă și ademenitor mirositoare. Însă mi-a trecut imediat, din clipa cînd mi s-a oferit și mie o strachină plină. Așa decedat mai zic și eu ! Zice că-i pe moarte, și-ar mînca de toate...

Apoi, în timp ce sărbătoream reînvierea mea, mi s-a povestit cum fusesem transportat în casă. Cu infinite dificultăți. Atît de crîncene, încît la urmă trebuiseră să im-

provizeze o targă, dintr-un perete al fostei rulote a mătușă-mi. Și, cum cu „Bombița" nu era cu putință să mă tracteze în interiorul locuinței, apelaseră, în disperare de cauză, la gloaba lui Scăfîrlie Mîrțoaga, cînd se văzuse în dormitor, nici una nici două se prăvălise în patul meu, probabil cuprinsă brusc de-o dorință inexplicabilă de confort. Mătușă-mea, imaginîndu-și că situația era foarte încurcată, le strigase copiilor, totuși cu glas îndulcit, ca să nu-i înspăimînte : „N-am ce-i face ! Mă-c neapărat după doctor, să-l aduc aici și să vază dacă unchiul vostru e mort de-a binelea, sau se mai poate întreprinde ceva pentru recuperarea lui..." După care se suise la volanul „Bombiței" mele și, împinsă de ostrogoți, reușise s-o pornească. Vorba dînsei : „Dacă și strămoșii noștri romani spuneau că Fiatul e-o mașină lux a-ntîia, atunci înseamnă că se pricepeau serios la tehnica auto... N-au inventat tot ei carele de luptă, devenite mai tîrziu tancuri ?"

În cele din urmă, adresîndu-mă lui Scăfîrlie, i-am declarat spășit :

— Meștere, ești liber. de-acum înainte, să faci cum poftești ! Nimeni n-o să te mai bată la cap, ca să te-ncurce în treburile matale...

În orice caz, la ora actuală aveam apă din belșug. Iar ostrogoții, care-l citiseră și ei pe maestrul Jules Verne, colegul meu de breaslă, denumiseră operațiile complexe, de sleire a fostului puț și de forare a celui nou, „călătoria spre centrul pămîntului"

Și-aveau dreptate, zău așa !

11. UN ȘERIF LA... TÎNCĂBEȘTI

Da, cred că mi-am adus aminte Despre memorabila dată și împrejurare cînd avusesem fericirea să-l am numai pe Babacu Jimbla lîngă mine, la Tîncăbești. Asta se în-

tîmplase într-o vară, poate chiar vara trecută, cînd mă pomenisem c-un telefon de la tanti Raliţa. Cu glasul ei de zile bune, mlădios şi lejer tabagizat, îmi spusese pe-un ton ce nu mai admitea replică :

— Al, băieţelule, ne-am gîndit cu toţii, plus bulgăroaica de nevastă-ta, să-ţi creăm o săptămînă de linişte, de adevărat vis... în care să ai suficient timp pentru a cugeta la cărţile tale. Şi, ca să-ţi dai seama cît sînt de preţuite de cititori, am să-ţi aduc pe-unul din ei, care, dacă încă nu ştie să citească, în orice caz le ştie pe dinafară, din cele povestite de mine... O să staţi amîndoi la aer, fără griji, iar noi o să plecăm la Sinaia, într-o vizită de documentare. Anatolie, văru-tău şi tatăl ostrogoţilor, este chemat să participe la un simpozion de tehnica peisajului forestier. Şi s-a gîndit, ca să nu circule cu maşina goală, să ne ia şi pe noi, adică pe Penke şi pe mine. Biba şi cu Babane rămîn la Valea cu Urşi, să aibă grijă de gospodăria cantonului, Felicia trebuie însă să-l însoţească pe bărbatu-său, întrucît vrea şi ea să mai vadă lumea, că s-o fi săturat de singurătatea de la canton, iar Babacu, marele tău admirator, a ţinut cu orice preţ să vină la tine...

Mirat de criza de vorbărie a mătuşă-mi, şi bănuind c-aici se-ascunde ceva, i-am întrerupt torentul cuvintelor şi-am întrebat-o :

— De unde şi pînă unde l-a apucat atîta dragoste faţă de unchiu-său ? Chiar aşa, din senin ?...

— Dar bineînţeles ! Cu-atît mai mult cu cît părinţii ostrogoţilor, în scopuri educative, le-a trasat sarcina ca, pînă la înapoierea lor, să lustruiască oglindă, cu Palux, parchetul din întreg cantonul... Cînd a auzit de parchet, Babacu şi-a scrîntit imediat o mînuţă. Aşa că, în disperare de cauză, neavînd cine să-l îngrijească la Valea cu Urşi, iar la Sinaia fiind cu toţii ocupaţi de simpozionul pădurilor, a acceptat, ba chiar a şi cerut, cu lacrimi în ochi, să ţi-l aducem ţie... Dacă nu te iubea, nu rămînea acasă, să lustruiască la parchet ?

Uluit de logica mătuşă-mi, dar şi dîndu-mi seama că nu mai exista vreo scăpare, am renunţat la justificările ei aiuritoare, şi-am întrebat-o şi eu, aşa din politeţe, de sănătate :

— Şi tălică ce mai faci, cum o mai duci ?...

— Ce să fac ? Multe... Ieri am fost la expoziţia pictorului Purcărete, un piteştean de-al meu, mutat la Bucu-

rești, și care zugrăvește numai peisaje din Maramureș... Foarte interesante! Extrem de originale. A reușit chiar performanța de-a le face universal valabile. De oriunde le-ai privi, par a reprezenta locuri și meleaguri de pretutindeni : Tulcea, Covasna, Reșița, Găvana, eventual și Bangladesh... E ceva, nu ?...

— Și era multă lume la salon ?

— Numai Purcărete ! E vorba de-o expoziție personală, nu colectivă...

Întrucît amuțisem, ascultînd argumentul mătușă-mi, după un timp am chestionat-o din nou, ca nu cumva să-și închipuie că vreau să-i închid telefonul în nas :

— Și cu faringita matale cum mai stai ? Am impresia că tușești mai ușor !...

— Păi cum să nu, măi băiețele, dacă am exersat toată noaptea ! mi-a răspuns mîndră tanti Ralița.

Și ca să mi-o plătească, întrucît nu-i prea dusă la biserică, și se prinde imediat, cînd e vorba să priceapă că-i ironizată, mă interoghează și dînsa :

— Ce mai faci ca să slăbești ?

— Mersul pe jos, cea mai eficientă metodă !

— Bravo ! Dar cînd ? Înainte, sau după masă ?

— În loc de masă, dragă tanti Rality ! Așa mi-a prescris doctorul.

După ce tace vreo cîteva secunde, cine știe ce mai pregătindu-mi, o aud pe bătrînă avertizîndu-mă :

— Fii atent, să nu te prind că pleci la plimbare, pentru a-ți îndeplini norma de mers pe jos, cînd sosim la tine... Venim de la drum lung și-o să fim obosiți, dar mai ales flămînzi. Prepară-ne și tu ceva, acolo, de-o gustărică ! Și nu uita, cel puțin eu una, cînd mănînc, nu merg niciodată pe jos... Și nici pe sus ! Nu mă ridic de la masă nici moartă, pînă nu-s sătulă de-a binelea...

Așa era. În privința asta, nu exagera mai defel. Parcă nu-mi cunosc eu marfa ! Avînd în vedere că nevastă-mea era la București, de unde urmau s-o ridice Jimblenii, m-am apucat, de unul singur, să pregătesc un prînz de gală pentru musafiri. Vai de capul meu !

Totuși, întrucît mă aflu în posesia unui cap suficient de dotat și descurcăreț, am reușit să fac față sarcinilor ce mă așteptau.

În cele 24 de ore, cîte mai erau pînă la sosirea oaspeților, le-am gătit o masă ca-n basme.

Alcătuită din antreuri, adică brînză, roșii și castraveți, ceapă verde și usturoi de-asijderea, o supă epocală, cu găluști, și-un pilaf ca la mama acasă.

Numai eu știu cît alergasem. Pînă să prind cocoșul cel mai bătrîn din bătătură. Cunoșteam zicala că „găina bătrînă face zeama bună". Și cît mă chinuisem pînă să-l tai. Al naibii cocoș, era atît de sclerozat, încît doar cu toporul de lemne am izbutit să-i retez capul. După ce frînsesem cuțitul de bucătărie, din inox, și-o pereche de foarfeci de croitorie. În cele din urmă, însă, îi venisem de hac. Se răzbunase el, sărmanul, cînd sosise vremea să-l jumol de pene. Nu se lăsa deloc depilat. Doamne, și ce n-am încercat ! L-am opărit în vreo trei ape clocotite, l-am ras cu mașina de bărbierit, l-am dat nițel și la rindea, degeaba. Penele rămîneau, cel puțin parțial, la locul lor. Pînă la urmă, apelînd la penseta nevestei-mi, pentru sprîncene, am reușit să-i smulg fulgii, unul cîte unul. În orice caz, cînd îl dădusem gata, după o zi întreagă de robie, nu-mi mai rămăseseră decît vreo cinci ore ca să-l fierb. Și, ca să devină cît mai fraged, deci comestibil, l-am pus la fiert în cazanul de rufe.

Cînd am servit supa cu găluști, pe care le confecționasem și eu după cum mă tăiase capul, am fost răsplătit cu urale. Încă nu le gustaseră. Neavînd prin casă griș, utilizasem mălai frecat cu albuș de ouă. Și, temîndu-mă că nu se vor închega, mai adăugasem și niște praf de copt, găsit într-un borcan rătăcit. Dacă nu era praf de copt, totuși fusese ceva folositor, eventual chiar ghips, întrucît găluștile ieșiseră tari și grele ca niște ghiulele.

La pilaf, nevastă-mea s-a uitat la mine cîș, întrebîndu-mă în șoaptă :

— Măiestrică, de unde-ai luat orezul ?

— Din cămară ! Era într-o pungă mototolită... lepădată pe jos. Dar ce-i cu tine, copilă bună, nu-ți place pilaful meu ?..

— Măi măiestrică, de gustos e gustos, însă-s prea multe gărgărițe. Cum de nu le-ai observat ?

— Ba le-am observat, am asigurat-o eu, ca să nu mă creadă un gură-cască, însă mi-am închipuit c-așa-i orezul,

cu cine știe ce ingrediente. Și-apoi, hai să fim serioși, după cît au fiert, cred c-au murit de mult... Gărgărițele-s făpturi curate, nu conțin toxine, fii liniștită. Plus de asta, pot fi lesne confundate de musafirii noștri cu piperul. C-am pus și piper... Nu vezi boabele ?

— Ba da ! a gemut Penke, suflet de aur. Însă nu-s piper... Mai ales că au gust de enibahar !

— Și ce, ăla nu-i comestibil ?

Din fericire, tanti Ralița și Jimblenii erau atît de flămînzi, încît au mîncat cu poftă și fără reproșuri. Chiar și carnea cocoșului le-a plăcut, deși potaia de Mișu-Falconetti, după aceea, a refuzat să consume resturile strînse de la masă.

Surpriza cea mare însă, cel puțin pentru mine, a constituit-o Babacu. Nu-l văzusem niciodată atît de țanțoș și ferches, la patru ace. Părinții îl îmbrăcaseră într-un costum de *cow-boy* (micro), găsit la talcioc. Compus din nădragi de doc pentru blugi, centură cu pistol, geacă din același material, și-o pălărie Stetson, cu boruri largi. Era tare drăguț în costumul acesta. Și nu mi-a mai părut rău că zgîmboiul rămîne la mine. Cu-atît mai mult cu cît, pe drum, i se vindecase și mînuța scrîntită. La masă, o folosise cu osebită dezinvoltură și degajare, servind din toate. Mai ales din găluștile acelea, ca niște proiectile de artilerie ușoară.

După ce familia Jimbla m-a — adică, mai precis — ne-a părăsit, luîndu-le pe tanti Ralița și pe Penke, l-am poftit pe Babacu să-și dezbrace țoalele de cow-boy, să ia ceva mai ușor pe el și să meargă cu mine să inspectăm gospodăria. Însă m-a refuzat net :

— Un șerif nu-și dă niciodată straiele jos ! Doarme în ele, cu pistolul la brîu, umblă cu ele mereu... Altminteri, cine ne-ar mai păzi de hoți și de tîlhari ?

— Păi unde vezi tu, măi Babacule, vreun șerif pe-aici ?

— Dar eu ce mi-s ? Cît am să stau la tălică, eu am să fiu șeriful de la... Tîncăbești City.

Oricît m-am rugat de ostrogot să-și ia pijamaua, la ora cînd venise vremea să ne culcăm, n-a vrut nici în ruptul capului.

Neavînd încotro, l-am lăsat în boii lui, că tot făcea pe cowboy-ul, și-am stins lumina din dormitor. Pe la miez

de noapte, poate mai tîrziu, am auzit căzînd ceva. Trezindu-mă, l-am întrebat pe Babacu, dîndu-mi seama, după răsuflarea sa agitată, că nu doarme nici el :

— Ce-o fi căzut ?

— Hainele mele de șerif ! m-a informat ostrogotul.

— Și de ce-au făcut atîta zgomot ?

— Eram și eu înăuntru !

Patul în care mă culcasem, împreună cu prichindelul meu de nepoțel, era cam înalt, ce-i drept. Și, întrucît „șeriful" se cam betegise cu prilejul contactului cu solul, în cele din urmă a acceptat să-și lepede uniforma și să-mbrace o pijama. Fără să se despartă, însă, de revolver.

Motiv pentru care, cît a fost noaptea de lungă, am dormit iepurește. Mereu mă-nglodea țeava dură a „Coltului" din posesia „șerifului".

Pe la nouă și jumătate, sosind în dormitor să-l trezesc pe „șerif", l-am găsit gata îmbrăcat. Și nu numai atît, dar se și apucase să lucreze ceva, meșterind c-un ciocan și-o daltă pe prichiciul ferestrei. Intrigat, l-am chestionat cuprins de-o curiozitate firească, însă și bîntuit de-un presentiment neplăcut :

— Ce faci acolo, Babacule ?

— Îmi tai o stea de șerif ! Am găsit pe noptiera matale o bucățică de tablă, tocmai bună pentru ce-am nevoie...

Cînd am identificat „tabla", am crezut că-mi vine rău. Era medalia mea de (să-i zicem) argint, pe care-o primisem cu prilejul unui concurs literar.

— Bine, măi Babacule, să-mi faci tu una ca asta ? N-ai citit pe medalie, că scria „premiul II" ? Și cum îți îngădui să pui mîna pe-un lucru străin și să-l mai și strici pe deasupra ?...

Aflînd năzbîtia pe care-o făcuse, „șerifului" i se scăldaseră ochii de lacrimi. Smiorcăind, și-a recunoscut greșeala, spunîndu-mi cu glas întretăiat de sughițuri :

— Iartă-mă, Hombre, că n-am să mai fac... De unde să-mi treacă mie prin cap că te joci și matale, ca un copil, cu dintr-ăstea ! Și-apoi, tălică nu știi că nu pot încă citi, nefiind dus la școală ? Hai să ne-mpăcăm. Eu n-am să mai săvîrșesc prostii, iar tălică ai să-mi dai ceva de-ale mîncării, că-s mort de foame, nu-altceva. Iar șeriful mănîncă țeapăn,

zău așa ! Nu l-ai văzut, la televizor, pe șeriful ăla, de la New-York, ce mai le-nfuleca ?...

Bineînțeles, am priceput numaidecît aluzia, și l-am hrănit corespunzător pe burdușelul meu de nepoțel. Însă am ținut totuși să-i atrag atenția :

— Măi Babacule, șeriful ăla, din film, doar se făcea că mănîncă, după cum îi cerea rolul. Altminteri, era un bărbat înalt și suplu, ca tras prin inel. Dacă ai să hăpălești în halul ăsta, vei ajunge cît un hipopotam, căci de pe acum arăți ca un polobocel...

După ce-a ras tot ce-avea în farfurie, de n-a mai rămas nimic din jumările de ouă cu costiță afumată, ba a mai și șters farfuria cu-o felie groasă de pîine, bondocelul mi-a răspuns zîmbitor :

— Păi, unchiule Andi, trebuie să mai fie pe lumea asta și niște șerifi mai grăsuți... Matale de ce te-ai întremat astfel, încît ți se zice că ești cel mai mare scriitor de la noi de-aproape suta de ocale ?

Ce să m-apuc să-i explic unui copil ce-s alea deranjamentele glandulare ! N-avea nici un rost. Mai tîrziu, cînd va ajunge la vîrsta mea, va ști și el ce-i aia să fii suferind de boli metabolice.

În prima zi de activitate la Tîncăbești, șeriful a fost destul de cuminte. A mai scrîntit-o el, cînd a tras în mine cu pistolul „Colt“, de m-a împroșcat de sus și pînă jos cu apă.

— Ia ascultă, șerifule, cum de-l poți împușca pe unchiu-tău cu zeama aia împuțită ?...

— Ce să fac, Hombre, dacă n-am un pistol de-adevăratelea ?

— Uite ce-i, Babacule, ia hai să ne jucăm mai bine de-a agricultorii. Zvîrle-ți pistolul, că mergem în livadă...

— Mergem ! Dar un șerif adevărat, și-n grădină umblă cu revolverul la el. Dacă vin hoții la mere ?

Fără să manifeste un entuziasm excesiv, Babacu a muncit totuși pe brînci. Mi-a cules vreo trei tîrne de prune căzute pe jos, a copilit roșiile din grădina de legume, de-și înverzise costumul de cow-boy ca un praz (sau ceapă laminată, cum îi spunea el), udase straturile cu vinete, însă în așa hal, încît existau puține speranțe să scape neasfixiate din pricina abuzului de apă.

Pe la vremea prînzului, a purces însă să răcnească :
— Mi-e rău, mă doare burtica și-mi ghiorăie mațele !
Speriat, l-am întrebat numaidecît :
— Dar ce s-a-ntîmplat, ai mîncat ceva crud, sau te-ai lăcomit la prune ?
— Ei, și matale, Hombre, prea le iei mecanic ! Totul mă doare din pricină de foame !... Ce, la matale nu se ia masa de prînz ?... Sînt atît de flămînd, încît mi-s în stare să-nfulec și-o tigaie cu **eggs and bacon**[1] !
— Ce vorbești, dom'le ! De unde știi tu de **eggs and bacon** ?...
— De la matale ! Nu mi-ai povestit că asta-i mîncarea preferată a **cow-boy**-lor ?
Ca să-l învăț românește, la prînz i-am servit un snop de ceapă verde cu brînză, o salată babană de roșii, cu ardei gras, castraveți, ceapă tăiată rondelete și scăldată bine-n ulei. Ca desert, două mere de vară.
După ce-a lichidat totul, l-am întrebat ispitindu-l :
— Ce zici, nu ne culcăm și noi o țîrîșică, să ne mai odihnim oasele ?
— Neam ! Șerifii nu dorm niciodată ! Vrei să dormi, culcă-te matale, că noi o să te păzim !
— Care noi ?
— Eu și cu nea Mișu-Falconetti...
Asta era. Uitasem că mă procopsisem și cu javra de Mișu, de la părinții lui Babacu, care mi-o lăsaseră în gazdă, odată cu năpîrstocul.
— Bine ! De acord... Numai ai grijă, să nu comiteți vreo boacănă. Mai ales că nea Mișu-Falconetti e-un fleț și-un puturos nemaipomenit...
— Nu-i o problemă, Hombre ! Dacă tot mi-s șerif, pînă diseară armăsar fac din el, poate chiar mustang, cum sînt în preeriile din Texas...
M-am dus să mă culc nițel, uluit de cîte știa zgîmboiul de Babacu. De unde-o fi auzit el de mustangi și de preerii ? Din cărți, în nici un caz. Mai mult ca sigur, îi povestiseră Biba și Babane, mari admiratori ai lui Fenimore Cooper, scriitorul american, autor al romanului **Ultimul mohican**, și-al multor altora despre vestul îndepărtat și sălbatic.

---

[1] Ouă cu costiță afumată (în engleză).

Cînd m-am trezit, ia-l pe șerif de unde nu-i. Dispăruse. Cu armăsar cu tot. Și pe unde nu l-am căutat! Ba mă aventurasem chiar și-n pod, unde nu mai urcasem de vreo zece ani, și era să cad de pe acoperiș, deoarece podul n-are intrare decît prin „tabachera" practicată în astereală.

Am dat de Babacu într-un tîrziu, cînd pornea s-amurgească. Era tocmai în fundul livezii. Încurcat în gardul viu de glădiță. Unde-l zvîrlise din șa nea Mișu-Falconetti.

— Ce-ai căutat aici, șerifule? l-am întrebat pe nefericitul de nepotu-meu. N-aveai alte locuri pe unde să te joci?...

Un adevărat bărbățel, în toată puterea cuvîntului, Babacu nu s-a apucat să scîncească și să se miorlăie Ba dimpotrivă, îndurînd chinurile iadului, din pricina ghimpilor ce-i străpunseseră fundul, mi-a explicat totul, fără să mi se plîngă.

— Ce să-i faci, Hombre, dacă omul n-are destulă minte!... Asta-i situația. Am vrut să-l dresez pe nea Mișu, să-l fac cal de curse. Ei bine, după ce s-a lăsat încălecat, a zbughit-o cu mine tocmai aici, tînjind să treacă gardul spre pădure. Îi era și lui dor de libertate. Întocmai ca unui mustang. Spre ghinionul meu, eu am rămas agățat în afurisiții ăștia de spini, iar el s-a dus încotro a văzut cu ochii... Eu-s de vină, nu bietul Falconetti...

L-am luat pe brațe, avînd în vedere că suferea cumplit din cauza glădiței și l-am dus în casă. Deși insista ca mai întîi să mîncăm, nu l-am lăsat pînă ce nu i-am extras toți ghimpii. Din poponeață. 37 la număr, unul și unul, cît degetul de mari.

În zilele următoare, deoarece aceasta fusese doar întîia lui zi de șerif la Tîncăbești, Babacu s-a mai cumințit și m-a ajutat intensiv la lucrările din ogradă Mi-a ars omizile din pom, dar și poamele, cu floștomoace muiate în gaz, mi-a stropit roșiile cu zeamă bordeleză, folosindu-se de-o măturică, de-am scăpat definitiv de mană. Și eu, și tomatele. Pentru că mai mult mă stropise pe mine, decît vrejurile.

În orice caz, pînă s-au înapoiat ai noștri, de la Sinaia, nu mai rămăsese mare lucru din grădina mea Babacu făcuse tot posibilul astfel încît să reducă sensibil orice șanse de recoltă satisfăcătoare.

Cînd l-au îmbarcat în mașină, mulțumindu-mi pentru găzduire, nepoțelul meu nu mai arăta defel a **cow-boy**, ci a un adevărat lucrător al pămîntului. În așa hal îi ajunsese celebrul său costum de șerif. Dar și eu îmbătrînisem cu vreo zece ani. În mai puțin de-o săptămînă. Probabil de dorul lui Mișu-Falconetti. Pe care mi-l cedaseră temporar. Cățelul, sub influența lui Babacu, evoluase apreciabil. Nu mai era fleț și puturos, ca mai înainte, și-acum își făcea de cap, ca-n Texas, de parcă ar fi fost armăsar sălbatic. Și nici pe-acasă nu mai venea, lipsind, uneori, cîte două, trei zile la rînd.

De fapt, ca să fiu drept, Babacu ținuse să-mi atragă atenția, cu vreo cîteva zile în urmă :

— Hombre, să știi că nea Mișu-Falconetti s-a pus pe vînătoare !... M-am uitat la el în coteț și-am impresia că se distrează sfîrtecînd un iepure...

Cînd m-am repezit să verific afirmația nepoțelului, am constatat că nu era iepure. Ci o găină barosană. După pene judecînd, părea să fie de-a mea. Și-atunci l-am luat la întrebări pe Babacu :

— De unde-ai aflat că Falconetti vînează ?...

— Păi, l-am văzut trecînd pe sub gard, la vecinul matale, ăla care crește iepuri de casă !

— Da, dar acuma potaia are-n coteț o găină...

— Precis e tot de-a vecinului ! a susținut bondocelul de Babacu. Fiindcă de-acolo a vînat-o...

Pe loc mi-am amintit de discuția pe care-o avusesem cu nea Opincă, omul care-și avea casa gard în gard cu-a mea.

— Maestre, ce-i facem cu găinile matale ? Mereu îmi dau iama prin grădină ! mă atenționase vecinul.

— Am observat și eu. Ba și mai mult chiar, cînd se-ntorc, seara, sînt din ce în ce mai puține ! am ținut și eu să-i arăt că-mi cunosc numărul orătăniilor, dar și pe cine am lîngă mine.

Înseamnă că nea Mișu-Falconetti vrusese să-l învețe minte pe hoț. Și să-i mai reducă și lui din efectivul păsăretului. De unde să știe, săracul, că-l păgubise de-o galinacee furată. De la mine. Dacă ar fi cunoscut adevărul,

nu s-ar fi atins de ea pentru nimica în lume. Şi-aşa nu se-avea prea bine cu detaşamentul meu de orătănii.

Acuma, de cînd mi-a plecat şeriful, de multe ori stau şi mă-ntreb ; n-ar fi mai nimerit, oare, să-mi pun şi eu parchet în casă ? Este o idee !

12. VOIAJ DE AGREMENT

Nu ştiu dacă vă mai amintiţi, însă eu mi-amintesc precis, şi încă la mare amănunt, că, după ce fusesem îngropat de viu în tunelul pe care-l săpasem sub pămînt, în fundul grădinii, din dorinţa de-a le demonstra copiilor cum evadase Edmond Dantès, viitorul conte de Monte Cristo, de la temniţa Chateau d'If, mă alesesem cu oasele zobite, febră musculară, un nou acces de coxartroză şi-alte mărunte necazuri. Restul, de ce să mă plîng, era în ordine şi funcţiona perfect.

Atît de perfect, încît zăceam la pat. Degeaba îmi făcusem visuri că, a doua zi, aveam să plecăm spre Deltă ! Cînd m-am trezit, dis-de-dimineaţă, după o noapte chinuită, în care abia lipisem pleoapă de pleoapă, am fost nevoit să constat că nu-s capabil să mă dau jos din pat. Dureri cumplite îmi sfîrtecau şalele şi umerii, genunchii şi grumazul. Era şi normal, de vreme ce-n ziua precedentă lucrasem neostoit la munca de jos, săpînd tunelul lui Monte Cristo, pînă se prăbuşise pămîntul peste mine. Bine c-a fost să fie aşa, fiindcă altminteri nu se ştie pînă unde eram în stare să ajung cu săpăturile

Pe cînd cugetam întristat la tragicul situaţiei, m-am auzit strigat de tanti Raliţa, de dincolo de uşă :

— Ce faci, dom'le, n-ai de gînd să te mai scoli odată ? Nu-i uman ce se-ntîmplă ! Noi te-aşteptăm cu breakfastul

cum zic englezii la micul dejun, iar matale le dormi de le buşeşti, de parcă ai fi un paşă... Păi, ştii ce te-aşteaptă ?

— Sigur că nu ! Adică, pardon, da, ştiu... Numai suferinţe !

— Ei, nu mai spune ! Aşa suferinţe, aş vrea să am şi eu, şi-ncă în fiece dimineaţă. Mare durere, n-am ce zice, să fii aşteptat de-o strachină plină cu jumări de ouă, cu brînză, de-o salată de roşii formidabilă, cu ceapă verde şi ardei gras, de ceai fierbinte şi-apoi de nişte cafele formidabile, preparate de mînuţele mele, tari şi-ndesate, de să te ridice de pe scaun !...

Cînd am aflat despre ce-i vorba, am rugat-o pe mătuşă-mea :

— Vino-ncoa şi-ajută-mă, nu mă mai ispiti cu minunăţiile despre care-ai pomenit !

Bătrîna a pătruns în dormitor destul de năvalnic, ca şi cum ar fi intenţionat să mă ia la rost pentru faptul că-s bolnav. Văzînd însă halul în care mă zbăteam să cobor din agregatul în care dormisem, m-a examinat dintr-o privire şi mi-a declamat liniştitor :

— Ce-i cu tine, Al, băieţelule, iar te-ai betegit ? Nu-i nimic, o să-ţi treacă... După ce-ai să mănînci o ţîrişică, îţi dau eu o licoare, din ierburi medicinale, care o să-ţi ia durerile cu mîna... Mi te-ai năsădit, din pricina aventurilor tale subterane.

— Ce ierburi ?

— Măselariţă, hamei, pătlagină şi păducel, fierte mult şi scăzute, pînă ajung ca un sirop... Ai să bei cîte-o linguriţă, cu-o oră înainte de apariţia junghiurilor !

— Dar pe mine, deocamdată, mă doare în permanenţă !

— Atunci ai s-aştepţi pînă te lasă, şi după aia iei leacul...

Dîndu-mi seama că era inutil să mai discut cu mătuşă-mea probleme de medicină naturistă, din moment ce-mi propunea mijloace de tămăduire doar pentru perioadele cînd aveam să mă simt bine şi sănătos, i-am spus cu glas mîhnit :

— Dă-mi o mînă de-ajutor, s-ajung şi eu la breakfastul ăla, al matale, c-altminteri mor de foame aici !

Tanti Raliţa, nici una nici două, m-a înşfăcat pe după mijloc şi, deşi cîntăream peste suta de ocale, m-a ridicat ca pe-un sac de cartofi şi m-a luat în circă, pornind cu mine spre bucătărie.

Ostrogoții, cînd au văzut-o pe mătușa noastră generală că mă depune pe scaunul din fața mesei, atît de brutal încît acesta a pîrîit sinistru din toate patru picioarele, m-au întrebat într-un glas :

— Ce-i cu tine, unchiule Andi ? Nu te simți bine ?...

De ce să-i sperii pe nepoței ? N-avea nici o noimă. Așa că le-am declarat voios, zîmbindu-le încurajator :

— Ba mă simt excelent ! Întocmai ca Monte Cristo, atunci cînd l-au zvîrlit în mare temnicerii, crezîndu-l mort... Dar să lăsăm fleacurile și să trecem la lucruri mai serioase. Îmi dați să mănînc, au ba ?...

Biba s-a repezit imediat să-mi pună în față jumările de care pomenise Tanti Ralița, Babane mi-a adus castronul cu salată, iar Babacu mi-a umplut o cană cu ceai fierbinte și frumos aromitor.

În timp ce atacam micro-dejunul de dimineață, bătrîna le explica situația, încercînd să fie cît mai pe înțelesul lor :

— Măi copii, l-ați cam demolat pe unchiul vostru cu pretențiile de-a vă înfățișa diferiți eroi din cărți. Păi ce Tarzan să fie el, dacă mănîncă numai regim și-are volumul pe care-l vedeți ? Mai poate face pe căpitanul de submarin, fie și „Nautilus“, sau pe cei trei cercetași ? Uitați că are și el o vîrstă, cînd nu-l mai țin balamalele ?...

Babacu, indignat, a sărit ca ars și-a replicat :

— Nu-i adevărat ! Hombre e tare și mare, și l-am văzut de ce-i în stare. Și-apoi, matale vorbești de vîrstă, tanti Raliţo, care l-ai cărat în circă pînă aici, ca pe-un fulg ?... Inima și sufletul contează, nu anii !

Măgulită, mătușă-mea a lăsat-o mai moale. Zîmbind pe sub mustață, a încercat să mai reducă din revolta ostrogoților, liniștindu-i :

— Da, așa-i neamul nostru, inimos și sufletist... Numai privindu-mă pe mine, și-i de ajuns să vă dați seama cu cine aveți de-a face ! Iar în ce-l privește pe unchiul vostru, nici cu el nu mi-i rușine. Acum vreo cîțiva ani, mi-amintesc că s-a făcut sănătos, după nu știu ce boală, numai datorită unui sirop fiert de mine, fără să apeleze la aspirine, antibiotice și-alte medicamente chimice. Os teapăn, de origine ciobănească... Atît de ciobănească, încît, după cum am aflat mai tîrziu, nici nu se atinsese de sticluța cu sirop, întrucît scrisesem pe eticheta lipită pe ea :

„A se ţine numai bine închis !“ De-aia nici n-o destupase. Aşa că, şi-acuma, dacă-l lăsăm să se odihnească niţel, şi să-şi mai tragă şi el sufletul, peste cîteva zile putem porni în marea noastră expediţie...

— O, tanti Raliţo, a exclamat Biba, dacă ai şti cît de mult ne gîndim la ea. O visăm şi noaptea, bucurîndu-ne dinainte... Precis va fi o călătorie de neuitat !

— Da, măi frate, a aprobat-o şi Babane. De neuitat şi de agrement, deoarece vom vedea locuri şi oameni noi, vom trece numai prin întîmplări plăcute şi folositoare...

Tanti Raliţa, ca şi cum şi-ar fi amintit brusc de ceva, deodată a chicotit încîntată de ce-i trecuse prin cap, spunînd, apoi, şi ce anume o determinase să rîdă înfundat :

— Ei, măi năpîrstocilor, păi ştiţi voi ce reprezintă o călătorie de agrement ? Să vă povestească unchiul Andi ce-nseamnă asta, fiindcă am întreprins amîndoi aşa ceva, cu ani în urmă, cînd ne-am dus cu „Bombiţa“ la Buftea, trecînd prin Corbeanca şi Tamaş..

Atunci mi-am adus şi eu aminte de neuitata excursie, despre care pomenea mătuşă-mea. Şi le-am spus copiilor, care mă priveau plini de atenţie şi nerăbdare :

— Chiar aşa-i ! A fost o adevărată călătorie de agrement !... Ceva de groază, urgia lumii, nu altceva...

— Hai, povesteşte-ne, măi fratele meu, că şi-aşa n-avem altceva de făcut. Dacă nu te simţi în stare să urci la volan, ca să plecăm, barem povesteşte-ne cum a fost expediţia spre Buftea...

Cînd am văzut că nu exista scăpare, m-am hotărît să le relatez ostrogoţilor ce păţisem cu-acel prilej.

— Măi zgîmboi, evenimentul s-a petrecut acum vreo patru ani, cînd eram la Tîncăbeşti, cu tanti Penke a voastră, bulgăroaica de nevastă-mea, sosiţi aici într-o mică vacanţă, să stăm şi noi la aer curat.. Din nefericire, de-a doua zi pornise să viscolească bestial, troienind zăpada şi-nzăpezind şoseaua Mă rog, n-ar fi fost cine ştie ce mare necaz, deoarece mie îmi place omătul, timpul geros şi vifornița, care întotdeauna mă îndeamnă la scris. Însă, cînd ne era lumea mai dragă, adică înainte de-a se porni viscolul, ne-am pomenit şi cu tanti Raliţa, aici de faţă, care venise să ne facă o scurtă vizită... Aşa-i, draga mea mătuşă ?...

Puteam să-i aştept mult şi bine răspunsul. Bătrîna cucăia, cu capul proptit în piept. Ajutat de ostrogoţi, am luat-o cătinel pe mătuşa noastră şi-am culcat-o pe canapeaua din bucătărie. Cînd am auzit-o că sforăie uşor, de se cutremurau paharele de pe masă, am învelit-o cu un pled avut la îndemînă, şi m-am întors la locul meu. Unde, mi-am turnat o cafea zdravănă, din ibricul mătuşă-mi. Şi-am continuat relatarea. Mult mai degajat, întrucît acum nu mă stingherea prezenţa vajnicei tanti Raliţa. Nu de-altceva, însă, la unele pasaje, referitoare la contribuţia dînsei, era posibil să aibă o altă viziune asupra celor pătite.

— Deci, unde rămăsesem ?... m-am adresat ostrogoţilor.

— La sosirea mătuşii noastre generale ! mă informează Biba.

— Aha ! Bun... Adică nu era nimica bun, deoarece bătrîna mea dragă reuşise performanţa, cînd intrase în ogradă, de-a-şi propti Trabantul în cel mai dezvoltat cireş din livadă. Fără daune. Pentru pom. Numai tărtăcuţa dînsei suferise niţel. Capota-i plesnise ca o coajă de ou, dar de ou răscopt. Şi nici motorul nu mai vroia să funcţioneze... Însă tanti Raliţa nu era total disperată. Căci mă liniştise, spunîndu-mi :

— Nu-i o problemă, măi băieţelule ! Am la Buftea un mecanic particular de milioane. Posedă în atelierul său clandestin tot soiul de piese de rezervă... Iar în materie de motoare, ce să-ţi spun, e as ! Lucrează pe-un buldozer, la drumuri şi şosele. Ştii ce ? După ce-o sta viforniţa, mergem cu toţii la el. Ar fi păcat să nu faceţi şi voi o plimbare de agrement...

În cea de-a cincea zi, viscolul se potolise. Cerul s-a înseninat, iar omătul scînteia orbitor în bătaia unui soare de excepţie. Şoseaua Bucureşti-Ploieşti arăta ca-n palmă. Acoperită însă de-un strat gros de zăpadă.

— Măi băieţele ! — mi-a declarat în dimineaţa următoare tanti Raliţa — vom fi primii care vom rula pe autostradă. Dacă nu pornim acum, atunci există riscul să rămîn la voi. Pînă-n primăvară !...

Ultimele cuvinte ale mătuşă-mi m-au convins urgent să mă angajez în demenţiala aventură pe care mi-o propunea.

Pe la nouă dimineața, după ce desfundasem, împreună cu nevastă-mea, la sapă și lopată, drumul ce ducea la poartă (105 metri), în timp ce tanti Ralița întreprindea operația de încălzire a motorului „Bombiței", mă instalam la volan. Abia atunci am observat că mașina nu putea fi pornită. Motorul îi era rece ca gheața, iar cheia de contact lipsea cu desăvîrșire. Am întrebat-o imediat pe bătrînă, care se urcase și dînsa pe bancheta din spate :

— Cum ai încălzit motorul, de vreme ce-i înghețat bocnă, și nici cheia nu-i în contact ?

— Foarte bine ! Am suflat peste el, cu buzele mele, tot aerul cald pe care l-am avut în plămîni... Iar cheia, cum să-ți spun, îmi pare rău, dar am scăpat-o în zăpadă, și n-am mai putut-o găsi. Asta-i situația ! .

— Bine, omule, te sui în „Bombiță" și nu-mi spui o vorbuliță ? Cum să aprind motorul dacă n-am cheie ? Nu te-ai gîndit la asta ?...

— Ba da, că doar nu-s arierată mintal ! Însă mi-am zis c-o ai pe cea de rezervă...

— Sigur c-o am !

— Atunci, ce mai stai la taclale ! Dă-i drumu' și nu mă mai bate la cap...

— O am, dar la București, nu-n buzunar !

În clipa următoare, am crezut că mătușa voastră și-a mea face o criză de nervi. Supărată foc, tot dînsa, m-a luat la trei păzește, de parcă eu aș fi fost vinovat că nu umblu cu toate cheile de rezervă la mine. Și m-a bălăcărit ca pe-un nătîntol :

— Și-acuma, de ce zaci pe tine ? Dă-te jos și caută cheia.. Că n-oi fi avînd pretenția s-o pui pe nevastă-ta să curețe de zăpadă toată ograda ; și nici pe mine. Mă așteptam la mai mult respect, față de femei, din partea ta. Haide-odată, nu mai trage de timp !...

Bineînțeles, mi-a sărit și mie muștarul. Enervat, în loc s-o cobor pe tanti Ralița, și s-o pun să m-ajute la căutarea cheii, am întrebat-o doar, reținîndu-mi cu greu mînia :

— În ce zonă ai pierdut cheia de contact ?

— Prea multe vrei să afli de la mine ! s-a rățoit bătrîna. Păi, dacă știam unde, n-o găseam eu ? Ce să fac, am un lipsus, sau lapsus, cum ziceau strămoșii noștri daco-romani, și nu-mi aduc aminte deloc de locul cu pricina...

Tot cu biata Penke m-am ajutat la investigaţiile necesare pentru găsirea cheii. Şi-am şi găsit-o. După ce curăţisem de omăt, ca-n palmă, toată curtea din faţa casei, acolo unde-mi ţineam parcat Fiatul. O oră zdravănă de muncă dîrză şi bine executată. Unde credeţi c-am dat de ea ?...

— Păi, nu sub zăpadă ? îşi dă cu părerea năpîrstocul de Babacu.

— Nu ! În poşeta mătuşii noastre generale, care zăcea sub „Bombiţă". Poşeta, nu tanti Raliţa. Îi scăpase din mînă şi nici nu-şi dăduse seama... Cînd a văzut unde era cheia, n-a mai scos o vorbă. De necaz. Pînă la poartă. Deoarece, pînă s-ajungem acolo, a trebuit să împingă la maşină, laolaltă cu nevastă-mea, peste o sută de metri. Motorul nu vroia deloc să facă aprindere. În cele din urmă, a pornit totuşi. Ca din puşcă. Abia atunci mi-a vorbit tanti Raliţa. Îi trecuse supărarea. Şi mi-a indicat :

— Păi, nu sub zăpadă ? îşi dă cu părerea năpîrstocul rapezi, o iei la dreapta, spre Ploieşti, şi-apoi la stînga... Cunosc perfect drumul, şi ştiu ce spun !

Am ascultat-o. Şi-am ieşit în mare viteză pe poartă. De-am nimerit taman de cealaltă parte a şoselei. În gardul piersicăriei de peste drum. Norocul nostru că Fiatul nu-i Trabant. După o jumătate de ceas rulam liniştiţi spre Buftea, pe calea sugerată de tanti Raliţa. Şi, bineînţeles, după ce fusesem scoşi din troianul de zăpadă, de pe acostament, de-un tractor (cu plată).

Cînd am făcut la stînga, aşa cum îmi spusese bătrîna, am ţinut s-o mai întreb o dată :

— Eşti sigură că ăsta-i drumul prin Corbeanca ?...

— Precis ! Totdeauna, cînd veneam din direcţia Bucureştiului, o coteam la stînga, ca să ajung la Buftea. Ştiu şi toate satele de pe şosea, dacă vrei ţi le spun la rînd : Petreşti, Corbeanca, Tamaş şi-aşa mai departe...

Totuşi, spre norocul nostru, nu m-am luat după afirmaţiile mătuşii. Mai ales că exista acolo, la răspîntie, un indicator care arăta că drumul duce spre Periş. Am coborît din „Bombiţă" şi-am întrebat un cetăţean : un individ extrem de interesant, o figură pitorească, dotat cu-o barbă uriaşă, nespus de bogată, deşi era tînăr :

— Acesta-i drumul spre Corbeanca ?

— Ferească sfîntu' ! Trebuia s-o cîrmiți numaidecît la stînga, mai înainte de intrarea în Săftica...

— Îți mulțumesc frumos, tinere, ba chiar din toată inima ! Dar de ce ți-ai lăsat o barbă atît de cumplită ?

— Eh, ce să-i faci ! Mi-a dăruit nevasta, de ziua mea, o mașină de bărbierit electrică, și, de bucurie, mi-am zvîrlit briciul...

— Și de ce nu te razi cu mașina căpătată ?

— Deocamdată încă n-avem curent tras în casă ! Sîntem planificați pentru la anu'... Iar ea, nenorocita asta de mașină, nu merge neam la lampa de gaz !

După ce-am întors și-am luat-o spre Săftica, am luat-o și pe tanti Ralița la rost :

— Ai auzit ? Ai văzut indicatorul pe care stă scris Periș ? Ei, ce mai zici acum ?...

Mătușă-mea a bufnit supărată, dîndu-mi apoi o replică neașteptată :

— Eu zic că să nu te iei după gura primului întîlnit. Și-apoi, nici în panourile de circulație să n-ai prea multă încredere. Adeseori sînt de-a-ndoaselea. Ori din pricina vîntului, care le sucește ca pe-o nimica, ori din pricina căscaților de la drumuri. Las', că-i știu eu !... Totuși, cînd ți-am spus că trebuie s-o iei la stînga, știam prea bine ce-ți spun. Pentru că-l cunosc drumul ăsta așa cum te cunosc pe tine !... C-o fi la stînga, din Săftica, sau la stînga, din Tîncăbești, tot stînga se cheamă !...

Uluit de logica de oțel (inox) a mătușă-mi, am ținut totuși s-o mai întreb :

— Ești sigură că drumul ăsta, pe scurtătură, cum îi zici matale, prin Corbeanca, este circulabil ?...

— Precis ! L-au asfaltat peste vară... Mi-a spus-o Cotoi, mecanicul meu, care an de an se ocupă de întreținerea arterei...

După ce-am virat la dreapta, angajîndu-mă pe direcția Corbeanca-Tamaș, și-am testat cel dintîi gropan (aflat însă camuflat sub zăpadă), am auzit un bang bizar și extrem de sonor. În spatele meu. Acolo unde o instalasem pe tanti Ralița.

Coborînd din „Bombiță“ și verificînd „poziția“ mașinii, am ajuns la concluzia că nu bătrîna emisese pocnetul acela, mecanic. Ci arcul spiral Din dreapta. Se rupsese.

Mutînd-o pe mătușă-mea în stînga, la spatele meu, pentru restabilirea echilibrului Fiatului, care cam stătea într-o rînă, am ambalat apoi la maximum. În timp ce-l pomeneam, în gînd, bineînțeles, pe celebrul Cotoi, continuam să rulez pe șoseaua înzăpezită. La un moment dat, peste vreo cîteva minute, am auzit un sforăit suspect. Tot în spate. La început, am bănuit că ațipise mătușa voastră. Din păcate... era radiatorul. Fierbea. Ca un ceainic.

Ca să nu suprasolicit motorul și să rămîn, astfel, fără apă în sistemul de răcire, le-am dat jos pe tanti Ralița și pe nevastă-mea. Să se mai plimbe și dînsele nițel. Pe jos. Turismul devenea mai ușor în chipul acesta, și-mi salvam și radiatorul. Iar femeile n-aveau decît de profitat. Mișcarea, se știe, e dintotdeauna recomandată pentru întărirea organismului.

După vreun kilometru am oprit ; să văd ce-mi mai fac pasagerii. Făceau bine mersi. Înotau prin troienele de omăt. Cînd au ajuns lîngă „Fiețel", Penke, rumenă la obraji ca un bujor, iar mătușă-mea așijderea, dar ca o sfeclă, abia-și mai trăgeau sufletul. Și m-au rugat :

— Ia-ne în mașină, că nu mai putem !... Poate să fiarbă orice, chiar și motorul, eu nu mă mai dau jos nici moartă, mi-a precizat atitudinea dînsei tanti Ralița. Iar Penke, bulgăroaica de nevastă-mea, a adăugat : Măiestrică, mergi și matale mai încet, că nu ești la curse !...

Le-am luat. Și le-am declarat :

— Treaba voastră, fetelor ! Eu nu mai răspund de nimic...

Apoi, cu milă, am pornit mai departe.

Iar belelele au început să curgă gîrlă. Nici nu parcursesem cinci sute de metri, că, la un hop, ceva mai țeapăn, mi-a căzut toba de eșapament. După care, la primul viraj, scurt și brusc, mașinuța s-a oprit de la sine. Însă trosnind înfiorător.

Privind în spatele meu, spre tanti Ralița, căci tot pe dînsa o bănuiam de toate relele, am constatat că bătrîna scăzuse. Ca altitudine și nivel. Nu mai era pe banchetă, ci mult mai jos. Îngrijorat, am coborît imediat din „Bombiță" să determin pricinile. La cel dintîi pas, m-am cufundat în omăt. Pînă la brîu. Altă hîrtoapă, mascată de nea.

De-acolo, fiind oarecum la înălțimea roților, am avut prilejul să admir dezastrul cel mai cumplit cu putință. Tanti Ralița, deși se găsea în mașină, devenise pedestră. Se prăbușise odată cu podeaua vehiculului. Iar picioarele, acuma, îi erau în zăpada de pe carosabil.

Bineînțeles, am remediat imediat defecțiunea, strigîndu-i bătrînei :

— Culcă-te de-a latul banchetei, c-altminteri ai să răcești, plus c-ai să îngreunezi tracțiunea motorului !...

— Măi băiete, nu-i bine ce se-ntîmplă ! Păi eu, dacă mă culc, adorm pe loc...

— Și mai bine, ba chiar preferabil ! am asigurat-o eu.

Și-am demarat, nu în trombă, ci în limitele posibilităților.

Prin Tamaș am trecut într-un vacarm îngrozitor. Zdrăngănea tăbläria desprinsă a podelei, pe care-o tîram sub „Fiețel". Iar lateral, în stînga, mai zăngănea și-o bună parte din aripa dorsală. Dejghinată. Din motive de gropane.

La intrarea în Buftea, lîngă barieră, după ce străbătusem nenumărate văgăuni, hîrtoape și denivelări de tot soiul (ale șoselei, se-nțelege), în timp ce așteptam trecerea celor trei garnituri de tren anunțate, am avut răgazul necesar să-mi fac un bilanț al stricăciunilor suferite de biata „Bombiță". Deci : amîndouă portierele desprinse din balamale, din motive de trepidații insuportabile : mai posedam un singur și unic amortizor, iar motorul se lăsase și el, scăpînd din brațul de fixare, cu vreo zece centimetri față de normal. Totuși, spre surprinderea mea, continua să meargă. „Bombița" însă nu. I se înțepeniseră planetarele.

Păcat ! Tocmai acum, cînd se ridica bariera.

Iar mai încolo, după cîte îmi puteam da seama, șoseaua părea să fie ceva mai practicabilă. Fără primejdii ascunse sub zăpadă. Dar și fără asfalt. Chiar acum îl turnau. De-aceea nu se mai vedea pic de zăpadă pe carosabil. O curățaseră. Ca să poată lucra echipele de la drumuri.

În clipa cînd îmi blestemam zilele, dar și lipsa de tărie sufletească, datorită căreia mă lăsasem influențat de mătușa noastră generală și pornisem în această călătorie de

„agrement“, tanti Ralița, deșteptată dintr-un somn odihnitor, a purces să țipe încîntată :

— Sîntem salvați ! Iată-l pe Cotoi...

Și mi l-a arătat cu degetul. Cotoi se afla la adăpostul unei mașini uriașe, ca un soi de mamut mecanic, chiar lîngă barieră. De fapt, mașina de turnat stratul de asfalt, acuma în pauză de prînz, servea de ascunziș celor cîțiva membri ai echipei de întreținere a drumurilor.

După ce mătușă-mea s-a dus să-l salute pe Cotoi și să-l pună la curent cu ultimele evenimente petrecute cu turismele noastre, am trăit apoi autentice momente de solidaritate umană.

Mecanicul lui tanti Ralița, om de-o excelentă calitate sufletească, s-a dovedit și-un adevărat prieten. Deși abia atunci îl cunoscusem. A acceptat să ne încarce, cu „Bombiță“ cu tot, în cuva unui excavator ; cu care urma să ne transporte la Tîncăbești. Unde, odată ajunși acolo, avea să pună la punct și Trabantul, și să-i pornească motorul. Și-a ținut să fie cinstit, atrăgîndu-ne atenția :

— Coană mare și tovarășe creator, c-am auzit că sînteți scriitor de romane, de tărtăcuța dumneaei mă ocup, însă de Fiatul dumitale, mai defel. Nu mă pricep la mașini mici, din cele cu patru cilindri... Doar la motociclete ! Și ce-i Trabantul coanei Ralița, dacă nu o motocicletă cu caroserie ?... Asta-i viața. Există posibilități care se poate și posibilități care nu se poate !

— Mă rog, i-am zis eu, faci precum știi că-i mai bine și corect ! Dar cînd o luăm din loc ?

— Ei, aici e-aici, coane maestre ! Trebuie să mai aveți puțintică răbdare, fiindcă excavatoru-i răsturnat, lăsat, mai bine zis, într-o rînă...

Pînă-n seară, punînd mîna cu toții, printre care, spre lauda noastră ne-am numărat și noi, eu, nevastă-mea și tanti Ralița, am izbutit de-am îndreptat poziția excavatorului.

Încărcați în cuva acestuia, cred c-am parcurs drumul de la Buftea la Tîncăbești, via Corbeanca-Tamaș, în maximum patru ore. Dar, drept să spun, a fost o adevărată plăcere. Curat agrement, nu altceva.

Mirată, bălăița de Riba se-ncumetă să-ntrebe :

— Unchiule Andi, fă-ne să-nțelegem mai bine, în ce anume a constat plăcerea ?...

— Păi, ia gîndește-te, măi năpîrstoaco, i-am precizat eu, am călătorit la cea mai mare înălțime, în cuvă, fără să mai mutăm „Bombița", că și-așa era destul de betegită, ba, pe deasupra, mai eram și legănați, de parcă ne-am fi dat în scrînciob... Că ne sălta brațul excavatorului, cînd în sus și-n jos, cînd într-o parte și-alta, la viraje...

— Și-ați ajuns cu bine ? s-a interesat și Babacu.

— Sigur că nu ! Din pricina trepidațiilor, „Bombița" se tasase în cuvă, atît de adînc și de strîns, încît n-am mai fost în stare să ieșim din mașinuță... Săracul Cotoi, abia după ce-a „turnat" în ogradă „Fiețelul", răsturnîndu-l din cuvă, și-a amintit că sîntem și noi înăuntru. Iar cînd a încercat să ne scoată, a fost nevoit să constate că nu era posibil. Ușile, adică portierele, ca să mă exprim în limbaj automobilistic, deși ieșiseră din balamale, acuma se blocaseră. Definitiv. Deci, ce mai tura-vura, datorită mătușii noastre generale, care mă silise s-o plimb la Buftea, rămăseserăm sechestrați în mașină... Dacă eram deștept, stăteam în banca mea și nu mă luam după dînsa, ca să pățim atîtea belele !

Tocmai cînd ajunsesem la această concluzie, pe care-o expuneam ostrogoților în cele mai pure scopuri educative, s-a auzit glasul lui tanti Ralița :

— Bravo, dom'le, trăii s-o auz și pe-asta, cum mă beștelește nepotu-meu bun, mai inducînd în eroare și niște prunci nevinovați ! De ce nu le spui tot adevărul ? Că am auzit toată povestea, fiind mai de mult trează... Dacă nu eram eu, cum mai ieșeam din „Bombiță" ?... Este ?

— M-da ! Într-adevăr, mătușa voastră a avut ideea salvatoare, ca să nu-i spun altfel... le-am declarat ostrogoților.

Babane, oarecum cel mai bine pregătit din punct de vedere tehnico-mecanic dintre membrii tribului Jimbla, m-a chestionat plin de curiozitate :

— Ia spune-ne, măi fratele meu, a existat o idee tehnică la baza soluției propuse de tanti Ralița ? Chiar că mă interesează..

— Curat tehnică, ostrogotule ! Fiindcă a cerut să fim scoși din „Bombiță" prin podeaua acesteia. . Tot era ruginită și putredă, susținea dînsa, și trebuia schimbată. Așa că, bietul Cotoi, a pus mîna pe daltă și baros, și a tăiat tot

fundul Fiatului. Din păcate, noi eram în el, cu picioarele-n sus și capul în jos...

— Deveniserăți imponderabili, ca-n vehiculele spațiale ?

— Mai rău ! Răsturnaseră „Bombița", cu roțile-n văzduh ! Pentru înlesnirea operațiilor...

Tanti Ralița, trezită de-a binele, dar și total nesatisfăcută de aprecierea pe care-o dădusem rolului jucat în eliberarea noastră, a ținut să-și manifeste nemulțumirea emanînd o propunere, de astă dată binevenită :

— Haideți la masă, ostrogoților, că ne-apucă noaptea cu poveștile lu' nepotu-meu !

Apoi a continuat, acum adresîndu-se mie, cu precădere :

— Și-ascultă la mine, bernebeculе, oricît ai fi tu de mare ca scriitor, cîntărind peste suta de kile, dacă te mai aud vreodată luîndu-mă peste picior, în povestirile tale mistificatorii, să știi că te otînjesc de nu te mai vezi !... Ai s-o pățești și tu, cum a pățit-o tanti-ta Malica, sora lu' tac'tu... Nu ți-aduci aminte ?

— Uite că nu, zău așa ! am încredințat-o eu.

— Ei bine, află atunci... Odată, mai demult, m-a supărat rău, dar rău de tot, spunîndu-mi în față că mănînc cît trei, de-o las flămîndă cînd stă cu mine la aceeași masă ! Și-am răcnit la ea, atît de strașnic, încît au apucat-o bîțîielile : „Să piei de-aici ! Adio și n-am cuvinte, la revedere și-un praz verde !... Și să nu te mai văz în ochii mei !"

— Și dînsa ce-a făcut, a plecat ?

— Nu ! A stins lumina...

Pe cînd intenționam să pun pe masă niște roșii, castraveți și ceapă verde, ca să încropesc prînzul solicitat de mătușă-mea, iarăși am observat că mă privește urît. Imediat m-am interesat ce-o supără :

— Nu-ți plac salatele de crudități ?...

Tanti Ralița, fără să mai stea mult pe gînduri, mi-a și trîntit-o :

— Te rog să mai termini cu legumele, zarzavaturile și furajele astea. Ce, vrei s-ajung și eu ca vecinul tău, ăla care s-a-ngrășat într-un hal fără de hal, numai din pricina zarzavaturilor ?...

— La cine te referi, la Ghiță Păstrămioară, de la parter ?

— Exact ! Nu l-ai văzut cum arată ?

— Păi, draga mea, el nu le mănîncă, ci le vinde ! E gestionar la un centru de legume și fructe... De-acolo s-a întrupeșit !

Bătrîna n-a mai zis o vorbă. Iar ca măsură de represalii, a ras mai aproape tot ce pusesem pe masă. Ca să mă învețe minte. De fapt, nu-mi părea rău, deoarece „furajele", cum le zicea mătușă-mea, fac bine la sănătatea omului. Însă nouă nu ne mai lăsase aproape nimic. Aici era problema !

13. LA CUȘMA VIILOR

După ce-am prînzit frugal, din motivele arătate mai sus, întrucît mătușă-mea contribuise esențial la întreținerea siluetei noastre, excluzîndu-se însă pe dînsa, ostrogoții m-au ajutat să mă întorc în dormitor, avînd în vedere că eram oarecum bolnav.

Simțeam și eu nevoia să mă întind oleacă la pat, să cucăi nițel, deoarece noaptea mi-o petrecusem aproape fără somn.

— Hombre, mi-a declarat Babacu, după ce m-a văzut împachetat în plapumă, mai mult de-un ceas n-o să te lăsăm să dormi, fiindcă, la noapte, n-ai să mai poți închide un ochi ! Și-apoi, după-amiază, o să te rugăm să ne mai povestești ceva... Nu vezi că timpul trece, și noi tot zacem aici, uitînd de marea noastră expediție ?

Aveau dreptate bieții copii. Se plictiseau. Din pricina mea.

— Bine, măi zgîmboi, se face !

Nu s-a făcut. Adică, n-am putut ațipi mai defel. Pe cînd îmi umbla moș Ene pe la gene, și simțeam cum pleoa-

pele dau să mi se închidă, ostrogoții sau apucat de joacă. Prin bătătură. Exact sub fereastra mea. Şi nu-şi găsiseră altă joacă decît „De-a hoții şi vardiştii". Nu am fost în stare să determin cine erau hoții, însă, pe post de vardist, precis, se angajaseră cu toții. La rînd. Ba, la un moment dat, am avut impresia c-o mobilizaseră și pe tanti Ralița, încît am auzit-o răcnind înfiorător, și încă de mai multe ori :

— Sus mîinile, că trag ! Unde v-ați ascuns, bernebecilor ?...

Cînd am renunțat la odihna de după-masă, și-am pășit în bucătărie, să-mi fierb și eu o cafeluță, bătrîna, Biba, Babane și Babacu mi-o luaseră înainte. Nu, nu stăteau la cafele, ci-și prăjiseră niște cașcaval. La tigaie. Şi care mirosea atît de apetisant, fiind rumen și crocant, încît am rămas cu gura căscată. Şi tare-aș fi gustat și eu o bucățică. Barem ca să-mi închid gura la loc. Nu de-altceva.

— Bravo, măi fraților-cumnaților, după ce că nu m-ați lăsat să dorm, n-ați avut nici măcar grija să mă poftiți și pe mine să particip la discuția voastră cu cașcaveaua ! Frumos din partea voastră, n-am ce zice. Îmi dați și mie să gust o bucățică ?...

Simțindu-se vinovați, blajina de Biba mi-a pus numaidecît în față o farfurie, iar Babacu și Babane, extrem de atenți și politicoși, mi-au adus tacîmurile necesare, precum și tigaia cu cașcavea. Numai mătușă-mea s-a arătat mai rezervată. Probabil, din pricină că i se reducea cantitatea de materie primă cuvenită.

După ce mi-am ras frugala gustare, bănuind că uitase de cașcaveaua ce-i fusese răpită, am rugat-o frumos :

— Îmi faci și mie o cafeluță ? Şi-n timp ce am să sorb din ea încetișor, am să vă povestesc, matale și copiilor, de-o altă călătorie, la care, din păcate, n-ai luat parte. Şi știi de ce-mi pare rău ? Pentru c-a fost o adevărată plimbare de plăcere... Și te-ai fi simțit și matale bine, te-ai fi bucurat să vezi oameni și meleaguri noi !

— Ei, nu mai spune ! s-a arătat surprinsă și, în același timp, emoționată mătușă-mea, de grija pe care-o manifestam față de dînsa. Adică, nu, spune, spune-ne despre ce excursie-i vorba...

Îmi fiersese tanti Ralița o cafea atît de țeapănă și aromată, încît se vedea cît de colo că-i picase bine la inimioară tentativa mea de cîștigare a bunăvoinței. Și pe cînd o degustam, picătură cu picătură, am purces să le povestesc despre călătoria la Cușma Viilor, întreprinsă acum cîțiva ani.

Mă aflam într-o fază bună, propice, cînd îmi funcționa excelent mașina de scris, și nu numai ea, ci și mintea. Lucram la o carte despre copii și pentru copii, și-mi ieșea cum trebuie.

Tocmai mă întorsesem din oraș, cu tramvaiul, cînd bulgăroaica de nevastă-mea m-a anunțat că sînt invitat la căminul cultural de la Cușma Viilor, să țin o conferință. Întrucît eram pe la începutul lui martie, mi-am dat seama că trebuia să vorbesc ceva despre femei, despre rolul lor în viața noastră.

Bucuros, cu-atît mai mult cu cît avusesem în tramvai o întîlnire din cele mai instructive, care mă dispusese pozitiv, i-am declarat nevesti-mi :

— Copilă bună, dacă vrei, și-ai să fii și cuminte, te iau și pe tine la conferință !

Pe cînd mă găseam în tramvai, unde un grup de școlari îmi oferise un loc mai în față, observasem că unul din ei citea o carte, amuzîndu-se copios. Din cînd în cînd exclama : „Ia te uită... Extraordinar ! Niciodată nu mi-aș fi închipuit că-i așa... Ha, ha, ha !... Imposibil !“ Bănuind c-o fi răsfoind vreun roman de-al meu, l-am întrebat :

— Ce citești acolo ?

— **Îndreptarul ortografic, ortoepic și de punctuație !**

Drept să spun, nu mă așteptam la una ca asta.

— Și ce-i atît de hazliu în el ? am insistat, acuma și mai curios, dar și surprins de aspectul neobișnuit al întîmplării.

— Totul ! Nimic nu corespunde cu felul în care scriem noi...

Mi-a plăcut sinceritatea băiatului. Așa că l-am sfătuit bătrînește :

— Dragul meu, fiți și voi mai grijulii cu ortografia. Face și ea parte din frumoasa noastră limbă română... Cînd aveți vreo îndoială, uitați-vă în Îndreptarul ăsta...

— Păi, asta-i nenorocirea, că mai niciodată n-avem îndoieli ! mi-a răspuns el rușinat.

Văzînd că am de-a face cu niște elevi conștienți de lipsurile lor, m-am dat în vorbă cu ei, și-am aflat astfel o mulțime de lucruri interesante. Cel mai mult mi-a plăcut și faptul că aveau un simț al umorului extrem de dezvoltat. Am dedus asta din răspunsul pe care mi l-a oferit cel mai mititel coleg al lor, la întrebarea : „Care-i obiectul școlar care-ți place cel mai mult ?" Știți ce mi-a spus ?...

Babacu, năpîrstocul și bondocelul, cel care încă n-apucase să meargă la școală, ca să-și dea importanță mi-a răspuns pe loc :

— Istoria !...

— Fizica ! și-a dat cu părerea Biba.

— Biologia ! a intervenit și Babane.

Mulțumit că ostrogoții sesizaseră preocupările mele educative, le-am relatat răspunsul școlerului :

— Nimic din ce-mi ziceți voi ! Ba dimpotrivă... Mi-a spus că, mai mult decît toate obiectele, clopoțelul îi este cel mai drag !...

— Deci, a sărit Babane, înseamnă că-i place mecanica !

— Nu ! Clopoțelul care sună sfîrșitul orei ! l-am lămurit eu. Bineînțeles, băiețelul glumea. De-aia am susținut că poseda simțul umorului.

Babacu, după ce-a stat cîtva timp pe gînduri, frămîntînd în minte afirmația mititelului acela, mi-a atras atenția, spunîndu-mi :

— Eu aș zice să nu te grăbești, Hombre ! Dar dacă nu glumea ?

Mă rog, mi-am spus eu, în forul meu cel mai intim, s-ar putea să fie și-așa, întrucît copiii știu mai bine ce-i în capul copiilor. Deci, s-o las moartă și să nu mai stărui. Și-am depănat mai departe povestea cu voiajul meu la Cușma Viilor...

Va să zică mă aștepta o călătorie într-o regiune foarte pitorească. Mai fusesem pe-acolo, și cunoșteam drumul. Bun. Deci, cînd s-a-nserat de-a binelea, am pus mîna pe telefon și l-am sunat pe Tică Drîmbă, directorul căminului cultural. Dealtfel, de cînd mai vizitasem regiunea, rămăsesem oarecum prieteni.

Cînd m-a auzit, culturalul mi-a urlat încîntat în receptor, de-mi zbîrnîia timpanul drept ca o piele de tobă :

— Maestre, accepţi invitaţia ?... Dacă da, atunci eşti măreţ ! Numai tălică ne puteai asigura conferinţa... Ce, te joci cu femeile ?... Dar nici eu nu mă las, le-am pregătit un program formidabil, de milioane, variat, complex, urmat de masă şi dans, de-o să mă pupe toate în bot. Avem şi muzică, o fanfară de amatori nemaipomenită. După ce băieţii au s-o dea gata pe ţaţa Polina, c-o petrec la groapă cu muzică adecvată, pe la şapte seara sînt la noi, şi-ai noştri rămîn, pîn'la ziuă... Tocmai cînd ai să-ţi isprăveşti matale discursul, atunci or să se întoarcă şi ei de la ţintirim. Şi-apoi, să te ţii... Ia-ţi neapărat şi soţia !

M-am bucurat sincer de entuziasmul şi jovialitatea manifestate de Drîmbă. Aşa că, la masa de seară, compusă numai din preparate dietetice, că mă ţine la un regim bulgăroaica, atît de sever, încît mă mir că mai mă ţin pe picioare, i-am zis lui Penke :

— Copilă bună, după cum ai auzit, mîine am să vorbesc la căminul cultural de la Cuşma Viilor, unde eşti şi tălică invitată, despre ziua voastră, a femeilor ! Deci, să-mpărţim sarcinile : îmi speli o cămaşă de gală, îmi calci costumul maro, după care te ocupi de „Bombiţă", îi tragi un şampon, schimbi uleiul, umfli anvelopele, cureţi parbrizele, faci plinul cu benzina din canistra a mare, pui bateria la încărcat. Mă rog, dacă mai ai timp şi bunăvoinţă, n-ar fi rău să-mi lustruieşti şi pantofii !...

Pe cînd intenţionam să expun în continuare sarcinile trasate nevesti-mi, am fost întrerupt de-o exclamaţie a nepoţelei mele dragi, Biba :

— Bravo ţie, El Fugitivo ! Frumos !... N-aveai şi ceva lemne de spart ?... Cum de te-ai putut purta în halul ăsta cu tanti Penke, punînd-o la nişte hamalîcuri inacceptabile ?...

— Stai blînd şi nu te-aprinde, măi ostrogoato ! am dat eu să mai reduc din mînia, justificată, a fetiţei. Asta a fost pe-atunci. După aia, mi-am dat seama că eram în eroare, şi m-am transformat în cel mai amabil soţ posibil...

— Cam tîrziu ! a concluzionat Biba. Bine, zi-i mai departe...

— După aceea, am continuat eu, m-am retras în birou. Să-mi reactualizez textul conferinței. Cel de anul trecut îl citisem la ziua pompierilor. Dar, mai schimbînd cîte ceva, pe ici pe colo, eram în stare să-l recuperez. Cam urît din partea mea, însă timpul nu mă îngăduia. Însă nici nu vroiam s-o deranjez pe mătușa voastră Penke. De la executarea lucrărilor despre care v-am pomenit.

Și mai era o problemă de rezolvat.

Întrucît, precis, aveam să fiu obligat să dansez la balul de la cămin, se cerea neapărat să exersez cîteva figuri uitate de rock și twist. Și, pînă-n miez de noapte, pe muzică de Chubby Checher, am dănțuit de unul singur ; de se cutremurau tablourile de pe pereți.

A doua zi, dis-de-dimineață, la micul dejun, am rămas impresionat de chipul răvășit al nevesti-mi. Să fi fost tulburată și îngrijorată de mersul meu șontîc și crăcănat, datorat exceselor dansante, atunci cînd pășisem anchilozat în bucătărie ? Sau era obosită ? Posibil. Și una, și alta. Dar am tăcut mîlc. Eram în ziua de 8 martie. Ziua femeilor. Deci și ziua dînsei.

Ca să-i mai schimb proasta dispoziție, după ce mi-am băut ceaiul am rugat-o să-mi dea o mînă de ajutor :

— Copilă bună, aș vrea să-ncerc vreo cîteva exerciții de dicțiune, ca să nu mă bîlbîi diseară, la conferință... N-ai cumva vreo idee ?

Chiar în clipa aceea i-a înflorit un zîmbet pe față. Și mi-a spus :

— Am ! Vom apela la procedeul lui Demosthenes, celebrul orator din antichitate. Ca să-și perfecționeze emisia vocală, grecul își lua în gură cîteva pietricele și se străduia să vorbească ținîndu-le sub limbă. În loc de pietricele, am să-ți dau cîteva nuci. E bine ?...

— Nu-i bine, ci chiar foarte bine ! De-acord... Unde-s nucile ?...

În clipa următoare, nevastă-mea mi-a adus de la bucătărie o strachină plină cu nuci. Mirat, am întrebat-o cît mai duios posibil :

— Draga mea, trebuie neapărat să le vîr pe toate în gură ?

— Nu, măiestrică, doar vreo cinci sau șase... Că nici grecoteiul nu înghițea o tonă de balastru !

Oarecum liniştit, am dat să sparg prima nucă. Însă bulgăroaica m-a oprit pe loc din acţiune :

— Ei, păi ce-i facem ? Tu vrei să le mănînci ? Procedeul constă în a le ţine în gură, necurăţate, şi-a încerca să declami ceva impresionant... Haide, că ne-apucă noaptea, şi mai trebuie să şi ajungem la Cuşma Viilor, unde te-aşteaptă o mulţime de oameni !

Aflînd misterul oratoriei antice, mi-am îndesat imediat şase nuci în cavitatea bucală. Iar în secunda următoare, destul de dificultuos, am purces să recit **Muma lui Ştefan cel Mare**, o poezie ce-mi plăcea tare mult :

— „Lo coştol, în şpartă, oarî cîne bute ? Io sont, droghe momo, fiîul toi obît'..."

Uimit de rezultat, deoarece nu mai recunoşteam versurile poetului, am sughiţat surprins, fără voie. Prilej cu care-am înghiţit, spontan, fără nici un efort, pe puţin trei nuci. Cu coajă cu tot. După care am încercat din nou :

— „La caştel, în portă, oara cîne bîtî..."

Nici aşa nu era bine. Şi-am mai sughiţat o dată. Înghiţind încă două nuci. Şi iar am pornit să recit :

— „La castel, în poartă, oare cine bate ? Eu sînt, dragă mamă, fiul tău iubit, eu, şi de la oaste, mă întorc rănit !"... Şi-am completat, bucuros, punînd de la mine : „rănit, de cîte nuci am vîrît în stomac, pe nemestecate !"

Cînd am intenţionat să elimin ultima nucă din gură, satisfăcut de reuşita exerciţiului, am fost nevoit să constat că nu mai era nici ea. Îngrozit şi pătruns de spaimă, mi-am palpat stomacul. Chiar de la prima tentativă, s-au auzit, foarte clar, nucile zornăind, ca nişte zaruri de table, date dura într-o cutie de rezonanţă (din lemn). Atunci, dîndu-mi seama că, precis, erau toate înăuntru, am întrebat-o pe Penke :

— Şi-acum ce-i facem, le spargem ?...

— Ei, asta-i bună ! Cum anume, bătîndu-te cu ciocanul peste abdomen ? Fii serios, le dizolvă acizii...

— Adică, ai vrea să beau şi nişte acid sulfuric, sau clorhidric ? m-am interesat eu alertat.

— Măiestrică, nu fi copil, mă refeream la acizii prezenţi în organismul omului... Decît să discutăm aiurea, aş zice că-i timpul să plecăm ! Haide... Mai ales că s-ar putea strica şi vremea de-afară...

Ducîndu-mă la fereastră şi privind rapid în stradă, cu care ocazie n-am putut constata nimic, deoarece era

o ceață cumplită, de s-o tai cu satîrul, am liniștit-o pe nevastă-mea :

— Cu vremea n-o să-avem probleme... Aseară am ascultat buletinul meteo, cu starea acesteia. Pentru astăzi prognosticau cald, burnițe, pe ici pe colo, cîteva ninsori, la munte, cețuri frecvente și lejere, dimineața și seara, mă rog ca-n martie. Dealtfel, în materie de meteorologie există trei genuri de prognoze : exacte, eronate și, mai ales, probabile...

— Păi, da, iar ăstea din urmă se cheamă și științifice ! mi-a declarat Penke.

Oricum ar fi fost timpul, pe la zece și jumătate demaram cu „Bombița". Afară, vremea era invers decît în buletinul de-aseară. Ningea cumplit, cu fulgi mari cît palma, zglobii și pufoși.

Cînd am trecut de Pitești și-am depășit și dîmbul de la Drăganu, ningea și mai crîncen. La escaladarea serpentinelor de pe Dealul Negru, omătul de pe carosabil depășise de mult două palme.

Noroc că nevastă-mea, tanti Penke a voastră, urmase și dînsa niște cursuri de șoferie. Așa că, ajutată de-un tractorist amabil (una sută lei, în mînă, să aibă și el de-o țuiculiță, pentru combaterea rebegelii), a trecut la împins mașina. Altminteri, nu ne-am mai fi mișcat din loc, întrucît patinau roțile ca-n unt.

Și uite-așa, mai împins, mai autopropulsat, am ajuns cu bine la Cușma Viilor. Pe-o vifornită ca-n basme. Înfiorătoare. Iar la sosirea noastră, Penke arăta și ea ca o făptură de basm. Atîta nea adunase pe palton și căciulă, în asemenea hal îi degeraseră obrajii și mîinile, încît am pus-o imediat să umfle roata de rezervă (4 atmosfere, 85 de pompe) Numai așa se putea încălzi nițel...

— Ai făcut și tălică exact ca suedezul ăla ! m-a luat peste picior bondocul de Babacu.

— Greșești amarnic, măi zgîmboi ! i-am atras eu atenția. Era în interesul mătușii voastre... Pricepi ?

În locul năpîrstocului mi-a răspuns Biba, cătrănită foc :

— Cum să nu pricepem ! Dar de ce nu te-ai apucat matale, unchiule Andi, să umfli cauciucul ?...

— N-ai înțeles nimic, bălăițo! Nu eu degerasem, ci mătușa voastră. Dacă nu se-ncălzea forțat, risca o pneumonie gravă... Iar roata de rezervă și-așa era dezumflată!

Biba nu s-a lăsat, ci mi-a precizat:

— Foarte urît din partea matale... Ce, n-o puteai conduce undeva, la căldurică, să se-ncălzească acolo, fără eforturi suplimentare, după ce te-mpinsese atîția kilometri?...

N-am mai zis nimic. Ci am continuat povestirea, în așa fel însă, încît ostrogoții să observe și singuri că n-o abandonasem pe mătușa lor în ghearele frigului.

Cînd ne-a zărit, Drîmbă a exclamat încîntat, tremurînd de emoție, dar și de frisoanele unei gripe evidente:

— Bravo, maestre! La țanc ai picat. Mai ales c-ai adus-o și pe tovarășa. Nici nu știi tălică ce nevoie aveam de-o femeie de la oraș. Pe scenă acuma-s băieții, iar muierile noastre se cam plictisesc în bibliotecă... Le-am vîrît acolo pe toate, să mai vadă și ele o carte; că le ținem ca pe sfintele moaște, încuiate în dulapuri, să nu se rătăcească. Dar soția matale o să le țină o prelegere despre cosmetică, că multe din ele se boiesc la nimereală, în mod neștiințific, de nici nu mai știi unde-s ochii și unde li-e gura. Vreun sfert de oră, numai atît să le vorbească, pînă isprăvesc ăia cu bătaia. Tinerețe, ce să-i faci!

— Dar ce i-a apucat? m-am interesat, năucit de bălmăjelile lui Drîmbă. I-ai lăsat să se bată pe scenă, în văzul lumii?...

— D-apăi cum! Boxează, maestre, boxează... Am organizat un meci intersătesc, să mai încălzim atmosfera. Treci și tălică pe scenă. Poate că se rușinează, și-atunci termină și ei.

Apariția mea a stîrnit un entuziasm monstru. Sala ovaționa. Nici o clipă nu-mi imaginasem că-s atît de cunoscut la Cușma Viilor. M-am dumirit abia cînd am descifrat conținutul uralelor. Căci lumea scanda:

— Uite, uite campionu', că-i cît și camionu'! Categorie grea, de tot... Uraa! Stîlcește-i, nene, p-ăia de la Pisoci, fă-i piftie și cîrnați! Bravooo!... Ia-i la poceală, să vază ce-i aia boxu'!...

După ce Cușma Viilor, revenindu-și, probabil datorită prezenței mele pe scenă, a cîștigat meciul (la puncte și la pumni), participanții și-au chemat femeile de la bibliotecă. Să-i oblojească.

Între timp, pînă au fost readuşi la viaţă, mi-am citit şi eu conferinţa. Bărbaţii m-am aplaudat frenetic, deşi era vorba de femeile lor. În fine, totul a mers ca pe roate. Adică, solicitat de ovaţiile sălii, mi-am încheiat cît mai rapid discursul.

După care lumea s-a transferat în sala de festivităţi, fostă de gimnastică. Aici, ne aşteptau cu mesele întinse. Cu bucate oferite de toată suflarea satului, participantă bucuroasă la sărbătorirea Zilei femeii. Lumea a purces urgent să bea şi să mănînce. Cînd n-a mai rămas nimic pe masă, s-a anunţat dansul.

Fiind un soi de invitat de onoare, Drîmbă m-a poftit să le chem la **rock** şi **twist** pe soţiile organelor locale. Fanfara satului duduia (110 decibeli), atît de crîncen şi antrenant, încît n-am putut refuza.

Mai întîi, am jucat-o pe nevastă-mea. Pînă a renunţat de bună voie. Stilul meu, cutremurător şi bîţîit, reuşise să-i desprindă un toc de la pantof şi-un braţ din umăr. Apoi le-am luat, la rînd, pe reprezentantele comunei. Simţeam că-nnebunesc. Cînd le-am terminat pe toate, abia mai mă ţineam pe picioare. Dînsele, ba. Aşteptau să-mi revin în puteri.

Pe la două, după miezul nopţii, plecam spre casă. Stors de puteri. Ca o lămîie trasă la mixer. În aşa hal, încît nici n-am mai fost în stare să mă urc în maşină. Şi, dealtfel, degeaba aş fi făcut-o, fiindcă motorul „Bombiţei“ era îngheţat. Cînd mătuşa voastră Penke s-a instalat la volan, în locul meu, mi-a comunicat plină de entuziasm :

— Măiestrică, gata cu Ziua femeii ! Acuma-i rîndul vostru, al bărbaţilor. Ia-l pe Drîmbă al tău, şi treceţi la împins maşina. Trebuie să pornească, dacă sînteţi ceea ce pretindeţi !

După ce izbutiserăm să urcăm „Bombiţa“ în vîrful celui mai semeţ deal din sat, nevastă-mea mi-a comandat :

— Acum, împingeţi-o şi la vale ! Eu fac contactul, bag în viteza a doua, apăs pe ambreiaj, şi-apoi, dacă aud c-a făcut aprinderea, las pedala la loc... E bine ?

N-a fost bine ! Mai defel.

Deoarece „Bombiţa“ a ţîşnit ca din puşcă. Învăluindu-ne, pe mine şi pe nefericitul de Drîmbă, într-un nor de fum. Negru. De nu se mai vedea om cu om.

Atunci, disperat, l-am strigat pe cultural :

— Unde-mi ești, frate Drîmbă ? Hai, nu te mai piti, că tot n-ai scăpat de mine. Trebuie să mă culci la voi. Nevastă-mea încă nu și-a terminat cursurile de șoferi, și nu știe cum să oprească mașina... Pînă se termină benzina din rezervor, cred c-ajunge la Pitești. Iar ca să se-ntoarcă de-acolo, asta-i o problemă și mai complexă. Nici n-are carnet de conducere și nici cine s-o împingă la mașină !...

Cînd mi-am terminat chemarea mobilizatoare, m-am pomenit cu directorul căminului cultural proțăpit lîngă mine.

Și, spre uimirea mea, s-a apucat să mă ia la rost :

— Păi, bine maestre, așa ne purtăm noi cu femeile ? Le lăsăm să umble brambura pe șosele, în mașini pe care nici nu știu să le frîneze ? Din scrierile matale, nu mi te-nchipuiam atît de hain la suflet...

Babacu, încîntat de admonestarea proferată de Drîmbă, consideră potrivit să-și dea și el cu părerea :

— Bravo lui ! Bine ți-a zis... Matale îți ardea să te culci, cerînd găzduire la Cușma Viilor, în timp ce tanti Penke își primejduia viața...

— Stai nițel, că nu-i chiar așa ! l-am întrerupt eu. Trezindu-mă la realitate, din starea de oboseală cumplită în care mă găseam, precum și din buimăceala minții, care mă determinase să debitez enormitățile de mai sus, i-am cerut lui Drîmbă pe loc : „Fratele meu, fă-mi imediat rost de-o mașină, fie ce-o fi, buldozer, camion sau tractor, și haidem după nevastă-mea..."

Mișcat și entuziasmat de schimbarea simțămintelor mele, Drîmbă a exclamat, fericit că-mi putea răspunde pozitiv solicitării : „Așa te vreau, maestre ! Acuma-mi placi... Luăm autobuzul lu' fiu-meu, că-i șofer la I.T.A., și-l are în fața casei, gata de drum, că-n zori trebuie să ducă navetiștii la lucru !"

La volanul autobuzului, unul de 54 de locuri, însă complet gol, avîndu-l ca pasager doar pe cultural, am demarat pe urmele nevestei-mi. Și-am dat de ea numaidecît. La vreo cinci sute de metri de-acolo, de unde plecasem. Am zărit „Bombița" în bătaia farurilor, și-am accelerat s-o ajung din urmă. Însă nu mai era nevoie. Deoarece stătea pe loc. Proțăpită cu botul într-un troian de omăt. De

peste doi metri. Înălțime. Întrucît aveam viteză, am frînat absolut genial. Fără să mai utilizez pedala respectivă, ci preferînd să vîr autobuzul lîngă Fiat, în același noian de zăpadă. Altminteri, ar fi însemnat să derapez. Și nu se știe unde ne mai ducea hurdubaia aceea, de peste cinci tone. Așa, s-a oprit instantaneu, în neaua moale ca lîna. Fără nici o vătămare. Numai noi, eu și cu Drîmbă, ne-alesesem cu capetele nițel dogite. Cînd ne izbiserăm cu ele de parbrizul din față.

— Prea puțin! intervine și Biba. Meritați să vi le și spargeți... Mai ales matale, unchiule Andi, care te-ai purtat, așa cum te-ai purtat, cu tanti Penke a noastră, tocmai de ziua dînsei... Și ce-ați făcut, ați scos-o din „Bombiță"?...

— Bineînțeles! Ne-am repezit imediat la Fiețel... Dar bulgăroaica nu mai era înăuntru...

— Cred și eu, se bagă în vorbă și Babane, de vreme ce avusese accidentul, cînd nimerise cu „Bombița" în nămete, precis o luaseră cu „Salvarea", s-o ducă la spitalul cel mai apropiat!

— Extraordinar! La asta m-am gîndit și eu, încă din prima secundă. Însă, din fericire, o luaseră oamenii din preajma locului cu troianul. Nevastă-mea nu pățise nimic. Atunci, suflete de aur, sătenii aceia o poftiseră în casă, o liniștiseră, și-apoi îi oferiseră găzduire peste noapte...

A doua zi, în jur de ceasurile zece, plecam odihniți spre București. Și, ca să-mi spăl păcatele, nu ne-am mai oprit acasă, ci ne-am dus de-a dreptul la Predeal. Unde i-am prilejuit nevestei-mi o vacanță de vis. O săptămînă întreagă; cînd n-am lăsat-o să mai pună mîna pe nimic. Trăsesem la unul din cele mai confortabile hoteluri turistice. Iar de-atunci, de la întîmplarea din Ziua femeii, mă ocup numai eu de „Bombiță". Scutind-o pe bulgăroaică de muncile de mai înainte.

— Ei, așa mai merge! a declarat iertătoare bălăița de Biba. Fiindcă noi, noi femeile, și-așa avem o sumedenie de griji. Bărbați, copii, masă, casă, rufe de spălat, plus mersul la slujbă!...

Înțeleaptă fetiță și meșterița de Biba. Dacă de la vîrsta asta gîndește așa, ce-o să fie cînd o ajunge mare?...

14. DEMARAJ ÎN MAREA EXPEDIȚIE

Aseară, cînd îmi terminasem de povestit aventura de la Cușma Viilor, mă apucase un leșin de stomac atît de cumplit, încît abia așteptam să aud răsunînd o propunere din masă. Ceva în genul : „Haideți la cină, oameni buni, că ni s-au lungit urechile de foame !" Din păcate, spre nedumerirea mea, nimeni nu se-ncumeta. Atunci, în disperare de cauză, am lansat eu un apel mascat, dar și mobilizator :

— Dragii mei, avînd în vedere că mîine pornim în marea expediție, moment pe care l-am tot amînat, din motive binecunoscute, ar fi cazul să ne mai întremăm și noi organismele, într-un mod corespunzător, ținînd seamă că ne-așteaptă un drum lung, plin de peripeții neprevăzute !...

Tanti Ralița, totdeauna pe fază, pricepe imediat la ce mă refeream și-mi declară în auzul ostrogoților :

— Bravo, Al, băicțelule ! Bine că ți-ai amintit și de excursia noastră. Chiar că era și timpul s-o luăm din loc... Mă bucură. Enorm. Și, fiindcă tot pomeniși de întremarea organismelor, ia spune-mi, ce-i vrea să-ți aduc din farmacia casei, niște vitamină C forte, sau cîteva tablete de Cavit ?...

Noroc c-a intervenit Biba, mult mai atentă la subînțelesurile solicitării mele, și îi explică mătușă-mi, însă în așa fel încît să n-o jignească :

— Decît produse chimice de sinteză, dragă tanti Raliţo, n-ar fi mai indicate vitaminele naturale ?...

— Mda ! S-ar zice că ai dreptate ! a aprobat-o mătușă-mea. Îi tragem o salată orientală. Atît e de ajuns. Mai ales că nu se recomandă să te culci cu burticica plină !...

Mie, căruia mi se și făcuse rău, dar de-o foame și mai accelerată, am trecut imediat la organizarea muncii. În vederea preparării cinei.

— Babane, fugi în grădină și scoate niște ceapă ! Culege și vreo doi castraveți buburoși, cîțiva ardei grași, dintr-ăia galbeni, bot-de-vițel, cu carnea groasă cît degetul... Babacule, ia din cămară cartofii, și curăță-i împreună cu Biba. Tanti Raliţo, tălică pune o oală cu apă la fiert,

să vîri cartofii în ea... Pînă dă în clocot și-s gata cartofii, taie și ceapa adusă de Babane, însă subțire. Apoi o freci nițel cu un pumn de sare, după care o speli zdravăn...

Privindu-mă cam într-o dungă, bătrîna mă întreabă după o examinare atentă :

— Văz c-ai început să le poruncești... Pe toți ne-ai pus la munca de jos. Matale însă, Al, băiețelule, matale ce-ai să faci ? Ai să caști ochii la noi ? Fără să pui osul la treabă ? Dom'le, fii atent și-ascultă la mine, nu-i uman ce se-nîimplă ! Adică, unii să muncească și alții să se uite doar ? Nu ține, maestre... Spune-mi, repede, care ți-s atribuțiile, c-altminteri nu papi nimic...

Bineînțeles, m-am grăbit să-i comunic contribuția mea :

— Eu, draga mea, am să mă ocup de amestecarea componentelor, în timp ce-am să torn peste ele uleiul, oțetul și-așa mai departe ! E bine ?

— Sigur că nu ! se răstește la mine mătușă-mea. Nu-i suficient. Ai să fierbi ouăle, ai să le cureți, și-ai să mă ajuți la tăiatul .cepii. Cu-atît mai mult cu cît eu, la cei șaptezeci de ani ai mei, nici nu prea văz bine... Ce, vrei să-mi retez degetele și să mîncăm salată orientală cu carne ?

N-am avut încotro. M-am supus cerințelor mătușă-mi. Mai ales cînd o auzisem pomenind de cei șaptezeci de ani, pe care de mult îi împlinise, ba chiar îi și depășise. Cu brio.

La masa de seară, pe cînd stăteam cu toții în jurul ligheanului în care mestecasem susponenitele produse, mătușă-mea și-a servit o porție copioasă. De-a redus la jumătate conținutul recipientului. Apoi ne-a oferit și nouă cîte două polonice de salată, neuitînd să ne atragă atenția :

— Pentru că mîine pornim la drum, și încă din zori, n-o să mai avem timp de pregătit alte merinde pentru micul dejun... Deci, nu vă lăcomiți ! Mîncați lejer, fiindcă salata orientală balonează... În ce mă privește, întrucît posed un stomac de struț, n-am probleme ! Poftă bună ! Și-aveți grijă, lăsați și pentru dimineață ceva. Altminteri, o să plecăm nemîncați...

Flămînzi am plecat. Așa cum, tot flămînzi ne-am culcat.

Peste noapte, mătușa noastră generală avusese o criză de insomnie și răsese tot ce mai rămăsese din salată. Iar de dimineață, zîmbind cam strîmb, ne ospătase doar cu

cîte-o cană de ceai, din buruieni medicinale. În care muiasem niște posmagi, restanțe de la cina de-aseară. Mătușa nu ne scotea din sfaturi :

— Nu băgați prea mult în voi, că la drum nu-i bine să pornești cu stomacul încărcat !...

Am ascultat-o. Dealtfel, și să fi vrut, n-am fi avut ce. Cu brio, dar și cu burticile goale, am demarat în trombă. În jur de orele opt.

Eu, la volanul „Bombiței", în care-i îmbarcasem pe Biba și Babacu. Ca fiind mai ușurei. Iar tanti Ralița, la volanul Trabantului dînsei, unde-l avea drept unic pasager pe vlăjganul de Babane.

Căci, în minusculul portbagaj al „Bombiței" îngrămădisem, claie peste grămadă, țoalele ostrogoților, pentru a avea ce să schimbe în Deltă, scule de pescuit, un aragaz de voiaj, două sticle cu ulei, zahăr, măsline, în vederea faptului că vom prepara, la fața locului, crap la cuptor, cu roșii și măsline, sare, piper, cîteva cărți, reviste și două topuri de hîrtie, pentru eventualitatea că voi avea inspirație și mă voi apuca să scriu ceva, încălțăminte de rezervă, plus cinci truse cu tacîmuri turistice. Iar în tărtăcuța mătușă-mi, restul. Adică : geamantane goale, în care să aducem, la înapoiere, niște crap sărat și afumat, bineînțeles din cel pescuit de noi, rucsacurile ostrogoților, mașina mea de scris, ca și-o papornită bucșită cu roșii, ardei, castraveți, ceapă și alte legume și verdețuri.

Cînd am trecut de Țigănești, am auzit-o pe bătrîna semnalizîndu-mi cu claxonul. Am oprit. Coborînd din mașină, mi s-a adresat furioasă :

— Ia ascultă, Al, băiețelule, unde-i Mișu-Falconetti ? Că la mine-n mașină nu-i !...

— Nici la mine ! am informat-o eu.

Dealtfel, știam prea bine unde rămăsese potaia. Că nu era s-o car cu noi, tocmai în Deltă. Pe nea Mișu îl lăsasem în gazdă, la bunii mei vecini, Drăguța și Marian. Dînșii aveau să se ocupe de întreținerea javrei. Vai de capul lor.

Totuși, ca să nu mi-o întărît pe mătușă-mea, am încercat oarecum s-o liniștesc :

— Tanti Raliţo, n-avea grijă ! Nu-i pentru întîia oară cînd Falconetti rămîne de capul său... E băiat deștept și se descurcă. Apoi, nici oamenii din preajma noastră n-or

să-l lase să moară de foame... Mătușă-mea a dat din cap și mi-a poruncit bățoasă :

— Hai mai repede, că ne-apucă prînzul pe drum !

Auzind ce-i umblă prin cap, în clipa următoare acceleram la maximum ; de zbîrnîia motorașul „Bombiței" ca un reactor.

Pînă la Giurgeni, Fiatul s-a comportat admirabil. Așijderea și Trabantul mătușii noastre. Apoi gîngania mea a-nceput să dea semne de oboseală. Normal. Pentru că și mie îmi era o foame crîncenă, atît de chinuitoare, încît mă simțeam în stare să-ncalc orice prescripție dietetică. Iar ostrogoților și mai dihai. Mă refer, se-nțelege, la cei aflați în „Bombiță".

La restaurantul plasat pe malul Dunării, de pe terasa căruia aveam o minunată priveliște a „drumului fără pulbere", ne-am ospătat corespunzător tradițiilor locale. Apă fiind din belșug, era și pește. Așa că, am comandat pentru toată lumea numai preparate specifice : borș de crap, rasolaș de cegă, cu mujdei, și somn la grătar.

Iar mai apoi, după ce isprăviserăm cu alimentarea noastră, a trebuit să procedăm și la alimentarea mașinilor. Benzină în rezervoare, ulei, pentru completare, apă la radiatoare.

Şi iarăși am pornit la drum.

La Tulcea, am sosit spre seară. Deși mai vizitasem localitatea, cu ani în urmă, acuma nu mai eram capabil să recunosc anumite repere. Blocuri peste blocuri, și toate noi, hoteluri grandioase și restaurante strălucitoare. Din păcate, nu găsim nicăieri o cameră liberă. În schimb, ne odihnim o țîrișică la un restaurant ultramodern. Alte preparate locale ; din care ne ospătăm corespunzător. Sardele, crap, biban, știucă, și alte specii trăitoare în apele bătrînei Dunări.

Pentru somn, nu-i vorba de pește, ci de-un loc unde să ne culcăm, sîntem siliți să optăm pentru dormitul în mașinile noastre. Chinul de pe lume. Tanti Ralița a luat-o pe Biba la dînsa, să rămînă femeile între ele. Noi ceilalți, Babane, Babacu și cu mine, a trebuit să ne rostuim în „Bombiță" Vai de capul nostru.

— Hombre, m-a strigat la un moment dat năpîrstocul de Babacu, ce-ar fi dacă m-ai culca în portbagaj ? Cred

că acolo aş avea mai mult loc decît pe podeaua din faţă, sub volan !...

Era o idee !. Şi-am scos bagajele toate, plasîndu-le pe portbagajul exterior, de pe acoperişul Fiatului. Cînd am isprăvit cu transmutarea acestora, Babane a ţinut să-mi atragă atenţia :

— Măi fratele meu, peste noapte va trebui să facem de gardă cu schimbul !...

— De ce ? l-am întrebat eu nedumerit.

— Ca să nu ne lase hoţii fără lucrurile de-afară ! mi-a explicat vlăjganul. Dormim fiecare cîte două ceasuri. Şi ne trezim unul pe altul, bătînd de trei ori în tinicheaua „Bombiţei".

— Nu-nţeleg ! De ce să bubuim în noapte ? Mai simplu ar fi să ne batem uşurel pe umăr...

— Aia s-o crezi matale ! Dacă te culci înăuntru, neapărat va fi nevoie să-ncui portiera... Atunci, cum să mai ajung la tălică ?...

Deşi n-am prea priceput de ce era cazul să mă zăvorăsc în interiorul maşinii, m-am declarat de-acord.

Şi, toată noaptea, din două în două ceasuri, am tot ciocănit în caroseria Fiatului. Întrucît eram singurul posesor de ceas, pe mine m-au trezit mai des. Ca să le-arăt ora.

După un ceai fierbinte, şi-o mică gustare, servite la restaurantul de-alături, unde am avut prilejul s-o ascult pe mătuşă-mea bosconodindu-mă la cap, găsindu-mă vinovat că nu-i făcusem rost de-o cameră la hotel, motiv pentru care acuma păşea cam şontîc, deoarece n-avusese unde să-şi întindă picioarele, ne-am urcat în maşini şi-am pornit spre port. Să nu pierdem vaporul!

Întrucît nu există vreun drum pe uscat, de la Tulcea şi pînă la Mila 41 trebuia să călătorim cu vasul mixt, de pasageri şi mărfuri, Murfatlar. Şi noi, dar şi automobilele. Şi ce ambarcaţie formidabilă era Murfatlarul ! O hardughie imensă, de pe vremea lui Pazvante chiorul. Cu zbaturi. Exact ca-n filmul **Aventurile lui Hucklebbery Finn**. Aveam impresia că mă aflu undeva, într-un port, pe Mississippi. Şi că voi fi atacat de indienii lui Winetou. Spre norocul nostru, sîntem atacaţi numai de nenea Conotop, şeful colectivului angajat să ne-ncarce maşinile pe navă. Pentru că cere un asemenea preţ încît depăşeşte

posibilitățile unor posesori de Trabant și Fiat. Procedează întocmai ca particularii camionagii de la depozitele de lemne. Vizînd anume exterminarea mușteriilor. După tratative interminabile, ne învoim la o zecime din pretențiile inițiale ale „docherilor" clandestini. Cam echivalentul unei biciclete Diamant, cu cinci viteze.

După ce-am trăit clipe de groază, asistînd la survolarea mașinilor noastre, pe deasupra capetelor tuturor, agățate doar de-un fir de odgon, după terifiantele peripeții provocate de încăpățînarea „Bombiței" și Trabantului de-a nu încăpea în cala vasului, după ce-am consimțit la un spor de periculozitate, abia atunci ne-am putut îmbarca și noi.

Oftînd din greu, le-am mărturisit mătușă-mi și ostrogoților:

— În sfîrșit! Acuma sînt și eu liniștit și ușurat...

— Mda! a mormăit tanti Ralița. Ușurat de-o grămadă de bani...

Însă ghinioanele continuă Mai întîi, m-am rătăcit de tovarășii mei de drum. Obosit de kilometrii parcurși, în căutarea lor, reușesc, pînă la urmă, să fiu dus la căpitanul navei. Ca pasager clandestin. Comandantul însă mă recunoaște. Ca proprietar al „Bombiței". Mă văzuse chinuindu-mă cu parcarea ei. În cala vasului.

Apoi, aflu, chiar de la căpitan, că Mila 41 n-are port. Și că trebuie să coborîm la Mila 37.

— Nu vă faceți griji, maestre, îmi comunică dînsul, pînă-n sat, la Mila 41, circulă regulat o căruță. În cazul că nu-i pulbere diadea Iașa se ocupă cu transportul pasagerilor.

— Și de ce să nu ne deplasăm cu mașinile noastre?

— N-aveți decît. Nimeni nu vă oprește! Dar va trebui să mai așteptați Pînă se usucă drumul. C-a plouat pe-aici, două săptămîni în șir...

Cînd am acostat la debarcaderul Milei 37, altă dănănaie. În cala navei, datorită izbirii ambarcațiunii de pilonii podețului, mașinile noastre, neancorate suficient, intraseră, ca-n unt, în mormanele de roșii depozitate acolo.

Despăgubindu-i copios, la prețuri de restaurant, pe cetățenii proprietari ai tomatelor, aceștia ne-au ajutat,

plini de bunăvoință, la descărcarea „Bombiței" și-a Trabantului. Ce-i drept, se cam roșiseră la chip, din pricina efortului depus, tot așa cum ambele mașini căpătaseră și ele, din alb-murdar, o voioasă culoare roz-bombon. De la roșii. Și mai zic unii că zeama de tomate curăță tenul! Posibil. Nouă ne-au curățat vopseaua de pe „Bombiță" și Trabant.

Așteptînd să apară căruța lui Iașa, particularul care se ocupă de transportul celor ce coboară la Mila 37, izbutesc s-o conving pe soția paznicului de la debarcader să aibă grijă de vehiculele noastre. Nămolul drumului spre Mila 41, gros și vîrtos, avea să se zbicească abia peste o săptămînă. Cel puțin! Cu condiția, bineînțeles, să nu mai plouă.

Sub privirile nerăbdătoare ale ostrogoților și-ale mătușă-mi, mă interesez, întrebînd printre colegii noștri de osîndă:

— Cînd vine căruța?

Îmi răspunde un localnic, nițel afumat:

— Vine Iașa, avem răbdare! Dacă nu vine astăzi, venim mîine. Mai bine ia și mănîncă un pic de brînză cu țibulcă... Facem cinste noi, faci și mata cinste cu samagon!

Astfel îmi aduc aminte că, de cînd urcasem pe vapor, nici unul din noi nu mai luase nimic în gură. Și-i invit pe Biba, Babane și Babacu, fără s-o uit, se-nțelege, pe mătușa noastră generală, să accepte ofranda lipoveanului.

Cînd ospățul a ajuns la ultima fărîmiță, consumat cu entuziasm de cumetrii și verii amabilului nostru prieten, și-a făcut apariția, în sfîrșit, și diadea Iașa.

Vehiculul lipoveanului nu era chiar căruță, ci mai curînd un soi de haraba, cum se utiliza pe vremuri la căratul mărfurilor. Ceea ce nu-s în stare să pricep, este miraculoasa putere de tracțiune a gloabei ce zace istovită între hulube. Dacă i-aș zice cal, ar însemna să insult grav specia. Mai degrabă, cred că-i un animal de proveniență extraterestră. Atît de slab, încît i s-ar putea cînta pe coaste, ca la un xilofon.

Examinînd suspicios rămășițele ospățului colectiv, la care participaserăm cu toții, cei vreo cincisprezece, sau douăzeci de pasageri, precum și membrii expediției noastre, Iașa ne privește întrebător:

— Voi mîncam, Iașa muncim. Frumos șadem. Iașa ce facem?

Cînd îl văd pe diadea Iaşa că se-aşează lîngă noi, încerc să-l iscodesc :

— Şi de plecat, cînd o să plecăm ? Ia spune, diadea Iaşa !...

— Avem răbdare, dumneata. Iaşa mîncăm, Vasile obosit culcăm. Ieşim luna, urcăm la haraba plecăm. Acum hodinim, dumneata cinste facem !

Abia într-un tîrziu mi-am dat seama că Vasile era gloaba spînzurată între hulube.

În sfîrşit, pe la unsprezece din noapte, binevoieşte să iasă şi luna. Mare cît o mămăligă pripită. Lumea porneşte să se agite. N-aş fi bănuit că-i posibil să-ncapă în hodoroaga lui Iaşa atîţia oameni. Pe toţi ne-a suit în căruţă lipoveanul.

Înghesuiţi ca nişte sardele, aşteptăm curioşi pornirea. Rar prilej de-a asista la performanţele mîrţoagei. Ostrogoţii şi tanti Raliţa aproape că adormiseră pe ei, ajunşi de oboseală.

În orice caz, Vasile face tot ce-i stă în putinţă pentru a urni harabaua din loc. Şi, de necrezut, reuşeşte. Pe-o distanţă de două sute de metri. După care se opreşte, rezemat de-o hulubă.

— Dădem jos, că moare Vasile ! ne comunică Iaşa.

Figura cu urcatul şi coborîtul din torturantul vehicul, pînă să ajungem la Mila 41, s-a repetat de vreo douăzeci de ori. Cu toate acestea, călătoria a fost plină de voioşie. Şi instructivă.

Mai ales din clipa cînd lumea aflase că vom trage în gazdă la Stepan Cuşeai, lipoveanul pe care mi-l recomandase Alecu Tilea, prietenul meu. Bucuroşi nespus de faptul c-avem să coborîm chiar la marginea satului, unde-şi avea casa Stepan, scăpînd astfel de prezenţa noastră, destul de grea la cîntar, oamenii ne-au supus, mai tot timpul drumului, unui tir concentrat de nenumărate glume în doi peri.

În orice caz, cînd a sosit momentul să debarcăm, odată ajunşi în faţa bătăturii lipoveanului nostru, le-a cam ieşit pe nas rîsul. Fiindcă operaţiunea a decurs extrem de dificultuos. Trebuia să ne extragem, din fantastica înghesuială, strecurîndu-ne afară unul cîte unul, mînă cu mînă şi picior cu picior, să ne căutăm bagajele, încălţămintea rămasă pe podeaua harughiei, avînd grijă să nu ne

rupem toalele. Iar în ultima clipă, ia-l pe Babacu de unde nu-i! Abia am dat pe jumătate de el sub poalele îmbelşugate şi multiple ale unei lipovence mătăhăloase.

După ce ne-am numărat şi-am constatat că nu mai lipsea nimeni, ne-am luat rămas bun de la tovarăşii noştri de drum. Căruţa lui Iaşa s-a îndepărtat în noapte, scîrţiind şi-abia înaintînd prin mocirlă. Aceeaşi mocirlă în care stăteam şi noi acum, şi-aceeaşi noapte neagră. Atît de întunecoasă încît puteai să-ţi bagi degetele în ochi. Şi nu numai atît, dar nici nu mai eram sigur că Iaşa ne coborîse la casa cetăţeanului unde trebuia să fim găzduiţi.

— Ei, măi fratele meu, întrucît tălică eşti şeful marii noastre expediţii, ia spune-ne, ce-i facem acum? s-a auzit, din beznă, glasul ostrogotului Babane.

— Mişcă odată, Al, băieţelule! a răcnit şi tanti Raliţa. Acuş să te văz...

Mirat de pretenţia mătuşă-mi, să mă vadă pe bezna cumplită ce ne-nconjura, precum şi de întrebarea (nelalocul ei) a vlăjganului de nepot, mi-am dat seama că intrase spaima în membrii detaşamentului nostru. Ceea ce nu era bine, chiar pentru prima zi a expediţiei, adică noaptea. Atunci, luîndu-mi inima-n dinţi, fiind şi curajos de felul meu, m-am îndreptat pîş-pîş spre gardul locuinţei. Ce-i drept, nu se cam vedea mai defel, însă presupuneam că asta-i direcţia.

Nu greşisem. Căci el era. Adică palanul. Din scînduri putregăite şi mîncate de ploi. De la prima bătaie în poartă, prilej cu care aceasta a şi căzut, desprinzîndu-se din balamalele ruginite în exces, am fost auzit. S-a aprins o luminiţă, probabil lumînare, şi-am desluşit casa lui Stepan Cuşeai. O cojmelie scundacă şi teşită. Iar în clipa următoare a apărut şi gazda noastră, strigînd înfuriată:

— Cine estem acolo?...

— Oameni buni! l-am informat eu, identificîndu-l pe Stepan.

Care, aşa cum mi-l descrisese Alecu Tilea, arăta ca un adevărat monument al naturii. Vreun metru şi nouăzeci, pe înalt şi-unul pe lat.

— Dacă buni estem, de ce batem?... Cum cheamă la tine?

— Al Conan, din partea lui Tilea, prietenul matale ! îi precizez eu.
— De la Bucureşti ?
— Exact !
— Adus cadou la Stiopa ?
— Adus !
— Atunci bun estem ! Haida, intrăm, că legăm cîinile...
Întrucît dulăul casei era dispărut, după cum a putut constata şi diadea Stiopa, am pătruns unul cîte unul, pe rînd, în locuinţa lipoveanului. Cînd a văzut că sîntem cinci, ne-a întrebat lejer speriat :
— Aşa mulţi estem ? Venit tătă familia, căţelu şi purcelu...
Peste vreo jumătate de ceas, după ce diadea Stepan a trezit-o şi pe nevastă-sa, pe care ne-a recomandat-o : „Maşa-Garafa" (probabil Maşa-Garoafa), iar dînsa ne-a orînduit de culcare, în cea de-a doua odaie a casei, ne prăbuşeam cu toţii într-un somn fără vise.
Atît eram de istoviţi, încît nici n-am priceput ce-o fi vrut să insinueze tanti Raliţa, cînd a declarat, mai înainte de-a adormi :
— Halal expediţie ! Halal şef !... Vai şi-amar de capul nostru !

15. AVENTURI NAUTICE

Abia mai tîrziu, în decursul nopţii de coşmar ce-a urmat, mi-am zis, în sinea mea, fără să-i mărturisesc asta mătuşă-mi, că avusese (parţial) dreptate. Mă refer, în special, la sintagma : „Vai şi-amar de capul nostru !" Căci aşa a şi fost. Fără să am vreo vină, bineînţeles. Deşi eram conducătorul expediţiei în care ne angrenasem.
Odaia pusă la dispoziţie de soţii Stiopa şi Maşa-Garafa, unica pe care-o aveau în plus, dealtfel, şi despre care

Alecu Tilea îmi povestise, recomandîndu-mi-i pe lipovenii Cușeai, ca fiind încăpătoare și extrem de confortabilă, se dovedise a fi numai încăpătoare.

În materie de confort, nu știu ce-o fi înțeles Alecu prin noțiunea aceasta, însă eu, personal, l-am constatat pe propria-mi piele. Cînd au pornit să mi-o piște miriade de purici, țînțari și alte insecte neidentificabile. Astfel încît, mai spre dimineață, cînd m-am trezit din pricina unor zgomote suspecte, mi-am dat seama că mi se umflaseră mîinile și degetele. În așa hal, de-ai fi spus că brațul mi-era un parizer, iar degetele niște cremvurști, de tip poliș.

Fenomenul l-am depistat vrînd să mă scarpin. Imposibil. Cu ce să întreprind operația, de vreme ce nu mă puteam ajuta cu mădularele mai sus citate?

Ciulind urechile, ca să surprind mai clar de unde proveneau duduiturile ce mă alertaseră, am dedus imediat că se petreceau în imediata mea apropiere. Odaia neposedînd decît un singur pat, acesta fusese ocupat de tanti Ralița, care cu greu se-nvoise s-o ia lîngă dînsa și pe bălăioara de Biba. Ei bine, dintr-acolo răzbăteau zdupăiturile. Intrigat, m-am ridicat de pe salteaua așternută pe dușumea, acolo unde ne culcaseră lipovenii, pe mine, Babane și Babacu, și-am aprins lumina. Adică un bec chior, de maximum 15 wați. Suficient. Ca să pot observa sursa dîrdîielilor patului. El era! Adică, mai precis, datorită scărpinatului violent și brutal operat asupră-și de mătușă-mea, intra și agregatul de dormit în trepidație.

Privind mai atent la mediul ambiant, i-am văzut recurgînd la aceleași manevre și pe ceilalți membri ai expediției. Însă, neposedînd un pat, ca tanti Ralița și Biba, vlăjganul de Babane se zvîrcolea fără să producă nici un zgomot. Numai Babacu, sărmănelul de el, din pricina mișcărilor dezordonate, întreprinse pentru a-și alunga agresorii, părăsise salteaua, pe care se culcase, lîngă mine, și-acum înainta de-a bușilea în direcția ușii, ca și cum ar fi intenționat să fugă. L-am prins la timp. L-am luat în brațe, încetișor, și l-am depus între Biba și mătușă-mea. De unde nu mai exista nici o primejdie să scape.

Apoi, zgîlțiind-o zdravăn pe bătrînă, am întrebat-o în șoaptă:

— Tanti Raliţo, dormi ?

— Da ! mi-a răspuns dînsa, fără să-şi deschidă vreun ochi. Ce vrei de la sufletul meu ? a continuat după aceea, tot cu ochii închişi.

— Să ne laşi şi pe noi să dormim ! am informat-o eu. Dacă ai să te mai bîţîi în halul ăsta, se-alege praful de odihna noastră, dar şi de patul în care te afli... Nu mai are mult, şi se dejghină total !

Abia atunci şi-a dezlipit bătrîna pleoapele. Şi numai pentru a se uita urît la mine, atît de înspăimîntător, încît am stins numaidecît lumina. Însă nu s-a sfiit să-mi declare :

— Al, băieţelule, nu-i normal ce se-ntîmplă cu tine ! După ce că m-au nenorocit lighioanele ăstea mititele, mai mă baţi şi tu la cap ?... Dacă nu-ţi convine, du-te şi te culcă afară, pe prispă. Eu una, nu-s în stare să nu mă scarpin ! Am terminat ce-am avut de spus, şi să nu te mai aud că-mi tulburi somnul, c-altminteri ai s-o paţi...

Restul nopţii, pînă s-a luminat de ziuă, l-am petrecut în tinda cojmeliei. Unde, înfăşurat într-un pled, plin şi-acela de purici, am cucăit cutreierat de cele mai urîte vise. Se făcea că mă linge o vacă, încercînd să-mi aline mîncărimile. Cînd m-am deşteptat, am constatat că nu visasem, ci că mă lingea dulăul dispărut al gospodăriei, o javră fioroasă, şi care încerca să mă alunge de sub pled, făcîndu-şi loc sub el. Atunci, văzînd că soarele dădea să răsară, am renunţat la dulcele somn, care numai dulce n-a fost, şi m-am refugiat în ograda casei.

După vreo jumătate de ceas de colindat, prilej de-a studia gospodăria familiei Cuşcai, care se afla instalată chiar pe malul Dunării vechi, precum şi pitoreasca priveliştea a Deltei pe plan local, am asistat apoi la trezirea la viaţă a naturii. Adică, mai pe şleau spus, diadea Stepan s-a iţit din casă cu ochii cîrpiţi de somn, tiotea Maşa-Garafa a purces să deschidă coteţele orătăniilor, să slobozească vaca şi porcul din grajdul unde fuseseră cazaţi laolaltă, şi să-l ajute pe bărbatu-său la toaleta de dimineaţă. Lipoveanul, dîndu-şi jos cămaşa, s-a plecat deasupra unui ciubăr, iar nevastă-sa i-a turnat în cap vreo trei găleţi cu apă rece luată chiar din undele braţului Dunării. Diadea Stiopa fornăia ca un cal la scaldă, şi-şi freca vioi

brațele și pieptul cu lichidul tulbure furnizat de Mașa-Garafa. Cînd a pornit să se șteargă cu prosopul oferit de nevastă-sa, abia atunci a dat cu ochii de mine. Și mi-a urat bine dispus :

— Hai năroc și bună dimineață ! Dormit bine la tine ?...

N-avea nici o noimă să-l mai amărăsc și pe lipovean. Așa că i-am răspuns suficient de adormit :

— Bună dimineața, diadea Stiopa, bună să-ți fie inima și să ne mai găzduiești și-altă dată...

— Mălțămiesc ! mi-a zis el. Mergem băgăm ceva ?

Nepricepînd invitația, i-am cerut unele informații suplimentare :

— Ce să băgăm ? Lotca la apă, năvodul, vîslele la babaice ? Fii mai explicit, te rog...

— Cum plicit ? Nu înțelegește Stepan... Eu zis bagam la burtica, mîncam ceva...

În aceeași clipă, dacă nu chiar imediat după aceea, lipoveanul mi-a devenit extrem de simpatic și drag. Și-am exclamat entuziasmat :

— Băgăm, diadea Stiopa ! Mă duc să-i scol pe-ai mei... Imediat venim la masă. Unde va avea loc fericitul eveniment ?...

— Cum undie ? Aici, la curtie...

În clipa următoare, ca din pușcă, țîșneam în direcția „dormitorului". Unde-i găsesc pe membrii expediției cufundați într-un somn ciudat. Deși dormeau de le bușeau, pufăind și sforăind lejer, ca niște ceainice puse pe foc, mîinile lor depuneau o activitate susținută, mișcîndu-se în toate părțile, ca și cum ar fi căutat sau ar fi vrut s-alunge ceva. Asta era, mi-am zis în sinea mea. Purecii și celelalte lighioane nu adormiseră, după o noapte întreagă de muncă intensă. Iar bătrîna și ostrogoții luptau îndîrjiți împotriva bestiilor.

— Fraților, scularea ! le-am strigat eu, înduioșat de suferințele lor inumane. Sîntem poftiți la micul dejun...

N-a fost nevoie să le-anunț și-a doua oară vestea cea mare, că Babane a sărit numaidecît de sub pătură, Babacu și-a făcut apariția de sub patul în care dormeau mătușă-mea și Biba, și unde se refugiase ca să scape de atacul purecilor. Norocul lui, c-a apucat să iasă la timp, mișcîndu-se mai iute decît îi stătea în obicei. Căci, în momentul

cînd tanti Ralița s-a hîțînat ceva mai zdravăn, încercînd să coboare din culcuș, și, totodată, să se scuture de insectele ce-i invadaseră trupul, agregatul s-a dejghinat brusc, prăbușindu-se într-un vacarm infernal.

— Cred că abia acum a scăpat mătușa noastră generală de pureci ! mi-a comunicat Babane, privind speriat la fostul pat. Sînt sigur c-au fugit încotro au văzut cu ochii...

— Posibil ! l-am aprobat eu. De-aia nu mai mișcă deloc tanti Ralița... Mai înainte, dădea din mîini într-un chip destul de dezordonat. Acuma, mai defel !

— Păi, nici n-are cum ! ne-a susurat Babacu înspăimîntat.

— De ce ? l-am întrebat, tot în șoaptă, ca și cum m-aș fi temut să nu se trezească bătrîna.

— Pentru că-i moartă ! Cel puțin, așa mi se pare mie... Ce-i drept, s-ar putea să greșesc, unchiule Andi, fiindcă n-am mai murit niciodată ! Pînă acum, vreau să zic...

Mă apropii de bătrînă. Ciudat. Parcă respiră. Normal. O bat lejer pe umăr.

Iar mătușă-mea, fără să-și deschidă ochii, se interesează :

— Ce vrei ?

Aveam noroc. Nu murise. Ușurat, îi declar :

— Nimic ! Mai exact, eram curios să știu ce mai faci...

— Ce să fac ? Aștept !

— Ce ?

În clipa imediat următoare, un răcnet infernal ne face să tresărim.

— Să mă ridicați de sub scîndurile astea, nătîntoilor ! Halal nepoți, zău așa ! În loc să-mi dați o mînă de ajutor, vă plîngeți, ca niște mucea ce-mi sînteți, că-s moartă și-așa mai departe... Mă, bernebecilor, băgați-vă bine la cap, mătușa voastră nu moare cu una cu două. Haide, ce mai stați, eliberați-mă de-aici, și să mergem la masă !...

Surprins de neașteptatele reacții ale bătrînei, precum și destul de nedumerit de cele întîmplate, o salt, împreună cu Babane, și-o pun pe picioare. Apoi, cu tanti Ralița în frunte, purcedem cu toții spre ieșire.

În bătătura lui Stepan Cușcai, bucluc mare. Mașa-Garafa, în plină activitate, de preparare a gustării de dimi-

neață, se luase la harță cu tanti Ralița. Bătrîna, de cum pășise în curte și-o văzuse pe lipoveancă lucrînd la curățirea peștilor, vrusese să preia asupra dînsei operația, întrucît Mașa-Garafa n-o citise pe Sanda Marin, autoarea cărții de artă culinară, atît de cunoscută, și acționa în afara recomandărilor celebrei lucrări.

— Dă-mi peștii, să-ți arăt cum trebuie sloboziți de mațe! spunea mătușă-mea.

— Nu dam la tine, căcoană! se opunea lipoveanca.

Tanti Ralița i-a înșfăcat ligheanul cu ciortani din mînă. Mașa-Garafa și l-a luat îndărăt. Cam brutal însă. Pe cînd ligheanul trecea de la una la cealaltă, peștii nu mai erau de mult înăuntru. Ci zăceau pe jos, în țărînă. Noroc că diadea Stepan le-a lăsat să se ciorovăiască mai departe, și s-a apucat să-i curețe singur.

Ca orice om al Deltei, se pricepea de minune. Vîrîndu-le un băț de salcîm, gros de-un deget, pe gură, ca să-i poată ține mai țeapăn, îi elibera rapid de solzi, pentru ca apoi să-i spintece cu dibăcie și să-i golească, dintr-o singură mișcare, de măruntaie. În mai puțin de-un minut, dăduse gata opt ciortănici. Cam vreo patru ocale de pește.

Iar peste o jumătate de ceas, nu mai mult, stăteam la masă. Cu toții. Minus tanti Ralița și Mașa-Garafa, care continuau să-și plimbe ligheanul între ele.

În cele din urmă, cînd recipientul se transformase vizibil într-o tinichea ondulată, și semăna mai curînd cu-o armonică, s-au împăcat. Tardiv, din păcate. Din ciortănicile prăjite, cu care ne ospătase diadea Stiopa împărătește, nu mai rămăseseră decît capetele.

— Ehei! Acu' să vedem la tine, căcoană, dacă știm mînca! a exclamat Mașa-Garafa, pe jumătate voioasă, pe jumătate necăjită.

— Ce să mînc? s-a rățoit tanti Ralița, cătrănită foc.

— Cap de la pește! i-a spus lipoveanca. Cel mai dulce bucățic...

Și i-a demonstrat mătușă-mi cum trebuie procedat. Într-adevăr, era o adevărată artă desfacerea capetelor. Cînd au terminat, săturîndu-se cam 30% pe cît ar fi rîmnit, din acestea nu mai existau decît oasele. Goale golișoare!

Mătuşă-mea, privindu-mă cam piezis, de supărată ce era, mi-a atras atenţia :

— Al, băieţelule, n-am venit în Deltă, în marea ta expediţie, ca să mă hrănesc cu fosile ! Auzi ? Pe mine să mă duci la pescuit ! Că de-aia am bătut atîta drum... Nu aşa ne-a fost vorba, c-o să arăţi copiilor frumuseţea acestor meleaguri pline de peşte ? Pînă acuşica, n-am apucat să le văz decît căpăţînile. Unde-i restul ?...

— În apele Dunării, draga mea ! am informat-o eu. Peste puţin timp, dacă mă-nţeleg cu nenea ăsta de diadea Stepan, să ne dea pe mînă o lotcă, pornim cu toţii la un pescuit de pomină !...

Tratativele cu lipoveanul s-au desfăşurat în cele mai bune condiţii. L-am asigurat că darul, despre care Alecu Tilea îmi spusese că-i neapărat necesar în mediul extrem de umed al Deltei, se află în portbagajul „Bombiţei".

— Unde-i bămba ? s-a interesat diadea Stiopa.

— La debarcaderul Milei 37 !

— Bun ! Atunci dăm la tine lotca...

Şi s-a ţinut de cuvînt. Avea două. Una, mai încăpătoare şi reprezentativă, cît să-ncapă în ea toţi membrii expediţiei noastre, şi alta, ceva mai scurtă, cu care-a plecat diadea Stiopa, la treburile lui, după ce mă chestionase :

— Bre, ştim la tine tragem lotca la apă ?...

Nu i-am răspuns oral, ci i-am făcut doar un semn, în sensul că să nu-şi facă nici o grijă. Auzi vorbă ! Cum să nu ştiu, de vreme ce, în copilărie, navigasem pe undele gîrlei Doamnei. Vacanţe de vară întregi. De dimineaţa şi pînă la apusul soarelui. N-aveam, pe-atunci, chiar o lotcă, ci doar o copaie, sustrasă din spălătoria bunică-mi. De fapt, nu era vreo diferenţă notabilă între cele două tipuri de ambarcaţiuni. Decît că lotca lipoveanului era mult mai grea, prevăzută cu treisprezece coaste de rezistenţă, sau crivace, cum se spune în limbajul oamenilor Deltei, plus două vîsle babane, de cel puţin zece ocale una.

Întrucît nava lui diadea Stepan se găsea trasă pe mal, mai întîi am examinat-o cu toţii. Foarte interesaţi de aspectul acesteia. Înăuntru, pe lîngă vîslele culcate de-a lungul bordurilor lotcii, am mai identificat şi două cratiţe măricele. Intrigat şi nedumerit de rostul lor, le-am spus ostrogoţilor :

— Astea-s precis pentru prepararea mîncărurilor! Adică, dacă rămîi în pană cu lotca, te retragi pe-un ostrov și te hrănești cu rasol de crap sau de știucă... Pe care-l pui la fiert în recipientele de față. Așa că n-ar fi rău să luăm cu noi niște sare, piper și cîteva pachete de chibrituri. Că pește, nu-i o problemă, o s-avem din belșug, e plină Dunărea cu tot soiul de reprezentanți ai speciei...

— Și-avem și cu ce să-l prindem! m-a informat Babane, care căra sub braț cele patru lansete aduse de la București, plus vreo cinci trestii împrumutate din gospodăria lipoveanului.

Tanti Ralița, abia așteptînd să ne-mbarcăm, m-a asigurat și dînsa :

— Sare, piper, frunze de dafin, ceapă și chibrituri am eu! Totdeauna umblu cu ele la mine, în poșetă... Că nu se știe niciodată cînd ai nevoie de ele...

— Bun! am exclamat eu. Atunci să nu mai tragem de timp. Urcați-vă în lotcă. Copiii în față, tanti Ralița la spate, fiindcă eu voi fi la mijlocul ambarcațiunii, de unde voi trage la babaici...

— Cu ce, de vreme ce n-am luat cu noi nici o pușcă? se miră Babacu de pretențiile mele.

— Pentru ce-mi trebuie pușcă?

— Păi, măi Hombre, n-ai zis că **tragi** la babaici? Și-apoi, ăstea ce fel de orătănii sînt, că n-am mai auzit de ele?...

Era clar. Ostrogoții habar n-aveau de denumirile utilajelor de pe lotcă. De fapt, nici eu nu eram un specialist, însă mai citisem cîte ceva. Și le-am explicat tovarășilor mei de expediție :

— Babaica este o vîslă osebită, anume pentru lotcile de mare gabarit. Nu vedeți că are și-o contragreutate, acolo de unde-o apuci cu mîna?... Lasă, c-am să vă mai povestesc eu despre navigația pe apele Deltei. Știu totul, din cărțile lui Sadoveanu și Jean Bart. Haideți, îmbarcarea!...

Cînd am fost cu toții în lotcă, la locurile noastre, am luat babaicile și le-am fixat în lăcașurile lor. Însă cînd am vrut să purced la vîslire, am auzit-o pe mătușă-mea :

— Ia ascultă, marinelule, crezi c-ai să poți trage la babaici pe uscat? Nu vezi c-ai uitat să lansăm lotca la apă?...

N-am mai zis nimic. Ci le-am indicat, cu mîna, să coboare din ambarcațiune. Apoi, umăr la umăr, am împins vasul pe undele Dunării Vechi. De împins l-am împins noi, numai că el nu s-a urnit deloc din loc. Ne-am opintit atunci și mai avan. Degeaba !

Noroc că ne-a arătat Biba niște buturugi de lemn, care-l fixau pe uscat. Eram lămurit. Le-am dat la o parte, și-am împins din nou la lotcă. Însă atît de puternic și eficient, încît „nava" s-a dus singură pe unde, la vreo zece metri depărtare, în vreme ce noi rămaserăm de căruță. Care în apă, care sub ea. Cel puțin, în ce-o privește pe tanti Ralița, dînsa naviga acuma, ca un submarin, cine știe pe unde.

Pe cînd mă repezeam înot după lotcă, le-am strigat ostrogoților :

— Căutați-o pe bătrînă, că vin și eu imediat cu vasul !

Peste o jumătate de ceas pluteam fericiți pe apele Dunării Vechi. Avusesem unele greutăți cu recuperarea ambarcațiunii, și, mai ales, a mătușă-mi dar totul se terminase cu bine. Fără vătămări grave.

Uzi leoarcă, așteptam să ni se usuce țoalele de pe noi. Bine că soarele ne prăjea suficient de aprig. Ba chiar în exces. Astfel încît, după un timp, ieșeau aburii din straiele noastre, de parcă am fi fost niște cazane sub presiune.

Privind încîntați la peisajul Deltei, ostrogoții exclamau extaziați :

— Uită-te, ce minunăție ! Ăla-i pelican ?...

— Cum să fie pelican ? a protestat tanti Ralița. Pelicanul este un material plastic, din care se fac stilourile „Pelikan" !... Aia-i lebădă, sau cormoran... Poate chiar albatros...

— Matale ce zici, El Fugitivo ? m-a întrebat nedumerită Biba, neîncuviințînd aberațiile debitate de mătușa noastră generală.

Ocupat să trag la babaici, muncă destul de grea, dealtfel, nu mai vedeam nimic în jurul meu. Nici măcar direcția în care vîsleam. În așa hal curgeau nădușelile pe mine, inundîndu-mi ochii și obrajii, încît nu mai aveam cum să admir natura înconjurătoare.

Totuși, se cerea să intervin. Din mai multe motive. Mai întîi, pentru a o scuti pe bătrînă de aspra judecată a năpîrstocilor, și-apoi, pentru a furniza date exacte asu-

pra speciei respective. Aşa că, lăsînd o clipă vîslele din mînă, am privit şi eu înspre orătania cu pricina. Spre surprinderea mea, nu era nici pelican, nici cormoran, nici lebădă. Ci altceva. Total necunoscut mie. Ce să le spun copiilor?

— Oameni buni, m-am decis în sfîrşit să spun adevărul, nu-i o pasăre de pe la noi. Voi ştiţi cum îi cu Delta! Ea reprezintă o adevărată platformă de aterizare pentru tot genul de zburătoare în trecere. De unde vin, şi unde se duc, şi mai ales ce sînt, numai specialiştii ornitologi cunosc asta...

Dar n-am mai continuat să-mi expun părerile, deoarece, fiindcă părăsisem vîslele, lăsîndu-le să atîrne în undele Dunării Vechi, acestea îmi fuseseră răpite de ape. Acuma pluteau încetişor, legănîndu-se. La vreo cinci metri de noi. Îngrijorat, i-am cerut lanseta lui Babane.

— În loc să culegem vîslele pierdute, matale îţi arde de pescuit? m-a întrebat stupefiat găliganul de ostrogot.

— Nu-nţelegi, bernebecule, că-mi trebuie lanseta ca să pescuiesc vîslele?...

Peste vreun ceas şi ceva, reuşisem. Nu să recuperez vîslele. Ci să pierd toate patru lansetele. Ori le zvîrlisem cu totul, din pricina grabei, atunci cînd vrusesem să arunc cîrligele la ţintă ori se agăţaseră de răgălii şi fusesem nevoit să renunţ la ele, din pricina navigaţiei în derivă a lotcii.

În cele din urmă, ne-am declarat naufragiaţi. Într-un consens unanim. Vîsle nu mai aveam, lansetele se duseseră pe apa gîrlei, iar lotca se cufunda din ce în ce mai mult în undele braţului Dunării Vechi. Lua apă. Cu duiumul. Şi asta numai datorită eforturilor depuse de tanti Raliţa, care încercase să treacă de la locul dînsei, din spate, în partea dinainte a lotcii, şi călcase pe duşumeaua fragilă a ambarcaţiunii, cu toate că îi atrăsesem atenţia să păşească numai peste crivace. Scîndurile podelei se dejghinaseră. Iar apa năvălea înăuntru potop.

În disperare de cauză, le-am dezvăluit copiilor care ar fi adevăratul rost al cratiţelor găsite în lotcă.

— Dragii mei, mai mult ca sigur, recipientele sînt pentru golirea apei din ambarcaţie... Prevăzători şi lipovenii noştri! Haida, Babane, ia o cratiţă, cu o iau pe cealaltă, şi-ncepem să deversăm preaplinul...

Cînd izbutisem să golim mai mult de jumătate din lichidul conținut de lotcă, deodată ne-am pomenit scuturați de-o zguduitură zdravănă. Din fericire, nu se petrecuse nimic grav. Eșuasem. Pe-un banc de nisip, la mai puțin de-un metru de malul unui ostrov.

Însă altul era necazul. Din cauza șocului, tanti Ralița își pierduse echilibrul, și iarăși înota pe undeva, pe sub apă. Că înota, e doar un mod de-a mă exprima. Deoarece bătrîna habar n-avea de ce-i aia natație.

Nițel speriat, am pornit, împreună cu Babane, s-o căutăm prin undele tulburi ale Dunării Vechi. Și-am găsit-o rapid. Agățată de fundul lotcii. Cînd am scos-o la suprafață, tîrînd-o anevoie, și-am depus-o pe plaja ostrovului, mătușă-mea ne-a luat la rost :

— Mari căscați mai sînteți, bernebecilor ! Credeți c-ați făcut cine știe ce scofală, că m-ați tras afară din apă ? Unde mi-i poșeta ?

Iarăși ne-am scufundat. Și-am găsit și poșeta. În lotcă. După ce-o căutasem peste un sfert de ceas.

Acuma eram cu toții pe ostrov. Naufragiații de la Mila 41 !

De fapt, nu prea știu care-i cota insuliței noastre, însă sună frumos „naufragiații de la Mila 41 !"

Întinși pe nisipul plajei, stăm să ne uscăm straiele. Soarele arde teribil. Atît de cumplit, încît simțim că ne fierb creierii în cap. Oho, și ce-aș mai mînca un creier rasol ! Exact cînd îmi trecea prin cap trăsnaia de mai sus, îl aud pe Babacu scîncind :

— Hombre !

— Ce vrei ? îl întreb nițel îngrijorat.

— Mi-e foame ! Ziceai că ne fierbi niște crap rasol...

— Chiar c-ar fi o idee, a intervenit tanti Ralița, mai ales că încă n-am reușit să pierdem și cratițele. Dealtfel, mor și eu de foame... Haide, nu mai stați ca niște blegi, puneți-vă pe pescuit, tu și cu Babane, poate prindeți ceva. Sare avem, chibrituri asijderea Nu ne lipsește decît crapul. În cel mai rău caz, m-aș mulțumi și cu-o știucă !

Realitatea este că, dacă îți este foame sănătoasă, te mulțumești cu orice. Chiar și cu mere coricove. Adică mere pădurețe, pe limba oltenească Nefiind nici un măr prin preajmă, Babane a avut o idee de milioane. Mobi-

lizîndu-și frații, cu care mai operase în domeniul respectiv, în vreun sfert de ceas au prins peste cincizeci de raci. Căutîndu-i pe sub rădăliile de pe malul ostrovului.

Încropind un foc de tabără, cu mărăcini, scaieți și surcele, i-am fiert cît ai zice pește (deși erau raci). În cratițele care ne salvaseră de la înec. Deci, tot erau bune la ceva.

Racii însă, din păcate, mai puțin. Fiindcă, dacă mai țin bine minte, îndeobște se mănîncă scăldați în mujdei de usturoi. Și, mai ales, cu pîine. De unde să luăm usturoi ? De unde pîine ? Așa că, în momentul cînd priveam întristați la sărmanele rămășițe ale racilor, din care supsesem tot ce se putuse suge, eram mult mai flămînzi decît înainte.

Lipsiți de vîsle, de o lotcă sigură, cu care să putem traversa brațul Dunării Vechi, nu ne rămînea altceva de făcut decît să privim disperați, dar și cu nădejde, în direcția cojmeliei lipovenilor noștri. Care, acuma, bătută de apusul soarelui, era extrem de vizibilă. Ca și cum s-ar fi aflat la o zvîrlitură de băț de noi.

— Unchiule Andi, m-a interpelat Bibuța, ce-ar fi să strigăm ? Poate ne aude tușa Mașa-Garafa !... Diadea Stiopa, după cîte știm, nu-i acasă, din păcate, ci-i plecat la lucru. Ce zici ?...

— Ce să zic ? Crezi că mai am atîta putere în mine, după ce m-am leșinat cu nefericiții ăștia de raci, încît să mai fiu capabil de performanțe vocale ?

— Păi, măi fratele meu, n-ai să fii singur. Te-ajutăm și noi ! a sărit cu gura găliganul de Babane. Noi toți, eu, Bibi și Babacu, avem niște glasuri de îngeri. De-aia ne roagă tata, serile, să-i cîntăm „A ruginit frunza din vii". Știi ce cor obținem, cînd ni se-alătură tăticu și cu mămițica ? Ceva de groază... De se cutremură cantonul nostru, de la Valea cu Urși !...,

— Și pe mine, bernebecilor, cui mă lăsați ? Păi, aveți voi habar cine-i tanti Ralița a voastră ? ne-a atras atenția, oarecum supărată, mătușă-mea. Pe vremuri, la Pitești, eram totdeauna solicitată să mă dau în spectacol, cîntînd „Ciobănaș la oi m-aș duce !", precum și alte produse naționale... Nici astăzi nu stau rău cu vocea, deși nu mai mi-s soprană de coloratură, ca-n alte dăți, ci-am trecut mai mult spre contraaltistă, eventual și bariton !

În minutele următoare, o larmă cumplită se abătea pe deasupra undelor Dunării Vechi, înspăimîntînd fauna locală. În speranța că ne vom face auziți de lipoveanca noastră, urlam din răsputeri : „Alooo ! Aloo !". Atît de lăcrimos și înduioșător, încît se putea crede că ne văicetam în cor, și-ncă unul pe cinci voci, implorînd îndurarea cerului, a apelor și-a pămîntului. La un moment dat, cînd simțeam că-mi pîrîie corzile vocale, și nu numai ale mele, dar și cele ale tovarășilor mei de urlat, am avut impresia certă că nu mai strigam „aloo !", ci, mai curînd „aoleuuuu !"

Cînd, cu laringele blocat, ne-am dat seama că nu mai eram în stare să emitem nici cel mai neînsemnat sunet, la orizont a apărut și Mașa-Garafa. Ne privea de la distanță și ne făcea cu mîna. Întrucît nu mai posedam glasuri, i-am răspuns prin cele mai elocvente gesturi posibile Astfel încît să priceapă că sîntem la ananghie. N-a priceput nimic. Și, după cîteva ezitări, greu de interpretat, și-a luat rămas bun de la noi și-a dispărut în interiorul cojmeliei.

În disperare de cauză, am considerat c-ar fi timpul să iau unele măsuri pentru a rămîne peste noapte în condițiile date. Și le-am sugerat alor mei :

— Ce ziceți, săpăm un bordei, provizoriu, bineînțeles, în nisipul ostrovului: sau tragem lotca pe uscat, și ne culcăm sub ea ? Cum ar fi mai bine ?...

Smiorcăind, bondocul de Babacu și-a dat primul cu părerea :

— Cel mai bine ar fi să ne culcăm în paturile noastre !...

Biba, mai realistă, a încercat să-i explice :

— De vreme ce sîntem naufragiați, întocmai ca Robinson Crusoe, ce rost are să visăm la cai verzi pe pereți ? Și-apoi, nici tiotea Mașa-Garafa nu ne-a pus la dispoziție mai mult de-un pat...

— Care nici ăla nu se mai există ! a intervenit Babane. De cînd s-a dat huța-n el tanti Ralița, din motive de scărpinat și pureci, s-a ales praful de părțile sale componente...

Babacu, realizînd că nu era înțeles, privește la mine cu ochi scăldați de lacrimi, cerîndu-mi ajutor. Deoarece nu-i pot oferi nimic, în pofida faptului că-s ditamai șef de corp expediționar, mă strădui să-i ogoiesc amarul, flu-

turîndu-i pe dinaintea ochilor o perspectivă mai îndepărtată, dar și mai frumoasă :

— Lasă, măi zgîmboi, c-ajungem noi la căsile noastre, și-acolo o să ne culcăm fiecare în patul lui...

Oftînd din greu, năpîrstocul explodează :

— Păi, Hombre, eu la paturile noastre de-acasă mă gîndeam, nu la salteaua cu gîngănii și lichioane a tușei Mașa ! Ce-o fi în capetele voastre, de nu sînteți în stare să mă pricipiți, pardon, pricepeți ?... Oare nu tînjiți, și voi, după un culcuș omenesc, zău așa !

Bineînțeles, mătușă-mea îi sare în apărare :

— Dacă m-ați fi lăsat pe mine să organizez faimoasa expediție, nu pățeam ce-am pățit sub conducerea unchiului vostru ! Babacu, mititelul de el, are perfectă dreptate... Este normal să se plîngă de lipsa unui culcuș. Eu, dacă era după mine, altfel aș fi întocmit lucrurile. Chiar de la început, aș fi angajat un mic transatlantic, cu dormitoare și băi, cu restaurant și piscină, cu care ne-am fi plimbat prin toată Delta... Am fi oprit unde-am fi poftit, pescuiam de la bordul vaporului, fără să mai cădem în apele astea tulburi, și nu ne mai căzneam în halul ăsta, s-ajungem să n-avem unde dormi. Și-apoi, în viziunea mea, dacă era să naufragiem, păi alegeam și eu o insulă mai acătării, prevăzută cu moteluri, bufete și tot confortul. Că doar trăim alte vremuri !...

Ascultînd uluit aberațiile emise de mătușa noastră generală, consider că-i cazul să-i mai reduc din debit :

— Uite ce-i, dragă tanti Raliţo, pînă una alta, hai să găsim o soluție realistă, pentru a ne odihni peste noapte !... Și-n afară de asta, trebuie să afli și matale că transatlanticele nu navighează prin apele Deltei...

— Și chiar de-ar fi fost, s-a băgat în vorbă și Babane, li s-ar fi zis transdeltice !...

— Și nici n-am fi avut atîția bani, ca să ne îngăduim angajarea unui vapor, numai pentru expediția noastră ! l-a completat Biba. Și-apoi, farmecul călătoriei noastre, care se află abia la începuturile ei, tocmai în asta constă, în peripețiile pline de neprevăzut...

Bătrîna, observînd că ostrogoții erau de partea mea, a purces să clocotească de supărare. Și s-a răstit la toți, fără osebire de vîrstă și calificare :

— Ziceți că ăsta-i tot farmecul expediției ? Buuun ! Farmec și peripeții ați vrut, asta aveți !... Mă rog, s-ar

putea să nu umble pe-aici transatlantice, şi nici să nu posedăm finanţele necesare, treacă de la mine, însă, în ceea ce priveşte afirmaţia Bibei că sîntem abia la începuturile călătoriei noastre, aici vă înşelaţi amarnic... Situaţia-i exact pe dos, adică invers !

— Ce vrei să spui ? am întrebat-o eu, devenit curios.

— Nimic altceva, decît că expediţia noastră s-a sfîrşit ! Nu mai avem nici uneltele necesare pentru pescuit, o să rămînem şi fără parale, fiindcă va trebui să-l despăgubim pe diadea Stiopa, pentru lotca pe care i-am părăduit-o, şi nici n-am dat peste o casă corespunzătoare, fără purici, unde să ne putem odihni după aventurile noastre din timpul zilei... Asta e ! Deocamdată, tot eu am să vă scap de la ananghie... Norocul vostru că m-aţi rugat să merg cu voi ! Deci, ce mai tura-vura, nu săpăm nici un bordei în nisip, nu ne culcăm sub nici o lotcă, ci, pur şi simplu, tragem repede vasul pe plajă, îi astupăm spărturile cu cîrpe şi buruieni, ne urcăm apoi în el, mai cu milă, şi trecem braţul Dunării, ca să răzbim pînă la bojdeuca Maşei-Garafa... Care, poate, s-o milostivi de noi, şi ne-o da ceva de-ale mîncării. Nu de-altceva, dar mi-s sătulă de raci şi de răbdări prăjite. Mi-e atît de foame, încît aş mînca orice... Chiar şi-un morun întreg !

Nu era rea, ca idee, propunerea mătuşă-mi. După o foarte scurtă şi foarte matură chibzuinţă, ordon ostrogoţilor şi bătrînei :

— Haideţi ! La treabă ! Se acceptă soluţia... Cîrpim lotca, şi-apoi, cu mîinile, în loc de babaici, poate că vom reuşi să traversăm fluviul !

În mai puţin de zece minute, apelînd la unele detalii vestimentare, atît din dotarea bătrînei cît şi-a noastră, a tuturor, ambarcaţiunea era declarată aptă de navigabilitate.

Bineînţeles, după ce-o trăsesem de pe bancul de nisip pe care eşuase. Ceea ce, de ce să n-o mărturisesc, n-a fost deloc lesne.

Cînd am debarcat în ograda lipoveanului, l-am găsit pe diadea Stepan pregătindu-se să vină după noi. Tocmai urcase în lotca sa, neliniştit de spusele nevesti-si, care-i relatase despre gesticulaţiile noastre incomprehen-

sibile. Mai bine l-am fi așteptat. Și nu ne-am mai fi căznrt, ca niște robi la galere, să dăm din brațe, disperați, pentru a mîna ambarcațiunea peste undele Dunării Vechi.

Din fericire, Mașa-Garafa ne-aștepta c-un cazan de rufe. Plin cu borș. În care fiersese o grămadă de pește mărunțel, pentru ca apoi să-l zvîrle la troaca lui Sandolea, porcul gospodăriei, și să adauge, după aceea, niște hălci uriașe de somn, șalău și cegă, din tîrna cu care se întorsese lipoveanul de la pescuit.

— Altă viață ! exclamase tanti Ralița, după ce răsese vreo două castronașe uriașe de borș pescăresc. Păcat !...

— Cum adică ? De ce-i păcat ? am întrebat-o eu.

— Fiindcă trebuie să plecăm pe la cășile noastre. Doar ți-am spus că expediția-i încheiată. Cu brio !...

Ostrogoții, cam necăjiți, s-au uitat întrebători în direcția mea.

Întrucît mătușă-mea, cel puțin de data asta, avea dreptate, le-am confirmat și cu faptul că eram nevoiți să ne luăm catrafusele, atîtea cîte ne mai rămăseseră, și s-o întindem spre casă :

— Măi copii, îmi pare rău că marea noastră expediție s-a desfășurat așa cum ați văzut, dar nimeni nu-i de vină. Și-apoi, hai să fim serioși, n-am trăit oare evenimente senzaționale, peripeții nemaipomenite ?... De fapt, asta am și intenționat. Cu toții. Să cunoaștem oameni noi, și-am cunoscut din plin, unii dintre ei extrem de interesanți și pitorești, și să vedem locuri noi, și-am văzut ! Deci, măcar în parte, ne-am atins scopul propus. Și, ca să fiu mai exact, sau mai precis, cum îi place să spună lui Babane, expediția noastră nu-i încheiată, ci numai întreruptă. La anul, iarăși ne vom întoarce pe aceste meleaguri. Și-atunci, avînd și experiența de-acum, o să fie cu totul altceva. Chiar pot să vă asigur că vom avea parte de niște aventuri ca-n filme !... Și mă pricep în branșa asta, deoarece am participat și eu la nenumărate filmări...

Ostrogoții, uimiți de cele aflate, se consultă între ei din priviri, și-l deleagă pe Babane să mă-ntrebe :

— Ia ascultă, măi fratele meu, tălică vorbești pe bune, sau îți rîzi de noi ? C-am văzut destule filme de-ale noastre, și-n nici unul din ele nu te-am descoperit !

— Nici eu ! Dar asta-i altă poveste... Cînd vom ajunge acasă, am să v-o spun și vouă, dacă vă interesează !

— Ba bine că nu ! Cum să nu ne intereseze ? au strigat în cor membrii tribului Jimbla.

După ce-am izbutit să dăm gata cazanul cu borș al lipovencii, ne-am dus la culcare. Eram atît de istoviți, încît în noaptea aceea n-am mai simțit pișcăturile purecilor și-ale celorlalte gîngănii și lighioane.

Iar a doua zi, dis-de-dimineață, după ce i-am plătit lui diadea Stiopa tot ce i se cuvenea, și pentru găzduire, și pentru dejghinarea lotcii, ne-am suit cu dînsul în căruța lui Iașa, și-am plecat spre debarcaderul de la Mila 37, acolo unde ne lăsasem mașinile, dar unde se afla și cadoul adus pentru Stepan Cușeai, neuitatul nostru amfitrion.

Spre norocul nostru, întrucît nu mai plouase în ultimele zile, am ajuns destul de rapid, și-n cele mai bune condiții, la locul cu pricina. Iar Vasile, gloaba de excepție aflată în dotația lipoveanului, se comportase mai mult decît satisfăcător. Adică, pe drum, nu fuseserăm nevoiți să coborîm din harabă decît de vreo cinci ori. Ceea ce era o performanță.

La cantonul paznicului, mașinile noastre zăceau îngropate în nămol. Pînă la butucul roților. De fapt, era impropriu zis „nămol", deoarece, avînd în vedere ameliorarea vremii, acesta se uscase într-un asemenea grad, încît tanti Ralița, la văzul situației, exclamase îngrozită :

— Numai c-un excavator le mai putem scoate din betonul ăsta !...

Am liniștit-o însă, ca să nu pățească ceva, ieșindu-și din balamale :

— Ei, draga mea, nu mai exagera și tălică ! Sînt suficiente și cîteva tîrnăcoape... Mai bine, hai să vedem ce-i de făcut !

Din păcate, erau foarte multe de făcut. În afară de extragerea lor din mocirla ce se întărise, prin deshidratare naturală, mai trebuia să procedăm și la evacuarea galinaceelor gospodăriei cantonului, care-și găsiseră un adăpost ideal în „Bombiță" și-n Trabantul mătușă-mi. În graba de la sosire, uitaserăm portierele neîncuiate. Și, în afară de asta, era clar că ni se cotrobăise prin turismele noastre proprietate personală. Deh, ce să-i faci, lumea-i curioasă !

În orice caz, ajutați substanțial de diadea Stiopa, de Iașa și nea Vasile, mîrțoaga, am izbutit, într-un tîrziu, să ne ecarisăm mașinile, să le scoatem din pămînt și să le transbordăm pe vaporul ce făcea cursa Sulina-Tulcea.

Iar de la Tulcea, mai departe, n-am mai avut probleme. Decît necazurile normale, la un drum mai lung. Respectiv, patru pene de cauciuc și vreo două de motor.

Însă a doua zi, în toi de noapte, eram la București. Unde-am găsit, în bucătăria apartamentului, un bilețel de la familia Jimbla : „N-ați fost punctuali la întîlnire. Vă așteptăm cu toții, inclusiv Penke, la Valea cu Urși".

Bineînțeles, nu ne-am pierdut cu firea. Ci ne-am culcat imediat, fiind groaznic de obosiți.

A doua zi, cît mai de dimineață, porneam spre Valea cu Urși. Bineînțeles, deși ar fi putut rămîne la București, întrucît marea expediție se încheiase, la fel ca și brianta sa participare, tanti Ralița nu s-a-nvoit nici în ruptul capului să accepte despărțirea de noi, ba și-a găsit și-o justificare :

— Nu vă e bine, de vă trece prin minte să mă lăsați aici, să mor de foame ? La canton, precis vă așteaptă cu mese întinse, ca să sărbătoriți întoarcerea din Deltă... La urma urmei, n-am fost și eu cu voi ? Ce v-ați fi făcut fără mine, ai ? Nu-i uman ce se-ntîmplă, Al, băiețelule, și nici frumos !... Cum adică, la greu am fost bună, iar la plăcinte nu mai fac două parale ? Nu ține și nici nu se-nghite figura. Gata. Asta am avut de spus...

De-ar fi fost să fie așa ! Dar, de-ndată ce-am ajuns la canton, unde, într-adevăr, eram așteptați cu nerăbdare, precum și cu-o masă de gală, mătușă-mea s-a pornit să vorbească în neștire, incontinent, povestind la mare amănunt tot ce ni se întîmplase. C-un debit verbal atît de vertiginos și torențial, încît n-a mai putut scoate nimeni o vorbă.

La un moment dat, ostrogoții s-au dat pe lîngă mine, iar Babane, în numele îngerașilor, mi-a suflat la ureche :

— Hai, măi fratele meu, la noi în odaie, să ne spui și nouă în ce filme ai jucat ! Că, dacă stăm aici, s-o ascultăm pe mătușa noastră generală, ne-apucă noaptea. Pe dînsa o lăsăm cu babacii, și cu tanti Penke, bulgă-

roaica dumitale, iar noi ne retragem, pîș-pîș, să nu ne simtă nimeni. Dacă n-am avut noroc ca marea noastră expediție să fie ca-n filme, cum ziceai tălică, barem să ne povestești și nouă ce-i aia „ca-n filme!"...

— Bine! De-acord...

Pe cînd tanti Ralița perora mai cu foc, expunîndu-și rolul important pe care-l jucase în călătoria noastră, eu, împreună cu năpîrstocii, m-am furișat tiptil de la masă, îndreptîndu-mă spre odaia zgîmboilor.

16. MAI TARE CA-N FILME!

Odată ajunși în odaia copiilor, care, de fapt, era a băieților, bălăița de Biba avîndu-și camera ei personală, separată de-a lor, Babane m-a invitat să-mi aleg cel mai comod loc. Întrucît nu exista pe-acolo nici un soi de fotoliu, și nici vreun scaun mai acătării, pe care să-mi odihnesc trupul istovit de-atîtea călătorii și aventuri năbădăioase, am optat pentru patul vlăjganului, cel al lui Babacu fiind, pentru gabaritul meu depășit, mult prea neîncăpător.

Potrivindu-mi o pernă sub spate, m-am tolănit confortabil, după care mi-am examinat atent asistența. Nu de-altceva, însă eram curios să observ dacă-i interesa, pe bune, pățaniile mele din lumea cinematografică, sau numai căutaseră să scape de turuiala mătușă-mi.

Spre încîntarea mea, ostrogoții abia așteptau să mă audă demarînd.

Atunci, constatînd că posedam un public corespunzător, i-am dat și eu drumul la poveste...

Mai demult, m-am pomenit luat la rost de-un bun prieten de-al meu, prozator valoros, care mi-a spus:

— Măi omule, de ce nu-ți transpui romanele tale în scenarii de film ? Cred că vom rezulta niște comedii de milioane, ce-au să ruleze cu casa închisă ! Ia încearcă...

Ideea mi-a surîs. Și-am încercat. Fără nici un succes. Nu cunoșteam nici un director de casă de filme. Iar cînd am izbutit să cunosc vreo cîțiva, a fost prea tîrziu. Promovaseră în alte sectoare de producție. În schimb, amicii mei regizori de film, mai practici, mi-au propus, nu scenarii în colaborare, ci să debutez în filmele lor. Ca figurant. Sau actor de categoria 5. Probabil, datorită volumului meu personal, iar nu al celor scrise de mine. „Ai să vezi și tu cum se realizează o peliculă și cum trebuie lucrat un scenariu ! mi-a declarat regizorul Mranciso Frunteanu, om cu nenumărate filme la activul său. Au mai jucat și alți scriitori.

— Splendid ! am exclamat entuziasmat. Atunci mă bag și eu... Poate iese și din mine ceva !

Ei, ca să vezi și să nu crezi ! N-a ieșit. Cel puțin după primul film. În care am jucat, acceptînd rolul unui forestier drujbist, căruia nu-i funcționa ca lumea agregatul de tăiere a copacilor. Mă rog, așa sta scris în scenariu. Pe care regizorul mi l-a explicat astfel :

— „Drujba-i drujbă, slujba-i slujbă ! Planul de tăieri trebuie neapărat îndeplinit, chiar dacă ți se defectează fierăstrăul cu motor... Asta-i ideea de bază a filmului. În orice condiții, un muncitor cu simțul responsabilității se descurcă. În cazul nostru, după cum prevede și textul, pui mîna pe topor și-ncepi să tai la copaci !... Dă-i drumul !

I-am dat. Pornind să lovesc cu securea într-un stejar nevinovat. Spre nefericirea mea, era vorba doar de-o probă. Fără să fiu tras în aparatul de filmat. Mai bine. Căci toporul mi-a sărit din mînă, încă de la prima izbitură. Și-am continuat astfel, scrîntindu-mi zdravăn încheietura mîinii drepte, pînă am reușit să dobor falnicul arbore. După două ore de chin. Abia atunci mi-a zîmbit regizorul, declarîndu-mi :

— Bravo !... Ai început să intri în rol... Acum o să repetăm scena. Însă c-un pom ceva mai reprezentativ. Ca să-ți formezi mîna...

— Ce să mai formez, că-i gata deformată ! i-am mărturisit eu. Nici nu-mi mai pot mișca dreapta...

— Nu-i o problemă ! Modificăm scenariul, te facem stîngaci, și-ai să lucrezi cu mîna cealaltă...

Și-am tot repetat. Pînă am doborît la pămînt vreo șase sau șapte ceri, frasini și jugaștri. În cele din urmă, eram și eu doborît. De oboseală. Văzîndu-mă în ce hal mă aflam, regizorul mi-a mărturisit fericit :

— Asta-i secvența care ne trebuie !... Excelent lucrat... Mîine reluăm totul și tragem pe peliculă scena !

Apoi, adresîndu-se unor membri din echipă, le-a poruncit autoritar, așa cum șade bine unui regizor :

— Săltați-l pe maestru și duceți-l la camion ! Cine știe, poate-și mai revine...

În cel de-al doilea film realizat cu participarea mea, și care se chema **Rio Bambo**, o coproducție internațională română-italiană-iugoslavă-germană, eram **cowboy**. Din cei supradezvoltați. În stare să lupte cu bandiții cei mai fioroși. Pelicula de tip **western**, în două serii, m-a suprasolicitat. Și nu numai pe mine. Ci și-o întreagă herghelie. Indienii trebuiau să călărească, bandiții și **cowboii** asijderea, era nevoie de cel puțin o sută de cai. Din care, spre disperarea îngrijitorilor hergheliei, numai eu am deșelat vreo patru. Plus șalele mele. De-ajunsesem să umblu crăcănat.

Pe cînd îmi blestemam zilele, pentru ideea sinistră pe care-o avusesem să mă las antrenat în figurația **westernului**, regizorul m-a anunțat :

— Maestre, îmi pare rău, dar n-am ce-ți face, mîine trebuie să mori !

— De ce să nu mor cînd mi s-or termina zilele, ci neapărat mîine ? am protestat eu.

— Asta-i situația ! Scenariul o cere...

— A ! Va să zică mor doar în film ?

— Dar bineînțeles ! Ce-ți închipuiai, c-o să te omorîm de-a binelea ?

— Cam așa mă gîndisem...

— De ce ? De unde și pînă unde ai mai scos-o și pe-asta ? s-a mirat regizorul.

— Din felul în care se uită la mine bandiții din film ! l-am lămurit eu.

— Fii serios, maestre, că ăia nu-s bandiți ! Nici nu iau parte la filmări...

— Păi, ce caută aici, şi de ce mă urăsc în halul ăsta ?

— Poate c-au şi motive... Sînt proprietarii cailor pe care i-ai călărit ! Ştii, am fost nevoiţi să mai angajăm şi animale din sectorul particular...

A doua zi, pe cînd călăream al cincilea armăsar ce-mi căzuse sub mînă, eram împuşcat de bandiţi, şi cădeam din goana bidiviului.

Scena s-a repetat de vreo patru ori. La a patra încercare, totul a fost perfect. Murisem atît de autentic, încît cei de la îngrijirea cailor erau realmente încîntaţi. Şi m-au şi felicitat. Pentru naturaleţea cu care-mi interpretasem rolul.

Apoi, două săptămîni, am stat liniştit. La clinica de ortopedie. Cu două coaste fisurate şi-un picior luxat.

În **Iancu Jianu**, un film cu haiduci, regizorul m-a distribuit în rolul unui boier ticălos. Pe care haiducii îl spînzură de picioare, apelînd la creanga unui copac. N-a rezistat. Creanga. În pofida falnicului arbore ce-o purta. Şi-am căzut de la trei metri. În cap.

— Bravo ! a exclamat regizorul satisfăcut. Mi-a plăcut. Şi mi-ai făcut şi economie de-un cascador...

După ce mi-a sucit capul la loc, ceva mai în faţă, mi-a spus în chip de consolare :

— Săptămîna viitoare n-ai să mai fii spînzurat, deoarece ai să joci rolul unui erou !

S-a ţinut de cuvînt. Şi m-a băgat în filmul **Bătălia de pe Neajlov.** Unde aveam rolul unui tunar. Scenariul îmi cerea să fug, cu tunul în braţe, pe tot cîmpul de bătaie şi, totodată, să trag din mers asupra năvălitorilor turci.

Echipa de filmare a fost extrem de mulţumită de interpretarea pe care-o dădusem eroicului tunar.

Cînd s-a terminat bătălia, bineînţeles victorios, se terminase şi cu părul, barba şi mustaţa mea. Lăsate să crească anume pentru a-l înfăţişa cît mai veridic pe vajnicul artilerist. Arseseră, făcîndu-se scrum, pînă la ultimul fir. Dintr-o eroare de pirotehnie. Atunci am înţeles de ce mi se spunea, printre colegii mei de figuraţie, „eroul necunoscut". Pentru că, ajuns acasă, nici nevastă-mea n-a binevoit să-mi deschidă uşa. Pînă nu i-am prezentat buletinul de populaţie.

Abia în **Mînăstirea diavolului**, un film istoric, de pe la 1550, adică referitor la perioada respectivă, mi-am jucat rolul cel mai plăcut din întreaga mea carieră cinematografică. Dar și ultimul. Din păcate.

Eram stareţul mînăstirii „diavolului", chel și spîn, datorită pierderilor pățite în filmul anterior, cînd îmi pîrjolisem barba, părul și mustaţa. La un moment dat, nu mai știu cu ce prilej, dar așa cerea scenariul, mă aflam în fruntea unui ospăț călugăresc. Știind ce se cam mănîncă la o mînăstire, asta din literatura autorilor mei preferați, rolul îmi convenea de minune.

Spre uimirea mea, cînd mi-am înfipt dinţii în hartanul de miel fript la proţap, am simţit că mor. Nu de plăcere. Mielul era confecţionat din mucava. Și rece.

Supărat foc, n-am mai acceptat să repet scena.

— Dar ce te-a apucat, maestre ? se arăta curios regizorul.

— Nimic ! Vreau să par cît mai autentic în film... Dacă nu-mi aduceți un miel natural, bine rumenit, fierbinte și crocant, nu mai joc !

De voie de nevoie, întrucît nu se putea găsi pe loc un stareț de gabaritul meu, mi-au satisfăcut cererea. Iar membrii echipei de filmare s-au înfipt și ei la ospăț, ca figuranţi, numai ca să se înfrupte din friptură.

Babane, impresionat de întîmplările prin care trecusem, a simțit necesitatea unor lămuriri și informații suplimentare :

— Bine, măi fratele meu, ai jucat în atîtea filme, pe care le-am văzut și noi, și să nu ne spui nimic ? Și-apoi, cum se face că nu te-am recunoscut nicăieri ?...

— Măi Babane, a intervenit Biba, păi cum era să-l recunoaștem, dacă era mascat ?... Ce știi tu de arta grimajului !...

— Exact ! a pus punctul pe i Babacu. Biba are dreptate. Dar și Băbănică ! Chiar dacă-l mînjiseră ăia, pe unchiul Andi al nostru, cu tot soiul de alifii, și-i lipiseră nas fals, ochi de altă culoare, și îl mai lăsaseră cînd cu păr, barbă și mustață, cînd fără, atunci cînd i le pîrliseră cu tunul la Neajlov, de ce nu l-am cunoscut totuși ? Chiar și-așa, mascat, eu pe Hombre l-aș deosebi numaidecît,

și dintr-o mie de actori și figuranți. Și știți cum? După trupeșia dînsului. Că nu-i nimeni mai rotofei și durduliu decît unchiul Andi!...

Ca să le lămuresc misterul, le-am spus și eu adevărul adevărat.

— Dragii mei, aceleași întrebări mi le-am pus și eu. La vremea respectivă. Cînd, după ce mă retrăsesem la Tincăbești, pentru refacerea forțelor, mi-am invitat o mulțime de prieteni să mă vadă în filmele pe care le onorasem cu prezența mea. Profitînd de „Săptămîna filmului la sate", prilej cu care, seară de seară, la căminul nostru cultural se proiectau mai toate peliculele în care apăream și eu, mi-am zis c-ar fi cazul să mă laud față de colegii din literatură. Deși, fie vorba între noi, lauda de sine nu miroase a bine! Dar am făcut-o. Cu rezultate din cele mai neașteptate. Ba chiar catastrofice!...

— Dar ce s-a mai întîmplat! au exclamat îngrijorați, pe trei voci, ostrogoții mei de nepoței.

— La fiecare film, cînd știam că trebuie să urmeze și secvența „mea", le atrăgeam atenția amicilor: „Acum apar eu!"...

— Și?

— Nu apăream! Regizorul tăiase respectiva secvență... Din motive necunoscute! Ca o culme, nici în celelalte filme nu m-am regăsit. Mă „răseseră" de peste tot...

Mai tîrziu, peste vreo două, trei luni, cînd îmi mai trecuse din supărare, am avut ocazia să-l întîlnesc pe regizorul meu și să-l iau la întrebări. Ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic grav, mi-a răspuns calm și nepăsător:

— Ei, maestre dragă, nu pune și matale la inimă! Așa stau lucrurile în cinematografie. Pretutindeni, chiar și-n cea mondială. Totdeauna tragem mai multă peliculă decît ar fi nevoie. La montaj, cînd ne dăm seama că filmul va fi prea lung, tăiem și noi scenele lipsite de semnificație... Și-apoi, să-ți mai spun un secret, care te privește personal. Întrucît erai cel mai supradezvoltat din toată figurația filmului, n-ai fi încăput pe ecran decît singur. Atunci, alt necaz, s-ar fi supărat actorii principali, protagoniștii! Le reduceai din prim-planurile lor! Pricepi?...

Ostrogoții, contrariați de nedreptatea ce mi se făcuse, m-au alintat în fel și chip, spunîndu-mi lucruri drăgă-

lașe și plăcute. Iar Babacu, nepoțelul cel mai afectat de pățaniile mele din lumea filmului, m-a liniștit declarîndu-mi :

— Așa-i în filme, unchiule Andi ! Lucrurile se desfășoară altfel decît în viață...

— Mare vorbă ai spus, Babacule dragă ! l-am felicitat eu. Bravo ție ! Se cunoaște cît de colo că ești nepotul meu. De-aia se și spune „mai tare ca-n filme !"... Pentru că viața-i mult mai interesantă și plină de peripeții decît în filmele pe care le vedem !...

Pe seară, cînd ne întorseserăm în odaia unde mătușă-mea își continua relatarea aventurilor noastre, iar asistența o asculta pe jumătate adormită, le-am suflat ostrogoților :

— La anul, dacă vom fi sănătoși și cuminți, iar unii din noi vom ieși și premianți, atunci vă organizează unchiul Andi al vostru o expediție nemaipomenită ! Despre care să putem afirma, cu mîna pe inimă, că-i mai tare ca-n filme... Și știți la ce m-am gîndit ?

— Păi, de unde să știm noi ce-i în capul matale ? a declarat în șoaptă Biba, trăgîndu-se mai lîngă mine. Ia spune-ne, despre ce-i vorba ?

În timp ce Babane și Babacu își alăturau și ei capetele de-ale noastre, le-am dezvăluit planul meu :

— Avînd în vedere că știm ce-i navigația, și-asta din experiența trăită împreună, în Deltă, m-am gîndit la o expediție magnifică, pe Argeș în jos, cu barca...

Uluiți, ostrogoții m-au privit neîncrezători. Iar Babane a și dat calificativul meritat acestei acțiuni, exclamînd :

— Curat mai tare ca-n filme !...

— Mai ales, dacă o luăm cu noi și pe tanti Ralița ! a adăugat Biba.

Cînd am auzit-o pe bălăiță, parcă m-a străbătut un fior rece. Numai la asta nu mă așteptam. Deci, nu există nici o posibilitate s-o exclud pe bătrînă din planul meu. Copiii o iubeau și pe dînsa, tot atît de mult ca și pe mine. Supunîndu-mă sorții, am dat din cap și i-am întrebat, privind îngrijorat în direcția mătușii noastre generale :

— Și-acuma ce-i facem ? Îi spunem și ei, sau lăsăm chestia asta pe mai tîrziu ?

— Îi spunem la anul! ne-a declarat în surdină bondocul de Babacu. Pînă atunci, poate luăm și noi ceva în gurițe. Că mi s-a făcut o foame de groază...

Așezați iarăşi la masă, de astă-dată pentru a inaugura cina, deodată am auzit-o pe tanti Ralița adresîndu-ni-se :

— Mă ostrogoților, și măi nepoate, dacă vă prinz că nu mă luați în barcă, să mă las cu voi pe Argeș în jos, atunci să ştiți c-ați rupt-o cu mine-n fericire!... Ce v-ați închipuit voi, că-s atît de tare de ureche, încît să n-auz ce șopocăiți acolo între voi? Degeaba. Ați uitat, bernebecilor, că am dificultăți cu auzul numai cînd vreau!... Haideți, nu mai faceți mutrele astea, și gustați și voi cîte ceva! Dar nu prea mult, c-or să vi se îngreuneze burticelele. La drum, omul e bine să aibă stomacul ușor. Iar noi, la anul, pornim din nou cu toții în călătorie. Dacă vă trece cumva prin minte să uitați de mine, n-o să fie deloc uman ce-o să vi se întîmple! Tanti Ralița v-o spune, căci va avea grijă să se ocupe personal de problema asta...

Apoi, în vreme ce-și servea singură o porție impresionantă de fasole bătută, mătușă-mea mă examină întrebătoare, explicîndu-mi după aceea privirea :

— Ai ceva împotrivă, Al, băiețelule? Nu? Atunci înseamnă că-ți pare bine!

— Dar bineînțeles! Chiar enorm...

Nu era tocmai așa. Însă, amintindu-mi de cîte făcuse pentru mine, încă de pe cînd copilărisem sub oblăduirea dînsei, acuma chiar că mă bucuram. Sincer. Optzeci la sută!

SUMAR

Lector : ZARAFU GHEORGHE
Tehnoredactor : STANCU PETRE

Bun de tipar : 18.I.1985
Apărut 1985
Coli de tipar : 10,25

Întreprinderea poligrafică „OLTENIA"
Str. Mihai Viteazul nr. 4
CRAIOVA

Lei 7,25

